Olga Ambrosi

Tecla Merlo

O viaţă în slujirea Evangheliei

Pauline

OLGA AMBROSI

Tecla Merlo

O viaţă în slujirea Evangheliei

Pauline

Imprimatur:
† P.S.S. Ioan ROBU,
Arhiepiscop Mitropolit
Bucureşti, 05.II.2010

Traducerea a fost făcută după originalul:
TECLA MERLO - *Una vita a servizio del Vangelo*

Grafică: Sergia Ballini, FSP

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
AMBROSI, OLGA
Tecla Merlo : o viaţă în slujirea Evangheliei / Olga Ambrosi;
trad.: Paula Burcă. - Bucureşti : Editura Pauline, 2010
ISBN 978-973-1967-10-3

I. Burcă, Paula (trad.)

2

Toate drepturile rezervate
PAOLINE Editoriale Libri
© FIGLIE DI SAN PAOLO - Roma 1983
Via Paolo Uccello, 9 - 20148 Milano

© FUNDAŢIA „FIICELE SFÂNTULUI PAUL”,
Str. Şt. Negulescu, 18 - 011653 BUCUREŞTI - Sector 1
Tel. 021/3123551 - E-mail: pauline@b.astral.ro

PREFAȚĂ

Prin această biografie, Surorile Fiicele Sfântului Paul, doresc să-şi exprime recunoştința față de Prima Maestra Tecla (Teresa Merlo), care a fost prima Superioară Generală, şi în acelaşi timp, o adevărată mamă pentru congregație.

Acest „profil”, dincolo de a fi schițat pe hârtie, este întipărit în inima fiecărei Fiice a Sfântului Paul. Dar şi din această carte reiese vie personalitatea şi sfințenia Maestrei Tecla.

La lucrarea de față au contribuit numeroase surori prin mărturia lor. Oricine o citeşte, aproape că poate să simtă prezența Maestrei Tecla, înțelepciunea, evlavia, spiritul paulin, caritatea, fermitatea, docilitatea la voința divină.

Am fost martor al vieții ei din 1915 până la sfârşit: 5 februarie 1964. Prima Maestra era într-o continuă ascensiune către Dumnezeu.

A avut două secrete, care sunt cele ale sfinților şi ale apostolilor: umilința şi credința.

Umilința, care conduce la docilitate. De multe ori era întuneric, riscant, nu era prețuit ceea ce făcea. Dar virtutea depăşea orice dificultate.

Credința, care conduce la rugăciune. Fiecare soră care i-a stat alături cunoaşte spiritul de rugăciune prin care ea a obținut acea înțelepciune cu care a condus congregația. Avea o sănătate fragilă, dar spiritul ei era puternic. Perseverentă şi ascultătoare până la sacrificiu.

Fericitul Giacomo Alberione

Fondatorul Congregației „Fiicele Sfântului Paul”

O FEMEIE FOARTE ECHILIBRATĂ

În 1915, în timpul Primului Război Mondial,
Teresa Merlo, sub conducerea
preotului şi teologului Giacomo Alberione,
spune „da”-ul său pentru a face parte din
Congregația „Fiicele Sfântului Paul”,
care tocmai lua naştere.

O femeie este împlinită din punct de vedere uman şi creştin când reuşeşte să unească într-un mod armonios inteligenţa cu voinţa, când în viaţa ei există o fuziune între rugăciune şi activitate, sensibilitate şi tact, credinţă şi curaj.

Femeia care se lasă condusă numai de o raţiune rece, rareori ajunge să exprime prin viaţa ei nuanţe de altruism sau de dăruire. Pe de altă parte, femeia care acţionează doar sub impulsul sentimentelor sau în funcţie de ceea ce-i dictează inima, cu dificultate va atinge un echilibru uman şi creştin.

Desigur, o femeie care să deţină la un nivel înalt toate calităţile umane, este un pur ideal. Nu a existat niciodată. Fiecăruia dintre noi îi lipseşte ceva. Interesul nostru nu este îndreptat atât asupra acelei femei care este imediat capabilă să facă totul, cât spre cea care concretizează potenţialele sale aptitudini cu constanţă pentru întreaga viaţă.

Nu au existat femei fără defecte... Dar, cu siguranţă, au fost figuri feminine care au experimentat generozitatea darului lui Dumnezeu; femei de care Dumnezeu a putut să se folosească pentru împlinirea proiectelor sale particulare, pentru realizarea unor misiuni specifice; femei care au fost cu mult înaintea timpului lor; care au organizat activităţi de rezonanţă universală, care atestă eterna vitalitate a Bisericii, punând în evidenţă resursele ascunse în sufletul feminin şi confirmând eficacitatea acţiunii femeii în cadrul Bisericii şi a societăţii.

Teresa Merlo poate să fie numărată printre aceste femei. A murit la 5 februarie 1964, la vârsta de 70 de ani. Nu s-a vorbit mult despre ea înainte de această dată. Numele ei, în timpul vieții sale active, nu a apărut aproape niciodată în ziare. Şi totuşi, ea este una dintre cele mai puternice şi geniale personalități feminine din prima jumătate a secolului al XX-lea. Prin credința şi inteligența ei, a îmbrățişat, sub directivele teologului Giacomo Alberione, un apostolat până atunci de negândit, dimpotrivă, uneori neînțeles, criticat dar care, în prezent, este în mod oficial recunoscut şi încurajat de Biserică.

Pe data de 4 decembrie 1963, la sfârşitul celei de-a doua sesiuni a Conciliului Vatican II, Papa Paul al VI-lea a aprobat şi a promulgat decretul asupra mijloacelor de comunicare socială „Inter mirifica": publicațiile, cinematografia, radioul, televiziunea şi alte instrumente asemănătoare, care trebuie să contribuie la răspândirea gândirii creştine. Cu această ocazie, Papa Paul al VI-lea a spus: „Biserica, prin acest decret, manifestă capacitatea sa de a uni viața interioară cu cea exterioară, contemplația cu acțiunea, rugăciunea cu apostolatul".

Teresa Merlo, la abia 21 de ani, sub îndrumarea teologului Alberione, a dat un prim avânt apostolatului realizat cu mijloacele de comunicare socială, adoptând chiar acele instrumente menționate în decretul „Inter mirifica" şi a reuşit, de-a lungul vieții ei, să combine în mod armonios cele două dimensiuni ale vieții consacrate lui Dumnezeu: contemplativă şi activă.

„Contemplativă în acțiune – a spus despre ea cardinalul Arcadio Larraona, – nu două vieți, ci una singură: simplificată, sintetică. O viață în care totul este a-l vedea pe Dumnezeu, a-l sluji pe Dumnezeu, a-l comunica pe Dumnezeu".

„Gândindu-mă la Prima Maestra Tecla[1] (Teresa Merlo) şi la Fiicele Sfântului Paul – comenta Antonio Mistrorigo, Episcop de Treviso – îmi vine în minte imaginea atât de expresivă şi mereu frumoasă a unui copac şi a fructelor sale. Acest copac măreţ, cu ramurile bine dezvoltate, este Biserica adunată la Conciliu. Unul dintre fructele sale, care deja începe să se maturizeze, este fără îndoială Congregaţia „Fiicele Sfântului Paul".

Maestra Tecla a fost cea care, în calitate de cofondatoare[2] a congregaţiei, a ştiut să citească semnele timpului şi, precedând dinamismul Conciliului, a reuşit să imprime, prin bogăţia virtuţilor personale, un anumit spirit surorilor sale, şi anume, spiritul autentic al Bisericii. Cu o mare încărcătură de credinţă şi de umilinţă, de rugăciune şi de iubire pentru apostolat, a sădit în inimile surorilor fermentul noutăţii, conducându-le astfel la acele idei care răspund exigenţelor moderne de evanghelizare a umanităţii".

Carlo Stoppa, Episcop de Alba, a spus: „Maestra Tecla a intuit în mod profund nevoile Bisericii de azi şi a dat Congregaţiei „Fiicele Sfântului Paul", mesajul Conciliului Vatican II, şi anume răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu pretutindeni prin intermediul mijloacelor de comunicare socială: publicaţiile, cinematografia, radioul, televiziunea, mini-media".

---

[1] În viaţa religioasă, surorile îşi luau alt nume, fapt care semnifica o schimbare radicală de viaţă. Sora Tecla era numită şi „Prima Maestra" deoarece „în luna iulie 1922, părintele Alberione, Fondatorul Familiei Pauline, a spus Fiicelor Sfântului Paul: «Veţi fi chemate Maestre, nu numai pentru a-l onora pe Isus Învăţătorul, dar şi deoarece voi trebuie să fiţi ca el: exemplu, călăuză şi lumină... În faţa sufletelor, voi trebuie să-l reprezentaţi pe Cristos, Divinul Învăţător»".

[2] Cofondatoarea este acea persoană care a avut un rol important în opera unui Fondator. În „Abundantes Divitiae", părintele Alberione zice despre sora Tecla: „mi-a fost un constant ajutor: în formarea Fiicelor Sfântului Paul care au plecat aproape de la zero... Pentru a le îndruma în apostolatul specific...".

La începutul misiunii sale, Teresa nu a fost înțeleasă şi i-au fost puse piedici. Dar fără îndoială, ea prevăzuse deja aceste greutăți, deoarece ştia că realizarea planurilor misterioase ale lui Dumnezeu şi a operelor sale concrete în lume au cerut mereu ca preț suferințe şi renunțări.

Inițiativele şi operele lui Dumnezeu îşi găsesc mereu, la întâlnirea cu credința, femei excepționale. Pe drumul sfântului Ioan Bosco, Dumnezeu a pus o femeie: sfânta Maria Mazzarello. Unei femei generoase şi curajoase, Paolina Jaricot, Domnul i-a cerut să fondeze şi să ducă mai departe mari realizări în câmpul misionar. Pentru întemeierea *Universității Catolice a Sfintei Inimi*, a *Acțiunii Catolice*, alături de Benedetto al XV-lea şi de Agostino Gemelli, a adus o contribuție importantă şi decisivă Armida Barelli.

Apostolatul mijloacelor de comunicare socială trebuia să se întâlnească cu Teresa Merlo.

De la început a fost aprobată de puțini; în schimb, s-a lovit de multe împotriviri. A suferit, s-a rugat, a crezut şi a avut răbdare. Ştia că opera în serviciul căreia şi-a pus viața era dorită de Dumnezeu. Şi i-a ajuns această convingere pentru a trăi evenimente dureroase cu o seninătate şi un curaj neobişnuit.

Teresa Merlo nu era o persoană cu multe studii, nu era cultă, în sensul obişnuit al cuvântului, dar avea, dincolo de inteligența pătrunzătoare, o cultură construită printr-o intuiție naturală, prin experiențele trăite şi deschiderea față de orice tip de problemă: aspecte care au făcut-o să fie capabilă de o adâncă cunoaştere umană. Avea acel ansamblu de calități care constituie personalitatea, avea acele elemente interioare armonioase care au făcut din Teresa, sora Tecla Merlo, Superioara Generală[3] ideală, blândă şi energică, înclinată spre rugăciune şi spre acţiune, hotărâtă şi întreprinzătoare, prudentă, puternică şi maternă, în funcţie de ceea ce circumstanţele sugerau intuiţiei şi persoanei sale, pline de Dumnezeu.

---

[3] Prima Maestra a fost numită Superioară Generală în 1922 de către părintele Alberione pentru 12 ani, dar ea va rămâne la conducerea congregaţiei până la sfârşitul vieţii (1964).

PRIMA EDUCAȚIE

La formarea personalităților puternice,
o contribuție importantă o are mereu acțiunea maternă.
Mama Teresei a fost o educatoare înțeleaptă.
Vorbea cu știința celor umili
care își iau forța și înțelepciunea
din viața lui Isus și primesc o lumină particulară
de la Duhul Sfânt.

O familie care înflorea şi creştea ca multe altele: Giovanni, Teresa, Costanzo şi Carlo sunt rodul iubirii lui Ettore Merlo şi a Vincenzei Rolando. Costanzo va fi preot iar Teresa va deveni soră. Aceasta s-a remarcat încă de mică. Era veselă şi vioaie ca toţi copiii; dar ordonată, precisă, curată, sprintenă. De o deosebită frumuseţe fizică, cu un chip luminat de privirea pătrunzătoare, şi-a manifestat devreme inteligenţa şi celelalte calităţi cu care Domnul o înzestrase.

Vincenza a primit cuvintele pe care bunica Teresei, aflată pe patul de moarte, i le-a lăsat ca un testament ce trebuia să fie respectat cu scrupulozitate: „Vincenza, ai grijă de Teresa deoarece, această copilă, în viaţa ei, va face un mare bine". Astfel, mama a avut faţă de micuţă o atenţie specială. De altfel, Teresa era delicată şi fragilă; Vincenza nu putea să nu fie într-o continuă nelinişte pentru sănătatea fizică, formarea umană şi progresul copilei.

Alături de tatăl Ettore, dar mai ales sub privirea atentă a mamei, Teresa a primit acea formare umană, religioasă şi socială, care o va ajuta să îşi valorizeze calităţile naturale pentru a împlini marea misiune pe care Domnul i-o va încredinţa.

Tatăl îşi alesese ca program de viaţă versetul din Evanghelie: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea lui" (*Mt* 6,33), şi l-a trăit cu fidelitate. În sat şi în familie, a fost un exemplu de credinţă, de corectitudine şi de cinste. Dornic de a participa la Sfânta Liturghie, pentru a putea fi fidel acestei practici, deseori suspenda chiar şi muncile cele mai urgente.

„Tatăl – spune părintele Leone Costanzo, fratele Teresei – în biserică, era mereu în acelaşi loc, alături de preot. Participa în mod activ la cântecul liturgic, recules şi atent, asemenea preotului. Dorea ca noi, copiii, să ajungem în biserică la timp, să stăm alături de el la vespere şi să avem cartea în mână pentru a cânta. Nu era omul jumătăţilor de măsură când era vorba de a da glorie lui Dumnezeu şi de a sfinţi sărbătorile.

Cu ocazia primiţiei mele, în timpul prânzului, un prieten de familie i-a spus tatălui, cu un ton glumeţ şi confidenţial:

– Fii mulţumit, Ettore. Ai făcut multe sacrificii pentru a-l ţine la şcoală pe băiat. Dar acum vezi ce parohie frumoasă i-au încredinţat! Aici enoriaşii sunt buni; dacă îşi va împlini bine misiunea, va putea să stea liniştit.

– Să stea liniştit? L-am ajutat să devină preot pentru a munci serios, nu pentru a sta liniştit.

Iată un episod care arată în mod clar ce însemna pentru tatăl meu a fi preot".

La Castagnito – satul în care locuiau, în apropiere de Alba (Italia), mama Teresei era cunoscută de toţi ca o femeie de o credinţă simplă şi profundă, atentă la împlinirea îndatoririlor, activă şi exemplară, conştientă de responsabilitatea pe care o avea în calitate de mamă şi de educatoare a fiilor. Era o femeie simplă, care vorbea cu înţelepciunea celor umili, ce îşi iau ştiinţa din exemplul şi Cuvântul lui Cristos. Şi de la Cristos primesc esenţa iubirii.

Vincenza o iubea pe Teresa, unica sa fetiţă, cu iubirea lui Dumnezeu.

Afecţiunea înseamnă a vrea binele cuiva. Iar acest bine, spunea sfântul Augustin, se traduce prin a dori ca Dumnezeu să fie prezent în viaţa persoanei iubite şi a vrea ca viaţa acesteia să fie cufundată în Dumnezeu".

Astfel a înţeles Vincenza iubirea maternă. De aceea, acţiunea sa educativă a avut rezultate deosebite.

„Mama – povesteşte fratele Teresei, preotul – era cunoscută în sat ca o femeie credincioasă, dar mai ales ca o mamă activă şi conştientă de responsabilitatea pe care o avea. Ea vedea educarea copiilor ca pe o misiune pe care o împlinea cu rectitudine şi hotărâre. Era inflexibilă atunci când era vorba de a îndepărta de familie nu doar ceea ce era rău, dar chiar şi ceea ce putea fi văzut ca mai puţin perfect”.

A simţi acea sete de „mai bine” este o caracteristică a sfinţilor, ei fiind dornici de o mereu mai mare apropiere şi intimitate cu Dumnezeu.

„Mama mea – spune fratele – şi-a petrecut ultimii ani de viaţă în rugăciune şi meditaţie, primind în mod frecvent Sfintele Sacramente, în ciuda faptului că pentru a ajunge la biserică trebuia să parcurgă în fiecare zi o stradă abruptă şi obositoare. Se împărtăşea în fiecare zi, în afară de cazul în care îi era în mod absolut imposibil. Iar atunci, zicea:

– Vezi, eu nu pot să merg în dimineaţa asta la biserică. Tu mă vei reprezenta în faţa lui Dumnezeu şi te vei ruga pentru mine.

Uneori, în mod special în dimineţile friguroase de iarnă, tatăl ne conducea la biserică. Dar de cele mai multe ori, era mama cea care ne însoţea. Înţelegea foarte bine efortul de a ne trezi devreme, dar sublinia că nu există comparaţie între sacrificiu şi merit. Şi continua cu fermitate şi delicateţe discursul, spunând că Domnul ne va recompensa, că trebuie să merităm binecuvântarea lui făcând jertfe pe care Îngerul Păzitor le adună, şi că este necesar să ne obişnuim de tineri cu sacrificiile.

Ne promitea şi o oarecare recompensă materială, dar aceasta se întâmpla rareori. Dorea ca noi să acţionăm din convingere, nu din teamă sau pentru a câştiga ceva.

Ne trimitea la Sfânta Liturghie chiar şi atunci când munca la câmp avea un caracter urgent. Spunea:

– Veţi face lucrurile mai repede. Munca va reuşi mai bine. Dacă noi am fi capabili să înţelegem valoarea unei Sfinte Liturghii!

Înainte de a ieşi din casă pentru a merge la biserică, ne examina unul câte unul. Trebuia să vadă personal dacă haina era curată, dacă pantofii au fost lustruiţi, dacă cravata era bine aranjată. Şi, cu delicateţe, îşi lăsa mâinile să alunece în buzunarele noastre pentru a se asigura că avem cartea de rugăciuni, catehismul şi batista. Nu se pleca niciodată de acasă fără acceptul mamei.

Deseori, după ce ne pregăteam acasă, ne conducea la biserică pentru spovada săptămânală. Pe drum, ne ajuta chiar ea să facem examenul de conştiinţă.

Înainte de a intra în biserică, ne povăţuia:

– Amintiţi-vă să spuneţi tot confesorului.

Ne trimitea să ne împărtăşim după ce ne punea un semn la pagina unde se afla rugăciunea de pregătire şi de mulţumire şi, din când în când, ne amintea că mulţumirea trebuie să se prelungească măcar pentru un sfert de oră.

Pe scurt, ne însoţea pas cu pas: în rugăciune, în studiu, în învăţarea catehismului, în micile noastre treburi sau când ne jucam.

Deseori ne aduna pe toţi în jurul unui tablou numit „Prezenţa lui Dumnezeu" şi ne învăţa: «Fiii mei, Dumnezeu vede totul, aude totul, scrie totul. Pentru cei buni a pregătit un premiu, iar pentru cei răi o pedeapsă».

Acasă era mereu ceva de făcut. Nu ştiu cum să-mi explic, dar mama găsea mereu ceva pentru a ne ţine ocupaţi. Nu ne împiedica să ne jucăm, dar cu trei condiții: la timpul potrivit, sub supravegherea ei şi numai cu copiii pe care ea îi cunoştea.

Recurgea şi la pedepse aspre, dar niciodată sub impulsul furiei. Avea o metodă variată de a ne corecta, proporţionată cu gravitatea greşelii. Trecea de la simpla atenționare că Dumnezeu ne vede, la mustrarea mai blândă sau mai dură; de la a lua o atitudine tristă, până la a ne priva de cină; de la o palmă, până la a ne atenționa că era necesar să ne spovedim.

Fiecare dintre noi avea rozariul agățat de spătarul patului. Înainte de a adormi, trebuia să recităm această rugăciune.

Când mama, care venea să ne spună noapte bună în fiecare seară, vedea rozariul la locul său, ni-l punea în mână, dacă eram încă treji, spunându-ne:

– Mai roagă-te, mai roagă-te!

Dacă ne vedea că uitam deseori să spunem rozariul, atunci mustrarea ei devenea mai aspră:

– Este un semn rău când vă lipseşte dorința de a vă ruga...

Trebuia să adormim cu rozariul în mână”.

COPILĂRIA ŞI TINEREŢEA

Prima Împărtăşanie a însemnat pentru Teresa
începutul unui drum lung,
ea găsind în Isus punctul de referinţă
concret şi real pentru problemele
care erau de rezolvat
şi prietenul în faţa căruia îşi deschidea inima
plină de preocupări.

Într-o atmosferă pătrunsă de credință, de simțul datoriei, de o conduită corectă, Teresa a trăit până la 21 de ani în cadrul familiei o viață simplă, activă, fiind înconjurată de afecțiunea celor dragi. Acasă a învățat să asculte, cu bucurie, chiar și atunci când acest fapt o costa, deoarece în familia Merlo, copiii se supuneau mereu fără să facă obiecții.

Poate de aceea, mai târziu, în calitate de Superioară Generală, va reuși să obțină consimțământul surorilor, chiar și atunci când era vorba de o ascultare dificilă.

Educația dată de o mamă atentă și vigilentă până la severitate, nu putea să nu-și pună amprenta profund asupra personalității Teresei. Mama Vincenza, fără să-și dea seama, a pregătit-o pe fiică să primească cu devotament și umilință, directivele și hotărârile lui Alberione: persoana pe care Teresa a întâlnit-o la momentul potrivit al vieții sale și alături de care își va desfășura misiunea în cadrul Bisericii.

Teresa a frecventat școala primară la Castagnito, în sătucul ei natal, situat pe coline, la stânga de râul Tanaro, între orașele Alba și Asti.

Studia cu plăcere, seriozitate și zel.

De o inteligență vie, era printre primele în clasă și, în ciuda constituției fizice fragile, era foarte silitoare.

Deoarece școlile din Castagnito, în acea perioadă, se opreau la primele trei clase primare, pentru a putea frecventa mai departe, Teresa, fragilă cum era, ar fi trebuit să facă în fiecare zi naveta între Castagnito și Guarene. În aceste condiții, părinții au considerat că este prudent și oportun să continue educația acasă.

Teresa a avut o învățătoare numai pentru ea: domnișoara Chiarla Maria. Învăța cu o ușurință uimitoare. Cu acea dorință înnăscută de a şti, nu lăsa să-i scape nici măcar un cuvânt. Îşi imprima în minte conţinutul materiilor pe care învăţătoarea i le preda, le aprofunda, şi le însuşea.

Domnişoara Chiarla nu s-a ocupat doar de materiile din programa şcolară, dar i-a prezentat şi „doctrina creştină" şi a învăţat-o să se roage.

„Cred că profunda viaţă interioară a Teresei – spune fratele preot – se datorează într-o anumită măsură şi învăţătoarei Chiarla Maria cu care a studiat".

Bine pregătită, pe data de 23 aprilie 1902, Teresa face Prima Împărtăşanie. Aceasta a fost pentru ea o intimă întâlnire cu Isus. A trăit această zi cu o deosebită intensitate spirituală. Şi din acest moment, va avea o relaţie strânsă cu Isus prezent în Sfântul Sacrament.

Divinul Învăţător din tabernacol va constitui marea iubire a vieţii ei. Va fi pentru ea un punct de referinţă concret şi real în depăşirea dificultăţilor, în rezolvarea diverselor probleme.

Această constantă proiecţie a sufletului său către tabernacol, a făcut să crească în Teresa o credinţă, un curaj şi o iubire puternică. I-a dat o forţă spirituală, un spirit de rugăciune şi de muncă care va explica în viitor activitatea sa apostolică.

„Să ne dăm întâlnire în faţa tabernacolului unde se află Divinul Învăţător. Acolo este totul", scria ea.

– Pot să îţi scriu uneori? a întrebat o tânără soră.

– Scrie-mi de fiecare dată când doreşti. Dacă voi putea, îţi voi răspunde imediat. Iar dacă nu, mă voi ruga pentru tine în faţa tabernacolului.

Unei alte surori, îi spune: „Când doreşti, putem să ne dăm întâlnire în tabernacol. Acolo este mereu posibil să ne întâlnim".

O soră care trebuia să meargă în străinătate, primeşte următoarea scrisoare: „Te-am însoţit cu gândul şi te-am salutat când avionul a zburat deasupra bisericii noastre. La început va fi greu. Dar, cu harul lui Dumnezeu, totul se depăşeşte. Mergi la Isus, consolatorul şi ajutorul nostru". Într-o altă scrisoare, spune: „Şi eu ştiu ce înseamnă să stai departe de Roma. Desigur, în primele zile este dificil. Curaj! Te însoțesc cu rugăciunea mea. Şi acolo unde te găseşti, este un tabernacol. Iar acesta este totul pentru o Fiică a Sfântului Paul. În fața acestui tabernacol m-am rugat şi eu. Tu, când vei simți mai puternic nostalgia, mergi la acest izvor. Aici ne vei întâlni pe toate, unite cu Isus. El este prietenul fidel în care vei găsi mângâiere şi încurajare. Când îl avem cu noi pe Isus, nu ne lipseşte nimic. Sunt alături de tine în spirit".

În una din conferințele sale, a spus: „Trebuie să fiți aproape de tabernacol cu toată inima, chiar dacă în mod concret sunteți în mijlocul oamenilor pentru a răspândi Evanghelia. Lăsați-vă instruite de Divinul Învățător, om şi Dumnezeu, prezent în mod real în tabernacol. Lăsați-vă sfințite de el. Să cerem Duhului Sfânt harul de a nu şchiopăta şi ca congregația noastră să devină o «fabrică» de sfinte. Sfinții se fac în tabernacol".

O soră din Staten Island, New York, scrie: „Cu trei ani în urmă, a venit aici Maestra Tecla. Împreună cu o altă soră, stăteam de vorbă cu ea şi, printre alte lucruri, i-am spus: «Prima Maestra, ştii că muncim mult?».

Maestra Tecla, îndreptându-se către capelă şi arătând spre tabernacol, ne-a răspuns: «El este cel care face totul. Domnul face totul»".

Era emoționantă umilința cu care se ruga şi faptul că în orice tip de dificultate spunea: „Să mergem să ne rugăm".

După ce a terminat şcoala primară, Teresa a continuat să participe în mod regulat la pregătirea religioasă care se făcea în parohie, distingându-se prin repeziciunea şi uşurința cu care înțelegea şi gusta adevărurile de credință care dintotdeauna au exercitat un farmec deosebit asupra sufletului ei.

O etapă importantă în drumul de credință al Teresei, este reprezentată de primirea mirului, pe data de 29 septembrie 1907, care îi este administrat de către Mons. Giuseppe Francesco Re, Episcop de Alba.

Harul Duhului Sfânt a întărit-o în a face binele, pregătind-o pentru luptele şi dificultățile pe care, în mod inevitabil, va trebui să le înfrunte în viitor.

Comportamentul Teresei, simplu şi rezervat, trezea în colegele sale o stimă profundă şi sinceră.

A arătat în anii adolescenței şi a primei tinereți, un suflet sensibil şi deja deschis către acele virtuți care vor constitui mai târziu o caracteristică fundamentală a vieții sale: umilința, tăria, credința şi caritatea.

Ca toate fetele, şi Teresa s-a gândit la un moment dat să-şi caute un loc de muncă. Nu avea o absolută nevoie de a-şi câştiga existența, dar părinții ei plecau de la principiul că o femeie este împlinită când ştie să facă de toate.

Sănătatea, după cum am spus, era foarte delicată. „Eşti atât de mică – îi spuse cu bunătate mama, într-o zi – că atunci când stai în curte, poți fi confundată cu găinile”.

Neputând să-şi asume sarcini care cereau prea mult efort, s-a orientat către munca de croitorie, broderie şi dantelă. În acest scop, a frecventat Surorile „Fiicele Sfintei Ana”, la Alba.

Într-un astfel de mediu, asemănător celui care va constitui ambientul său la începuturile Congregației „Fiicele Sfântului Paul”, Teresa a trăit în tăcere zile active şi senine. Aproape nu se simțea prezența ei.

Domnişoarele Saglietti, colegele ei de la Alba, mărturisesc: „Teresa ne-a rămas întipărită în minte. Noi, catehistele, am avut-o mereu ca un exemplu de prudență și de umilință. Nu dorea niciodată să iasă în evidență. Lua mereu cuvântul ultima. Cu toate acestea, era o excelentă catehistă. Când se năștea o oarecare neînțelegere între noi, ea era singura care știa să restabilească armonia cu o tactică deosebit de eficace”, deoarece Teresa nu manifesta acea exuberanță care îi caracterizează pe tinerii lipsiți de preocupări. Era o persoană respectoasă, discretă, educată.

Știa mereu să rămână la locul ei. De aceea era plăcută de toți.

Mai târziu, pentru ca Teresa să poată să se perfecționeze în croitorie, părinții au trimis-o la Torino, încredințând-o unei persoane cunoscute și de încredere. Nu doreau să facă din ea o croitoreasă profesionistă, ci doar să o pregătească bine pentru viață.

„Pe de altă parte, spunea mama, unei femei care nu știe să croiască îi lipsește ceva”.

Teresa și-a însușit bine această meserie, ajungând să se specializeze în domeniu.

Când s-a întors acasă, a deschis un atelier, destul de modest, unde le-a primit pe fetele dornice să învețe să coase, să brodeze și să-și pregătească zestrea pentru căsătorie.

În această perioadă, s-a distins prin politețe, înțelegere și o dăruire dezinteresată în avantajul celor care frecventau atelierul din casa Merlo. Nu neglija nimic din ceea ce le-ar fi putut apropia pe tinere de Dumnezeu. Le îndemna să fie modeste și să se roage.

O prietenă din copilărie a Teresei, spune: „Mama mea mă trimitea la ea pentru a învăța să cos și să brodez. Am frecventat în mod constant atelierul ei timp de trei luni. Păstrez o amintire deosebită din acel timp. Mă sfătuia mereu la bine. Recitam împreună rozariul și mă mustra când pălăvrăgeam.

O însoțeam când mergea pentru a face catehism la copii. Consola persoanele supărate pe care le întâlnea pe drum cu cuvinte de încurajare, transmițând curaj şi credință.

Îmi amintesc de un episod foarte semnificativ: aveam un coş, de al cărui capac era lipită o oglindă. În timp ce lucram, uneori mă oglindeam. Ea m-a văzut o dată. Nu mi-a spus nimic, dar s-a apropiat de mine şi, cu delicatețe, mi-a închis coşul. Eu nu m-am supărat. Am înțeles că era o lecție pe care mi-o dădea deoarece dădusem dovadă de vanitate.

Am rămas cu o impresie deosebită față de Teresa. Avea o maturitate pe care celelalte fete nu o posedau".

„Sora mea Teresa – îşi aminteşte fratele preot – înainte de a merge la Alba pentru a se alătura, sub îndrumarea teologului Alberione, celor care vor constitui primul grup al Fiicelor Sfântului Paul, a deschis în casa noastră o mică şcoală de croitorie şi de broderie, frecventată de unele fete din sat. În programul fiecărei zile era inclusă recitarea rozariului şi o scurtă lectură spirituală".

Astfel, Teresa, fără să ştie, făcea primele experiențe a ceea ce se va transforma în viitor într-o misiune. Încă de acum, se vedea tendința de a nu despărți activitatea de rugăciune, trăind într-un mod pe care mai târziu îl va sugera deseori Fiicelor Sfântului Paul.

„Este necesar să ne agățăm de rugăciune ca de o ancoră de salvare. Rugăciunea nu constă doar în a recita rozarii în biserică, dar trebuie să se traducă în toate acțiunile care se fac în timpul zilei. Noi trebuie să căutăm rugăciunea vitală, care devine viață".

În una din conferințele sale, ea a spus:

„Domnul ne-a creat şi ne-a ridicat la o viață supranaturală, ne-a insuflat credința, speranța şi iubirea; ne-a chemat la viața consacrată şi ne-a îmbogățit cu mijloacele şi cu harurile necesare pentru a realiza acest apostolat atât de frumos. De-a lungul zilei, ne înălțăm gândul către Dumnezeu cu o scurtă rugăciune? Acestea sunt telefoane pe care le facem lui Isus, Mariei, sfinților; telefoane cu care ne putem exprima iubirea, recunoștința și prin care putem să cerem ajutor în nevoile noastre".

Cu simplitate, dar în același timp cu intensitate, Teresa își petrecea timpul muncind și rugându-se.

Acasă, s-a obișnuit să facă meditație în fiecare zi, iar uneori domnișoara Cassinelli Teresa o conducea la Nizza Monferrato (Asti) pentru a participa la exerciții spirituale, la „Fiicele Mariei, Ajutorul Creștinilor".

Reîntorcându-se în familie, după un astfel de curs de exerciții, nu reușea să redea în cuvinte potrivite bucuria experimentată în acele zile bogate de învățătură, lecturi spirituale, rugăciune. Făcea referință la anumite cuvinte care au atins-o în mod special, dar de obicei rămânea în tăcere, meditând în inima ei ceea ce a auzit și a trăit.

Conform mărturiilor familiei și a celor care au cunoscut-o, Teresa a făcut prețioase experiențe în acești ani ai tinereții, pe care apoi le-a valorificat de-a lungul perioadei în care a stat la conducerea congregației cu înțelepciune, sensibilitate și prudență.

„Tânăra – spunea teologul Giacomo Alberione – era de un echilibru perfect. În ea se reflectau, bine armonizate, nu numai virtuțile creștine, dar în primul rând virtuțile umane, familiare, sociale. Mereu demnă, umilă, senină, înclinată spre rugăciune. Adevărata sfințenie pleacă de la virtuțile umane, naturale. În ea, cei care o cunoșteau, au putut să constate aceste lucruri".

MAREA DECIZIE

În întâlnirile pe care Dumnezeu le-a pregătit,
Teresa a descoperit că a spune „da”
este singurul răspuns valid pe care putea să-l dea
chemării divine.
A înțeles că vocația se clarifică
într-un mod lent, prin meditație și suferință,
prin intermediul misterioaselor căi
ale dăruirii de sine, ale ascultării, ale fidelității.

Teresa, de o inteligență și o corectitudine deosebită, de obicei gânditoare, a atins la 21 de ani o remarcabilă maturitate și o solidă formare spirituală. Prin urmare, alegerea stării de viață a reprezentat pentru ea o decizie bine gândită, meditată. Fără îndoială, a simțit întregul farmec al vieții religioase, dar nu a omis să evalueze renunțările, sacrificiile, dificultățile pe care o astfel de viață le presupune în mod constant.

A reflectat, a cerut sfatul, s-a rugat mai intens. Apoi s-a hotărât să se consacre lui Dumnezeu.

Modul concret prin care va putea realiza acest lucru îi va fi descoperit în mod progresiv, prin intermediul diverselor evenimente.

În acel timp, preotul Giacomo Alberione dorea să realizeze ceva ce doar un pionier al apostolatului modern, așa cum el a fost, putea să conceapă și să spere de a împlini într-o absolută sărăcie de mijloace și în fața a numeroase obstacole.

Teologul[4] deschisese o mică „Școală Tipografică"[5], dând astfel început apostolatului realizat prin publicații, și dorea să dea naștere și unei congregații feminine care să aibă același apostolat.

În ciuda aparentei absurdități a acestei opere, câțiva tineri seminariști, pe care Teologul, cunoscând reacțiile clerului din

---

[4] Din momentul în care cunoscuții au aflat că părintele Alberione și-a luat licența în teologie la Colegiul Teologic San Tommaso d'Aquino din Genova (în 1908) cu rezultate foarte bune, aceștia au început să-l cheme „Domnul Teolog".

[5] „Societatea Sfântul Paul", prima ramură a Familiei Pauline, s-a născut în 1914 cu numele de „Școala Tipografică Micul Muncitor" ce va fi abreviată „Școala Tipografică".

Alba, i-a invitat personal pe furiş, l-au urmat[6]. Curajoasa lor adeziune însă, dincolo de aparenţe, purta semnele unei profeţii cu privire la acea mare congregaţie care se va dezvolta cu trecerea timpului.

Seminaristul Leone Merlo, fratele Teresei, nu a fost chemat de Dumnezeu aici, dar Providenţa s-a servit de el pentru a o pune în drumul lui Alberione pe Teresa. Aceasta va fi persoana ideală care, însuşindu-şi iniţiativele Fondatorului, îl va acompania de-a lungul vieţii, sprijinindu-l şi împărtăşind aceleaşi idealuri.

Despre decizia Teresei de a parcurge un drum atât de anevoios, preotul Merlo afirmă:

> „În luna iunie 1915, teologul Alberione, salutându-mă înainte de a pleca în vacanţă, îmi spuse:
>
> – Aş avea nevoie de ajutorul surorii tale, care este o bună croitoreasă, pentru a îndruma câteva tinere în această muncă[7]. Roag-o pe mama ta să o lase să vină.
>
> Eu îi spusesem deja lui Alberione că sora mea trebuia să intre la surorile lui Cottolengo, dar acestea încă nu o acceptaseră deoarece era anemică, sănătatea ei era prea fragilă. Acasă avea o alimentaţie specială şi lua vitamine pentru a se întări. Ajuns în familie, am transmis dorinţa lui Alberione, pe care eu îl iubeam şi îl stimam mult, şi pe care şi mama mea îl cunoscuse.

---

[6] Părintele Alberione era profesor şi director spiritual la seminarul din Alba şi deseori vorbea seminariştilor despre marile nevoi ale Bisericii din acei ani de la începutul secolului al XX-lea. Odată deschisă prima casă paulină („Şcoala Tipografică"), unii dintre seminarişti au cerut să intre iar alţii au fost invitaţi de către părintele Alberione.

[7] Congregaţia „Fiicele Sfântului Paul" a luat naştere în timpul Primului Război Mondial sub forma unui laborator feminin care avea ca scop să le înveţe pe fetele care intrau croitoria (se făceau cămăşi pentru soldaţi), să formeze catehiste bune, instruite şi, în acelaşi timp, să difuzeze cărţi şi obiecte religioase prin intermediul unui magazin.

Aceasta, prudentă, mi-a dat un răspuns negativ.

– Nu îmi este clară această propunere. Poate să lucreze şi acasă. Şi apoi, nu este suficient de sănătoasă.

Iar când mama spunea nu, era greu să o contrazici. Mie îmi părea rău că nu pot să-l mulţumesc pe Alberione. Dar nu era nimic de făcut. Am vorbit cu sora mea care, deşi a apreciat invitaţia, nu şi-a exprimat părerea. Probabil că încă se mai gândea la surorile lui Cottolengo. Ne-am rugat împreună, cerându-i lui Dumnezeu să-şi manifeste mai clar voinţa.

După un timp, am redeschis subiectul cu mama Vincenza care, după o dispută pro şi contra, mi-a răspuns: «Vom vedea». Era deja ceva. Nu mai era vorba de acel «nu» sec şi absolut care îţi tăia orice replică. Nu am îndrăznit să mai insist.

Dar chiar mama a reluat discuţia asupra propunerii Teologului. În acel moment, Teresa a prins curaj şi i-a răspuns mamei:

– Tu ştii că teologul Alberione este o persoană de treabă şi doreşte să facă binele. Dacă are nevoie de mine pentru a le îndruma pe fetele pe care le-a adunat, cu siguranţă că este pentru un scop bun. Lasă-mă să merg. Cincisprezece zile nu sunt sfârşitul lumii. Alba nu este departe.

De data aceasta şi-a dat consimţământul. Şi a însoţit-o ea însăşi”.

Teresa, împreună cu mama ei, au coborât colina din Castagnito pentru a se duce la Alba, unde trebuiau să se întâlnească cu Alberione. Teresa mergea reculeasă şi gânditoare. În umilinţa ei, nici măcar de departe nu se gândea că va deveni cofondatoarea unei opere atât de noi pentru acele timpuri şi care va face atât de mult bine în lumea de azi.

Un lucru era clar în mintea ei şi hotărât în mod irevocabil: că se va dărui lui Dumnezeu, fără rezerve, în viaţa religioasă.

Avea 21 de ani. Era înaltă, sprintenă, gânditoare. Mergea alături de mama Vincenza.

S-au oprit la biserica „Sfinţii Cosma şi Damian"[8].

– Stai aici, Teresa, şi roagă-te. Eu mă duc să vorbesc cu Teologul.

După câteva minute de conversaţie, se întoarce:

– Mergi tu acum, îi spuse fiicei; Teologul te aşteaptă.

Părţile s-au inversat acum. De data aceasta era Teresa cea care, cu un pas uşor, dispărea după uşă, în timp ce mama, rugându-se, se afla într-o aşteptare care se făcea din ce în ce mai apăsătoare.

Teresa reapare cu acelaşi pas uşor, cu aceeaşi linişte interioară, iar în ochi îi străluceşte o lumină.

O privi pe mamă şi îi zâmbi. Şi-ar fi dorit ca acel surâs să substituie orice cuvânt. Teresei nu-i plăcea să vorbească mult. Dar mama nu se mulţumi doar cu ceea ce putea citi pe chipul ei. De fapt, se arătă a fi grăbită şi-i făcu semn să iasă. De abia ajunse afară, o întrebă:

– Ce ţi-a spus Teologul?

– M-a invitat să colaborez la opera sa.

– Dar... care operă?

– Teologul spune că femeia poate să facă mult bine cu apostolatul publicaţiilor.

– Tu ce legătură ai cu aceasta? Ce trebuie să faci?

– Nimic. Trebuie doar să ascult de el.

Iată totul. Încă de la prima întâlnire cu omul lui Dumnezeu, care îi vorbea despre urgenţa de a salva sufletele, de a da glorie lui Dumnezeu, de a lucra pentru progresul personal,

---

[8] Părintele Alberione alege Biserica „Sfinţii Cosma şi Damian" deoarece aici era paroh părintele Chiesa, directorul său spiritual.

Teresa s-a pus în dispoziția cea mai potrivită pentru o alegere de credință: a-l căuta pe Dumnezeu și binele sufletelor prin ascultare.

A fost atentă la ceea ce i-a spus Alberione și a văzut conturându-se, chiar dacă într-un mod incomplet, misiunea pe care i-o încredințase Dumnezeu.

Mama Vincenza a lăsat-o pe Teresa la Alba pentru 15 zile, de probă, ca oaspete la domnișoara Angiolina Boffi[9]. Dar cele 15 zile se vor multiplica, și vor constitui istoria întregii sale vieți.

Și astfel, la 21 de ani, vârsta cea mai frumoasă, Teresa și-a cunoscut cu claritate vocația, constituită din dăruire de sine, ascultare, abandon deplin la voința lui Dumnezeu.

În înțelepciunea ei profundă și simplă în același timp, a descoperit secretul sfințeniei: voința lui Dumnezeu. Un secret care sintetizează întreaga ei spiritualitate. Această voință, împlinită printr-o ascultare constantă, va deveni motivul și stimulul a ceea ce va realiza de-a lungul întregii vieți, obiectul dorințelor și al gândurilor sale.

Mai târziu, în diverse scrieri adresate surorilor ei, se pot citi astfel de expresii: „Să avem încredere în Domnul. Curaj! Anumite cruci ne maturizează la nivel spiritual. Totul este permis de Dumnezeu pentru propriul nostru bine. Trebuie să înclinăm capul și să spunem: să se facă voința ta!”.

Teresa s-a îndrăgostit de această voință a lui Dumnezeu, a cărei constantă trăire aduce pace și liniște – chiar și atunci când drumul se arată a fi plin de dificultăți. Voința lui Dumnezeu a fost soarele vieții ei.

---

[9] Angiolina Boffi (1886-1926) le-a găzduit în propria casă pe primele tinere (care vor fi viitoarele surori Pauline) cărora le-a fost superioară la Alba (1915-1917) și la Susa (1918-1922). În acești ani s-a putut constata că armonia dintre ea și părintele Alberione nu era posibilă: nu avea capacitatea de a lăsa la o parte propriile puncte de vedere pentru a le accepta pe cele ale Fondatorului. S-a retras din congregație și a intrat la surorile franciscane din Susa și apoi la „Micile surori ale sfântului Francisc”, la Marsilia.

Scrie o soră: „Într-o zi, mi-am permis s-o întreb în ce mod îl iubea pe Dumnezeu. Ea, cu simplitatea-i caracteristică, mi-a răspuns: «Îl iubesc împlinindu-i pur şi simplu voința»".

Într-o scrisoare adresată uneia dintre primele Fiice ale Sfântului Paul, în anul 1922, scrie: „Mă consolează faptul că în fiecare zi faci o mică rugăciune pentru mine, deoarece am atât de mare nevoie. Spune-i de asemenea lui Dumnezeu să-mi dăruiască harul de a împlini mereu bine voința sa, şi nimic altceva care nu este conform acestei voințe. Îți mulțumesc încă de pe acum".

„Spune-i mereu da lui Dumnezeu – scrie unei surori – fii mereu gata să mergi în orice loc, să împlineşti orice tip de muncă. Acolo unde ascultarea te trimite, vei găsi harurile pentru a te sfinți. Da, Doamne, sunt gata. Şi chiar în fața dificultăților repetă: Da, Doamne, iată-mă aici, fie cum vrei tu".

Multe dintre scrierile trimise surorilor, se inspiră din principiul respectării voinței lui Dumnezeu şi al deplinei împliniri a acesteia.

Din această convingere a sa, izvora adeziunea la hotărârile teologului Giacomo Alberione care reprezentau pentru ea voința lui Dumnezeu.

Nu era preocupată de ceea ce ar fi putut să gândească Teologul despre persoana ei: „Este instrumentul prin care se manifestă voința lui Dumnezeu în ceea ce mă priveşte. Ceea ce el vrea, eu voi face. Deoarece Dumnezeu nu vrea nimic altceva de la mine decât ascultarea". Aşadar era mereu deschisă la voința lui Dumnezeu, ce i se făcea cunoscută prin intermediul Teologului. Îl căuta pe Dumnezeu şi nu propria satisfacție sau laudele Fondatorului.

De aceea a realizat lucruri minunate fără să facă zgomot. În aceasta constă măreția ei.

„Cred că trebuie să fie pusă în evidență – afirma Carlo Stella, preot în „Societatea Sfântul Paul" – marea abandonare în mâinile lui Dumnezeu pe care Maestra Tecla a avut-o pentru a se lăsa transformată într-un umil instrument ce trebuia să realizeze această importantă operă pe care Domnul a dorit-o în cadrul Bisericii.

Această atitudine i-a solicitat o continuă trăire a virtuților, într-un mod eroic, care s-a manifestat în mii de ocazii. De fapt, ea trebuia să fie un instrument docil în mâinile Fondatorului, care avea ca misiune împlinirea planului lui Dumnezeu, organizând un mare număr de surori pentru a face cunoscută Evanghelia. În consecință, primea hotărârile Fondatorului şi simțea responsabilitatea de a le duce la îndeplinire cu orice preț, chiar şi atunci când aceasta însemna să ceară surorilor sacrificii din cele mai grele.

În ceea ce priveşte apostolatul, diversele inițiative, marile probleme de ordin economic, indicațiile Fondatorului pentru orientarea spiritului religios propriu congregației, îndrumarea surorilor pentru a le stimula în practicarea virtuților, Maestra Tecla a umblat neînfricată, cu bastonul unei credințe nelimitate în Dumnezeu. A trăit un abandon cu adevărat eroic.

Ni se pare că poate fi asemănată cu figura lui Abraham, marele patriarh, care era dispus să-şi sacrifice propriul fiu pe altarul de jertfă. Doar astfel poate fi explicată atitudinea ei în momentele grele, când cu simplitatea-i caracteristică, împărtăşea surorilor că o anumită operă dificilă era dorită de Alberione şi, prin urmare, era voința lui Dumnezeu. Şi era ea cea care, în primul rând, purta apăsătoarea cruce".

Giuseppe Zilli, preot în „Societatea Sfântul Paul", spune despre ea: „A văzut în Fondator un trimis al lui Dumnezeu, iar sub protecția acestui om a trăit cu seninătate, convinsă că serveşte o mare cauză”.

Viața ei, asociată la idealul lui Alberione care era un om de mari perspective şi de o voință perseverentă, nu putea să fie uşoară, iar Teresa ştia acest lucru. Cu toate acestea a spus „da”-ul său.

Nu putem şti până la ce punct ea a fost conştientă de implicațiile pe care acel da, pronunțat la 21 de ani, le va avea asupra vieții ei. Dar este sigur că Teresa a rămas fidelă până la sfârşit.

A început în modul cel mai umil şi simplu. Un fapt obişnuit: munca de croitorie. Aceasta era departe de a fi ceva care să aducă satisfacție; din contra, era foarte monotonă: era vorba de a croi în fiecare zi, cu program întreg, cămăşi pentru soldații care luptau în timpul Primului Război Mondial.

Neobişnuită era în schimb silința, demnitatea, seriozitatea şi amabilitatea, caracteristici care o făceau să fie stimată şi respectată de ceilalți.

Dar ceea ce te cucerea la ea nu erau atât expresia senină a chipului, privirea blândă, pătrunzătoare, ci deosebitele calități interioare: credința, umilința, ascultarea.

Sufletul ei era, între timp, îndreptat către acele orizonturi de bine pe care Teologul, încetul cu încetul, i le făcea cunoscute. Acea perioadă pe care noi am considera-o obositoare, monotonă, plină de sacrificii şi de renunțări, Teresa şi-o aminteşte astfel: „Frumoase au fost acele zile petrecute între grămezile de cămăşi şi zgomotul maşinilor de cusut. Ne aflam în locul lăsat liber de tinerii de la „Şcoala tipografică” în Piața Cherasca, la Alba. Acest fapt ne făcea deseori să exclamăm: «Cine ştie când vom putea să facem şi noi aceeaşi muncă! Dar nu adăugam nimic altceva»”.

Desigur, nu se poate fi nerăbdător, nu se forțează timpul atunci când persoana este în mod deplin abandonată în Dumnezeu. Conştientă de acest lucru, Teresa „nu adăuga nimic altceva". Dar aici nu poate fi vorba de mediocritate.

Recunoaşterea senină a propriei micimi, eroica renunțare a oricărei autonomii, deosebita şi totala dăruire de sine, sunt incompatibile cu termenul de mediocritate.

Ea se pregătea pentru o misiune de a cărei măreție, probabil, nu era pe deplin conştientă. I-a fost suficient să o intuiască şi să creadă; avea o credință mare, totală, acea credință care tace, aşteaptă şi se roagă.

Într-o zi, Teologul a vorbit despre presă[10], prezentând-o ca marea învățătoare a mulțimii. A repetat cunoscuta frază: „Dacă sfântul Paul ar trăi azi, s-ar face ziarist", comentând-o cu cunoscutele cuvinte ale lui Pio al IX-lea: „Fără îndoială că marele apostol, care avea un suflet atât de arzător pentru a răspândi doctrina lui Cristos, s-ar fi servit în cea mai mare măsură posibilă, de acest canal al gândirii şi al ideii care este presa, unind cu fidelitate misiunea de a predica cu întrebuințarea mai pătrunzătoare, mai ingenioasă a ziarului, a cărții, a foii".

Poate pentru prima dată, în mintea Teresei, a ieşit în evidență figura sfântului apostol Paul ca un precursor al apostolatului realizat prin presă, dar şi în calitate de tată şi protector al său şi al congregației care lua naştere.

A început să se roage la sfântul Paul cu ardoare şi încredere. A avut pentru el o profundă şi o personală devoțiune, plină de entuziasm, ca față de o persoană vie, mereu prezentă.

---

[10] Pentru vestirea Evangheliei, părintele Alberione a dorit să se servească nu numai de presă, ci şi de toate celelalte mijloace de comunicare socială pe care progresul le pune la dispoziție: de publicații în general, de cinematograf, radio, televiziune, internet, CD-uri, DVD-uri etc.

„Sfântul Paul – spune Teresa după mulți ani, vorbind despre începuturi – era cu adevărat protectorul nostru, care își făcea tot mai mult simțită prezența. Era el cel care completa cu o atât de mare compasiune lipsurile noastre. Elevii și studenții au început și ei să-l iubească pe sfântul Paul, al cărui tablou era expus deasupra unei etajere, în librărie. Deseori îi aduceau flori și oferte. Chiar și în bisericile din oraș a început să fie menționat frecvent. Iar noi ne bucuram de aceste manifestări de afecțiune. Ne-am fi dorit ca el să fie cunoscut peste tot”.

Și s-a străduit, pe cât îi era posibil, să cultive această devoțiune și iubire față de sfântul Paul. Vorbea deseori despre el, mai ales Fiicelor Sfântului Paul, imprimând în sufletul lor încredere, iubire și stimulându-le să-l imite.

Câteva dintre expresiile sale în această privință ne pot da măsura devoțiunii pe care o avea pentru sfântul Paul:

„Trebuie să avem un suflet universal ca cel al sfântului Paul”.

„Să-l imităm pe sfântul Paul în caritate. El se făcea totul pentru toți. Avea o inimă foarte delicată față de toți”.

„Să fim hotărâte să facem precum sfântul Paul: să îmbrățișăm lucrurile care provoacă suferință pentru gloria lui Dumnezeu și binele sufletelor. Gândiți-vă la tot binele pe care el l-a făcut. Dacă nu ar fi suferit atât de mult, poate că apostolatul său nu ar fi fost atât de rodnic”.

„Deocamdată – spuse teologul Giacomo Alberione – nu trebuie să fiți atente la aparențe, nu trebuie să vă așteptați să fiți respectate sau cunoscute. Fundamentul noii congregații trebuie să fie solid și pentru moment ascuns, aproape îngropat. Nu trebuie să vă preocupe judecata lumii; aceasta nu trebuie să influențeze spiritul congregației. Norocoasele tinere cărora Dumnezeu le-a dat harul de a forma primul nucleu al congregației, trebuie, înainte de toate, să caute să trăiască în umbră, să elimine din inimă orice ambiție, să cultive un profund spirit de umilință, de sacrificiu, pentru a consolida o iubire pură pentru Isus. Să fie, într-un cuvânt, miresele lui Isus: cu un suflet curat şi generos.

Desigur că a fost nevoie de timp înainte ca să se realizeze ceea ce se dorea prin apostolatul publicațiilor în variantele şi multiplele ramificații, în diversele sale sectoare. Operele lui Dumnezeu nu se împlinesc cu uşurință. Nu este loc pentru cine „se grăbeşte” în câmpul lui Dumnezeu; ci doar pentru cine are răbdare, se roagă, suferă.

Dar între timp, „atelierul feminin”, cum era numit acel mic grup de tinere, a început să aibă o primă orientare către activitatea sa specifică atunci când, după un anumit timp, s-a transformat într-o librărie de cărți şi articole religioase care a fost numită „Noua Librărie”.

A fost primul experiment timid al numeroaselor librării administrate în peste 50 de țări, în prezent, de Fiicele Sfântului Paul.

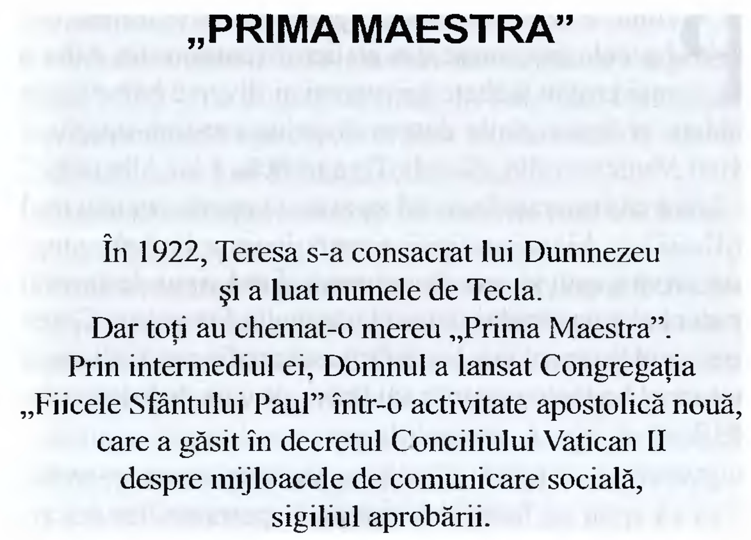

„PRIMA MAESTRA”

În 1922, Teresa s-a consacrat lui Dumnezeu
şi a luat numele de Tecla.
Dar toți au chemat-o mereu „Prima Maestra”.
Prin intermediul ei, Domnul a lansat Congregația
„Fiicele Sfântului Paul” într-o activitate apostolică nouă,
care a găsit în decretul Conciliului Vatican II
despre mijloacele de comunicare socială,
sigiliul aprobării.

Primul Război Mondial se îndrepta către ultima fază. Iar cele trei tinere din atelierul feminin din Alba nu mai croiau jachete gri-verzui şi diverse haine pentru soldaţi, ci legau „foile despre doctrina creştină tipărite de Micii Muncitori din «Şcoala Tipografică» a lui Alberione”.

Doar câţiva erau de acord cu această operă, cei mai mulţi criticând-o. Alberione însă a mers înainte hotărât, singur împotriva a zeci şi zeci de oponenţi, fiind sigur de sprijinul prudent al episcopului său şi al părintelui Francesco Chiesa, directorul lui spiritual. Acest fapt este confirmat de discursul pe care el l-a făcut primilor săi tineri, pe data de 8 decembrie 1917:

> „Vă vorbesc îmbrăcat în haine preoţeşti deoarece trebuie să vă spun un lucru de maximă importanţă. Iar voi ştiţi că atunci când primarul sau regele încheie acte oficiale, îşi pun eşarfa cu culorile drapelului.
>
> Noi vorbim deseori de necesitatea de a promova presa bună. Sunt diverse persoane care muncesc în acest domeniu şi investesc o mare parte din timpul şi energiile lor: unii pentru prestigiu, alţii pentru a câştiga bani sau din plăcere. Dar noi, prin intermediul presei bune, căutăm gloria lui Dumnezeu şi triumful lui Isus Cristos în societate. Aceasta este o zi istorică care trebuie să fie consemnată pentru ca cei care vor veni după noi să poată cunoaşte începutul umil al Casei[11]. Dar aceasta nu pentru gloria noastră, ci pentru a se vedea cum Dumnezeu se serveşte de persoanele demne de dispreţ pentru a împlini operele cele mai mari.

---

[11] Când părintele Alberione vorbeşte despre Casă, se referă la Congregaţia care lua naştere.

Nu este meritul meu acela de a fi deschis Casa, ci al sfântului Paul care s-a rugat Sfintei Fecioare, iar aceasta a intervenit pe lângă Dumnezeu.

Din ziua fondării, Casa noastră a trecut prin multe probleme[12]. Toți – iar eu într-un mod special – am fost acuzați și denunțați la episcop. Am fost în pericolul de a trebui să închidem. Dar Dumnezeu ne-a salvat.

Am fost denunțați la Roma. Și cine știe cum am fi ieșit la suprafață dacă nu am fi avut un episcop energic și înțelept. Am fost acuzați la primar, la subsecretar, la prefect. Chiar și persoane bune au spus lucruri urâte despre noi. Iar eu știu că fiecare dintre voi, înainte de a intra aici, a auzit vorbindu-se rău despre Casă. O parte din voi au trebuit să lupte împotriva a mari dificultăți. Astfel de încercări sunt necesare pentru a ne ține în umilință și a ne aminti că doar Dumnezeu este unicul stăpân".

Tinerii și-au reînnoit apartenența și afecțiunea față de congregația care tocmai lua naștere. Iar pionierele presei bune nu s-au înspăimântat. Nici un comentariu răutăcios, nici o părere defavorabilă nu a rămas în sufletul lor, în afară de vocea Teologului pe care ele îl urmau cu docilitate.

Teresa povestește astfel impresiile pe care le-a trăit atunci:

„Dumnezeu era cel care ne ajuta să înțelegem lucrurile, ne dădea forță. El era cel care lucra. Acest gând ne dădea curaj şi ne stimula să mergem mai departe, chiar dacă în anumite momente era atât de mult întuneric încât nu se mai înțelegea nimic. În ceea ce mă priveşte, pot spune că nu mi-a fost niciodată frică, în ciuda tuturor vorbelor urâte care circulau afară, şi a crucilor cu care ne confruntam în Casă. Aveam o maximă încredere în Teolog şi inima noastră se odihnea liniştită, ştiind că suntem conduse de un «tată» care căuta doar binele nostru şi al sufletelor".

---

[12] Fondatorul era obiectul multor conversații în care se exprimau opinii dintre cele mai diverse: admirație, scepticism, dispreț și furie. Furia era exprimată în mod special de către socialiști, care nu puteau să tolereze faptul că un preot exercită o influență atât de mare și că conduce în modul său, foarte diferit de cel pe care ei l-ar fi dorit, un grup de tineri care creșteau ca număr, lent dar constant. La începutul congregației, aceștia l-au amenințat în repetate rânduri că vor da foc tipografiei și Casei. Autoritățile civile nu recurgeau la violență, dar invocau pretexte pentru a împiedica nașterea unei noi congregații în anii dificili de război.

Teresa spusese „da" Teologului şi nu s-a dezis în nicio circumstanță.

„Odată – spune ea însăşi – Teologul mi-a spus: «Mi se pare că te încrezi prea mult în mine. Să ai încredere doar în Dumnezeu!».

Aceste cuvinte m-au făcut să reflectez mult. Îmi spuneam mie însămi: Desigur că am multă încredere în Dumnezeu, dar şi în Teolog, deoarece ştiu că el este trimis de Dumnezeu, şi pe acolo pe unde trece el, pot să trec şi eu".

Ar fi putut să se spună despre Prima Maestra că ar fi avut nevoie mereu de cineva care să o ducă de mână. În realitate, ea nu avea un caracter slab şi nici nu era o persoană nesigură („din partea mea, nu mi-a fost niciodată frică de nimic"). Dimpotrivă, manifesta dorința de a corespunde în mod deplin la proiectul lui Dumnezeu, clipă de clipă.

„Teologul ne împărtăşea cu afecțiune pâinea adevărului din dorința de a hrăni sufletele noastre simple. Cum pătrundeau cu dulceață în inimă acele adevăruri, acele sfaturi, acele cuvinte spuse din suflet". Teresa, vorbind astfel, ne confirmă faptul că era o persoană însetată de adevăr, căruia îi simte chiar şi gustul: „cum pătrundeau cu dulceață în inimă acele adevăruri!"; de asemenea era conştientă de micimea ei: „sufletele noastre simple".

Zilele se scurgeau între muncă, ore de cateheză şi studiu. Fiind înscrise la „Asociaţia de cateheză" care aparţinea de biserica „Sfinţii Cosma şi Damian", tinerele frecventau lecţiile de pedagogie ţinute de parohul Francesco Chiesa. Astfel de lecţii au constituit o bună pregătire intelectuală pentru activitatea apostolică proprie congregaţiei.

Oportunitatea de a începe „misiunea specifică" li s-a oferit într-un mod providenţial. Teresa povesteşte:

„Într-o zi – era în vara anului 1918 – domnul Teolog ne-a spus:

– Dumnezeu vă oferă o bună ocazie de a face binele. Este vorba de a prelua un ziar diecezan, care trebuie compus, tipărit, difuzat. La Susa. Vă simţiţi să faceţi aceasta?

Întrebarea nu a avut un răspuns imediat.

– Ce trebuie să răspund Episcopului Giuseppe Castelli, care v-a cerut ajutorul?

– Domnule Teolog, ştiţi câte suntem şi ce putem să facem. Doar Emilia Bianco ştie să compună. Cum ne vom descurca?

– Veţi vedea în tipografie. Veţi învăţa. Dumnezeu, Sfânta Fecioară şi sfântul Paul vă vor ajuta.

– Da, vom merge.

– Atunci acceptaţi?

– Da.

– Mergeţi cu încredere, concluse Teologul. Veţi petrece un scurt timp în tăcere. Apoi Dumnezeu se va servi de voi".

S-au dus, şi încrederea în Dumnezeu a Teologului, Teresei şi membrilor noii congregaţii a fost recompensată cu o generozitate uimitoare.

Dar fiecăruia i s-a cerut credinţă, sacrificiu, rugăciune. Timp de o lună întreagă, tinerii din „Societatea Sfântul Paul" s-au rugat pentru tinerele care s-au dus la Susa.

Teologul a adresat tinerilor aceste cuvinte: „Fiicele Sfântului Paul vor reuşi. Şi cu ajutorul lui Dumnezeu, aceasta va avea loc curând. Ele sunt ca o plantă, până acum puțin productivă, dar care trebuie să fie transplantată. Pentru a creşte, trebuie să înfingă rădăcini profunde în umilință şi trebuie să fie stropită de multe rugăciuni. Dacă Fiicele vor să trăiască umilința, nu este nevoie să facă un mare efort: mai incapabile de aşa nu pot fi. Dacă Dumnezeu este obişnuit să-şi aleagă persoane incapabile, acum a reuşit. Nu sunt bune decât să plângă. Timp de o lună ne vom ruga pentru ele".

Erau capabile doar „să plângă", conştiente de limitele lor.

Spune Teresa în această privință:

„Domnul, în Evanghelie, ne-a învățat să ne considerăm servitori inutili, chiar şi atunci când lucrurile merg foarte bine. În cazul nostru, dorea să ne facă să atingem cu mâna că doar el va face totul. Nimeni nu trebuia să se gândească că este cineva, deoarece ar fi împiedicat acțiunea lui Dumnezeu. Domnul dorea să fie acceptată voința lui şi să se pună încrederea doar în el".

În aceste cuvinte vibrează aspecte autobiografice: marea umilință a Teresei, încrederea nelimitată în Dumnezeu şi dispoziția de a accepta tot ceea ce el dorea.

Au ajuns la Susa în 1918, la jumătatea lunii decembrie. Superioara de atunci, Angiolina Boffi, mersese înainte pentru a pregăti locul; micul grup al apostolatului presei a plecat puțin după aceea din Alba, fiind condus de Teresa.

Pentru ele, Susa era sinonim cu cuvântul tipografie. Nu le interesa oraşul, pe care până atunci nu-l mai văzuseră. Nu le preocupa clima mai dificilă şi nici casa care le va primi fără nimic din cele necesare.

Tipografia forma unicul subiect al gândurilor şi conversațiilor. Tânărul pe care Alberione l-a trimis la Susa cu scopul de a le îndruma în munca de tipografie, a constatat, cu uimire, miracole de bunăvoință.

Pionierele apostolatului „mijloacelor moderne de comunicare socială” au învățat să manevreze mașinile rudimentare, să aranjeze textul în pagină și să corecteze foile tipărite cu îndemânare și precizie.

La doar 15 zile de la sosirea lor la Susa, a ieșit primul număr al ziarul diecezan „Valsusa” care fusese suspendat de mai mulți ani.

Când părintele Francesco Chiesa, la 10 ianuarie 1919, a avut în mâini acest ziar, după ce l-a citit, a scris tinerelor o lungă scrisoare din care redăm o parte:

> „Bunele mele fiice, felicitări! Foarte bine! Am primit primul număr al ziarului *Valsusa*. Este foarte reușit! Nu este cu nimic mai prejos de niciun alt ziar. Se vede că binecuvântarea lui Dumnezeu este cu voi. Vedeți ce noroc a căzut asupra voastră! Într-o clipă, iată-vă urcate pe catedră de unde învățați o întreagă dieceză.
>
> Care predicator al diecezei din Susa are un auditoriu atât de numeros ca al vostru? Voi trimiteți un cuvânt bun la toți...
>
> Dar amintiți-vă că cuvântul trebuie să fie însuflețit de spirit... Să fiți mereu în harul lui Dumnezeu și înfocate de zelul de a face bine sufletelor.
>
> Considerați-vă cooperatoarele și „secretarele” lui Dumnezeu în fiecare moment. Lăsați-l pe Isus să conducă casa voastră! Să depindeți de el printr-o perfectă respectare a regulilor date de superiorul vostru.
>
> Iubiți-vă ca niște surori, ba chiar mai mult... Sprijiniți-vă, ajutați-vă reciproc, îngăduiți-vă și consolați-vă.

Dar pentru toate acestea este nevoie de un centru care să vă unească. Acest centru este Isus şi nimic altcineva decât Isus...”.

Fără îndoială, este o scrisoare clară, orientativă, care transmite entuziasm. În fiecare rând se simte vibrând un suflet apostolic, spiritul propriu al congregaţiei pauline care începea să vadă lumina zilei.

Este evidentă o deplină conştiinţă a puterii pe care o poate exercita presa asupra sufletului uman.

Se manifestă o radicală convingere a ineficienţei oricărei acţiuni umane dacă nu este pătrunsă de un spirit supranatural şi dacă nu este însoţită de rugăciune.

Teresa, pe atunci asistentă a micii echipe, a citit, recitit, meditat aceste cuvinte înţelepte şi profunde. A acumulat o serie de cunoştinţe şi de experienţe care i-au crescut capacitatea de a face binele. Şi a lucrat cu entuziasmul specific unui apostol autentic, care o va însoţi în întreaga ei viaţă şi pe care îl va transmite în inima fiecărei Fiice a Sfântului Paul.

Spune jurnalistul Luigi Chiesa: „În 1919 am fost chemat de Mons. Giuseppe Castelli, Episcop de Susa, să conduc săptămânalul catolic «Valsusa» a cărui tipărire a fost încredinţată, practic, unui grup de 7-8 tinere. Îmi amintesc prima întâlnire cu mica comunitate. Prima pe care am remarcat-o a fost chiar Teresa Merlo, la care mi-au atras atenţia în mod special ochii. Chipul, palid şi foarte slab, dispărea sub luminozitatea acelor ochi ce străluceau de o lumină supranaturală.

Mi-am spus: «Aceasta este o ascetă. Trebuie să trăiască doar cu aer...». Trăia din rugăciune.

Dar am rămas surprins atunci când mi-a spus:

– Trebuie să fiţi ziaristul Chiesa, nu-i aşa? Când le veţi convinge pe bunele dumneavoastră verişoare, Margherita şi Gina, să intre în congregaţia noastră?

Am rămas fără cuvinte.

Impresia pe care am avut-o în acel moment a fost că Teresa avea în ea acea pasiune a apostolului şi o dorinţă puternică de a câştiga tinere pentru congregaţia care lua naştere, profitând de fiecare ocazie în acest sens.

La Susa, Fiicele Sfântului Paul au făcut primele experienţe în apostolatul de redacţie, tipărire şi difuzare. Au deschis o librărie mai bine aprovizionată decât cea din Alba pentru a putea satisface într-o măsură mai mare exigenţele clerului şi ale credincioşilor. Şi au început studiile care vor reprezenta un aspect important în realizarea eficientă a apostolatului.

Spune Fondatorul: „Pentru Fiicele Sfântului Paul era vorba de o vocaţie nouă. Prima Maestra a fost bine instruită de către părintele Francesco Chiesa. Prin urmare, ea şi-a lărgit mintea şi inima către umanitate. Şi a învăţat să cunoască mijloacele tehnice şi importanţa lor pentru a răspândi binele”.

Au fost orientate de părintele Alberione către practicarea devoţiunilor la Isus Învăţătorul, Maria, Regina Apostolilor şi sfântul apostol Paul[13]. Astfel, au trăit o primă formă de viaţă religioasă care consta din rugăciune, exercitarea virtuţilor şi un program organizat.

Fondatorul le spusese: „Mergeţi cu încredere. Veţi petrece un scurt timp în tăcere. Apoi Dumnezeu se va servi de voi”.

Şi câţiva ani mai târziu, Teresa, împreună cu micul grup de „emigrante”, va reveni de la Susa la Alba, pentru a ajuta la progresul iniţiativelor deja în desfăşurare ale congregației, împlinind astfel, în cel mai bun mod, misiunea pe care Dumnezeu le-o încredințase.

---

[13] Familia Paulină aspiră să trăiască în mod integral Evanghelia lui Isus Cristos, Calea, Adevărul şi Viaţa, în spiritul sfântului apostol Paul, sub privirea Mariei, Regina Apostolilor.

S-a dăruit cu toate resursele pe care le avea. Şi prin răbdarea, prudența, sensibilitatea şi credința de care a dat dovadă, şi-a câştigat încrederea şi afecțiunea tuturor.

Se părea că congregația se afla sub acțiunea unei misterioase şi uimitoare forțe de expansiune. Fiicele Sfântului Paul nu-şi puteau acorda nicio pauză: „Mereu la drum; țineți privirea îndreptată spre viitor!”, sunt cuvinte des repetate de Fondator. Nu trebuie să stăm pe loc. Cele care, odată atinsă o țintă, se opresc pentru a se bucura de reuşită, denotă mediocritate de spirit. Iar printre apostoli, nu este loc de mediocritate. Deoarece apostolii nu privesc la scopul atins: privirea lor este îndreptată mereu înainte.

În iulie 1922, după şapte ani de muncă realizată în tăcere, de sacrificii făcute în umilință, de rugăciune continuă, de viață religioasă neştiută de lume, nouă din acele tinere, la sfârşitul unui curs de exerciții spirituale, se consacrau lui Dumnezeu şi misiunii lor specifice cu voturile private de curăție, sărăcie şi ascultare, constituind Congregația „Fiicele Sfântului Paul”. Teresei Merlo i-a fost dat numele de Tecla (prima discipolă a sfântului Paul) şi a fost numită Superioară Generală a congregației care lua naştere, de către teologul Alberione.

Deja de ceva timp, Alberione le întrebase pe tinerele care se aflau la Alba, ce părere aveau despre Teresa.

Toate şi-au exprimat profunda stimă față de aceasta: „În ceea ce mă priveşte – spuse Angela Raballo, una dintre primele surori – stându-i aproape, trăiesc ceea ce se simte când se citeşte viața unui sfânt şi mi se naşte în inimă dorința de a o imita”.

Teresa Merlo, desigur, nu şi-a dorit o astfel de răspundere. Voia doar să se dăruiască lui Dumnezeu fără limite, pentru a-i împlini voința în mod deplin. Doar ascultarea necondiționată şi dorința de a corespunde planurilor lui Dumnezeu, au făcut-o să accepte apăsătoarea responsabilitate.

Sarcina pe care şi-o asuma a lansat-o într-o acțiune dificilă. Iar Teresa, cu adevărat umilă, conştientă de limitele sale, se considera nedemnă şi incapabilă.

S-a dus la părintele Francesco Chiesa pentru a-i împărtăşi starea sufletească în care se afla şi în acelaşi timp nedumerirea. Iar acesta i-a răspuns: „Nu ai nimic de făcut. Trebuie doar să asculți şi să crezi. Şi vei vedea...”.

A acceptat datorită credinței sale nelimitate în ajutorul divin. Avea o credință profundă, care îi transmitea o stare de linişte sufletească, încât nici în acel moment şi nici în viitor, niciun lucru, oricât de dureros ar fi fost, nu va reuşi să o pună în criză. Şi totuşi, pentru ea momentele dificile vor fi numeroase.

„Voi nu ştiți – va spune cardinalul Arcadio Larraona, Fiicelor Sfântului Paul adunate în sanctuarul „Regina Apostolilor” din Roma, cu ocazia înmormântării primei lor Superioare Generale – nu puteți şti cât de mult s-a suferit, s-a lucrat, s-a rugat... Voi acum găsiți lucrurile deja făcute. Dar acestea nu s-au realizat singure. Câtă oboseală, câte inspirații, câtă corespondență, câte sacrificii, câtă credință. Cât de mult s-a crezut cu adevărat împotriva oricărei speranțe! Începutul vieții religioase este foarte frumos. Dumnezeu s-a gândit la fiecare dintre voi atunci când vă pregătea leagănul, familia, tot acest mediu de perfecțiune şi de apostolat care este congregația voastră. În toate acestea, Prima Maestra a lucrat şi a avut un rol principal. A fost un pic mama tuturor congregațiilor „Familiei Pauline”, deoarece aceasta s-a dezvoltat încet-încet. Maestra Tecla avut momentele ei dificile însoțite de preocupări şi de amărăciuni. Eu am fost martor la unele dintre acestea, şi am rămas mereu edificat participând cu mult interes, chiar dacă din afară nu pare aşa. La început, lucrurile nu sunt mereu clare; se face lumină treptat... Este frumos să pot face rezumatul, bilanțul unei vieți care a fost atât de plină de evenimente trăite cu o mare dăruire de sine. Iar eu mi-o amintesc pe superioara voastră. Transmitea o vie imagine a ceea ce era: o persoană transparentă, clară, lipsită de orice urmă de exces".

Capabilă cum era de a trăi „momentele sale dificile", nu dădea semne exterioare de tulburare. Trebuia să împlinească o misiune: trebuia să lase o amprentă. Domnul i-a alimentat din plin capacitatea receptivă, i-a premiat disponibilitatea dăruindu-i cu generozitate darurile necesare pentru o deplină împlinire a planurilor sale. Dumnezeu i-a dat într-adevăr mult, iar ea a fructificat la maximum talanții primiți.

Într-o zi, teologul Alberione a adresat Maestrei Tecla şi primelor sale surori cuvinte care aveau savoarea unei profeții: „Eu nu ştiu dacă vă vine în minte uneori să faceți o comparație între Casa noastră, atât de mică, şi alte congregații, feminine sau masculine, care de ani, de secole, fac un imens bine în Biserică şi în societate. Ei bine, vă spun că tot acest bine este puțin în comparație cu ceea ce doreşte, aşteaptă, cere Domnul de la voi...".

Maestra Tecla îşi simțea mai mult ca niciodată nulitatea şi îşi lăsa privirea în jos, aproape pentru a însoți trăirea interioară care o făcea să-şi reînnoiască ascultarea şi dăruirea de sine față de Dumnezeu. În el îşi pusese toată încrederea. „Singură nu pot nimic, cu Dumnezeu pot totul", era scurta rugăciune preferată pe care o repeta cu convingere pentru sine şi pentru fiecare membru al comunităţilor pauline.

I-a fost dat numele de „Prima Maestra” pentru a indica spiritul caracteristic al congregaţiei, care constă în „a învăţa”, în a transmite un mesaj uman şi creştin oamenilor prin intermediul mijloacelor moderne de comunicare socială. Alberione şi-a dorit să fie chemată astfel, iar Maestra Tecla a acceptat. „Prima Maestra”: în fruntea tuturor surorilor.

„Şi a fost cu adevărat prima – a spus Fondatorul – prima în virtute, prima în ascultare, prima în privinţa raporturilor de fraternă caritate”.

„Îmi este mereu prezent comportamentul ei exemplar de la începuturi, la Alba – scrie una dintre Fiicele Sfântului Paul. În acele continue mutări de la un sector la altul, ea era „prima” în toate activităţile. Prin modul ei de a se comporta simplu, cordial, spontan, era sufletul tuturor: în curăţenia casei, în bucătărie, în sala de mese, în recreaţii, când trebuiau îndoite foile. Făcea totul atât de bine şi cu o atât de mare agilitate, încât rămâneai fermecat când o priveai. Încă de pe atunci se distingea ca o persoană deosebită, bogată în daruri naturale şi haruri primite de la Dumnezeu”.

Noul nume i-a adâncit umilul sentiment de a nu fi la înălţimea responsabilităţii care îi fusese dată şi, în acelaşi timp, a acţionat în inima ei ca un stimul, valorizându-i personalitatea.

Deja dotată cu multe calităţi naturale, s-a îmbogăţit în mod progresiv prin acel „da” pe care l-a pronunţat cu o mare generozitate la prima întâlnire pe care a avut-o cu teologul Alberione. Acel „da” pe care l-a repetat cu aceeaşi generozitate când a fost vorba de a-şi asuma o sarcină pe care ea o considera a fi superioară posibilităţilor ei. Acel „da” pe care nu a ezitat să-l pronunţe – chiar dacă avea ochii plini de lacrimi – când Fondatorul i-a pus pe spate responsabilitatea congregației, numind-o Prima Maestra. Un „da” care se va repeta în fiecare circumstanță, oricât de dificilă ar fi fost.

A înțeles pe deplin poziția pe care o ocupa față de Fondator: şi şi-a menținut-o cu fidelitate până la sfârşit.

Privită din afară, viața Maestrei Tecla a continuat să fie cu totul asemănătoare cu a celorlalte surori. S-a distins nu prin poziția pe care o avea, ci prin simplitatea cu care şi-o asuma. O viață foarte simplă, dar deosebită, fiind înălțată de o dăruire conştientă, constantă şi generoasă.

Sfințenia constă în fidelitate şi iubire pentru Dumnezeu. Iar pentru el contează modul, inima, intenția cu care se lucrează, nu poziția care se ocupă.

Ceea ce a interesat-o pe Prima Maestra în mod special, a fost să-i placă întru totul şi în fiecare moment lui Dumnezeu, în „poziția pe care o avea”; să-i arate iubirea prin dăruire de sine, sacrificii, suferință.

Ştia să-şi recunoască limitele; avea convingerea de a fi un instrument de care Domnul putea să se folosească aşa cum dorea. Dar, în acelaşi timp, dependența pe care o avea în raportul ei cu Dumnezeu, îi oferea un motiv de siguranță. De aceea, deşi conştientă de micimea sa, a ştiut să răspundă cu curaj chemării pe care Domnul i-a adresat-o. Pe de altă parte, gestul unei „sfinte îndrăzneli” este caracteristic persoanei umile. Aşa cum credința, speranța şi iubirea presupun o mare ardoare, la fel şi adevărata umilință.

Dumnezeu o invitase, o chemase pe nume, aşa cum a făcut cu Isaia: „Te-am chemat pe nume. Tu îmi aparții”. Iar ea a răspuns.

Persoana care este cu adevărat umilă, răspunde cu generozitate. Este conştientă că nu este demnă de această chemare, dar ştie că atunci când Dumnezeu cheamă, trebuie să se răspundă „iată-mă”, ca Maria, umila Fecioară care a spus: „iată slujitoarea Domnului”.

Pusă în fruntea guvernului congregației, Prima Maestra s-a străduit să-şi maturizeze acel complex de virtuți pe care deja le practica în cadrul familiei şi care constituie un ornament prețios pentru persoana care se consacră lui Dumnezeu în viața religioasă. În Prima Maestra s-au contopit într-un mod minunat: ascultarea şi umilința; sărăcia care nu poate fi despărțită de spiritul de sacrificiu; castitatea, asociată cu spiritul de rugăciune, prudență, caritate şi de comuniune cu Dumnezeu.

Nu putem spune că ea avea aceste virtuți din naştere. Prima Maestra a crescut în trăirea lor printr-o practică cotidiană, printr-un continuu exercițiu al voinței, cu o constantă atenție în a asculta şi a împlini inspirațiile pe care Dumnezeu i le dădea.

S-a confruntat cu limitele şi defectele ei; a avut lupte, succese, înfrângeri şi, în acelaşi timp, a ştiut să o ia de la capăt. Cine a cunoscut-o la începutul congregației şi a urmărit-o până la sfârşitul vieții, a putut să constate că ea a trăit o constantă ascensiune către Dumnezeu. Cu trecerea timpului, s-a perfecționat. A devenit mai blândă, mai amabilă, din zi în zi mai umilă.

Şi aici străluceşte minunata putere a harului divin şi a acțiunii Sfântului Duh în sufletul ei.

VIRTUȚILE ASCUNSE

Firul vieții ei a fost împletit de practicarea
umilinței, ascultării,
abandonului la voința lui Dumnezeu,
pe care ea le numea virtuțile ascunse.
Şi spunea: „sunt cele care îi plac mai mult lui Dumnezeu”.
În această continuă gimnastică a spiritului,
punctul esențial de referință era Isus, Divinul Învățător.

„Secretul sfinților este o profundă stimă și o mare iubire a umilinței”. Prima Maestra a avut în comun cu sfinții acest secret.

Ancorarea în umilință prin fiecare acțiune pe care o făcea, apare în mod constant ca o exigență obligatorie a spiritului său. Şi surorilor ei le propunea calea sigură a umilinței și a „virtuților ascunse”: docilitatea, abandonul la voința lui Dumnezeu și ascultarea.

Îndemnurile sale erau simple și convingătoare:

„De ce rămânem cu aceleași defecte pentru ani și ani? Deoarece nu am ajuns niciodată la această concluzie: cu orice preț doresc să-mi mortific eul și să-l pun pe primul plan pe Dumnezeu. Mă supun la orice umilință, dar doresc să reușesc”.

Își recunoștea limitele și părțile mai puțin plăcute. Dar lucra în mod constant cu ea însăși, pentru a crește pe plan spiritual.

„Să facem o sfântă întrecere între noi pentru a vedea cine îmbrățișează mai multe umilințe. A ne exercita în umilință poate să fie ceva vag. În schimb, a trăi umilirile este mai concret și ne ajută să dobândim virtutea sfintei umilințe. Dacă noi vom reuși să ne exercităm în această virtute, vor veni și celelalte”.

„Uneori noi ne bucurăm: s-a făcut asta, s-a făcut aia... Dar cine a făcut? Dumnezeu: dacă este ceva bun, autorul este Dumnezeu. Noi trebuie doar să ne umilim, deoarece punem de atâtea ori piedici harurilor sale”.

„Unii spun: «Voi, Fiicele Sfântului Paul faceți atât de multe lucruri...». Ce facem? Isus, în Evanghelie, a spus:

Când ați făcut tot ceea ce trebuia să faceți, spuneți: suntem servitori inutili.

Să rămânem în acest adevăr: ce suntem capabile să facem singure? Nimic. Singure nu putem nimic, cu Dumnezeu putem totul”.

„Să încercăm să practicăm umilința, care ne ajută să fim serviabile. Isus a venit pe pământ pentru a sluji. Dar noi, ne considerăm slujitoare? Nu superioare, nu stăpâne, ci slujitoare unele pentru celelalte. Dacă ne este spusă o vorbă mai neplăcută, trebuie să o primim cu răbdare: «de fapt eu sunt o slujitoare, trebuie să ascult de toți, să-i slujesc pe toți». Să avem aceste gânduri ca Sfânta Fecioară care, salutată cu numele de Mamă a lui Dumnezeu, s-a numit pe sine slujitoarea Domnului”.

„Când observăm un oarecare defect la noi, trebuie să ne rugăm şi să ne recomandăm rugăciunilor surorilor. Uneori este bine să ne cerem scuze: «Ți-am făcut asta, iartă-mă. Roagă-te pentru mine». Astfel putem să ne exercităm în practicarea virtuților şi să ne facem merite pentru Paradis. Să ne amintim că viața trece, iar noi trebuie să ne facem sfinte cu orice preț”.

Punctul de referință pentru a deveni umilă era Divinul Învățător, față de care avea o devoțiune practicată nu la nivel intelectual, ci trăită în viața de zi cu zi, împlinind cuvintele din Evanghelie: „V-am dat exemplu ca şi voi să faceți cum am făcut eu”.

Educația pe care i-o dăduse mama Vincenza a pus în Teresa o solidă bază pentru virtutea umilinței. Ea însăşi confirmă acest lucru: „Când în adolescență frecventam Surorile «Sfintei Ana», într-o zi, am văzut o soră care se scuza față de superioară. Această scenă m-a impresionat, deoarece mama m-a învățat că nu trebuie să găsesc scuze pentru a mă apăra. Este necesar să fim umili. Trebuie să primim observațiile cu umilință, chiar dacă avem dreptate".

„În realitate – spune o soră – Prima Maestra era capabilă să primească nedreptățile chiar și atunci când era nevinovată. Când o tânără părăsea congregația sau când lucrurile erau făcute cu neglijență sau cu superficialitate, Prima Maestra se îngenunchea în sala de mese și spunea: «Eu sunt vinovată: îmi cer scuze»".

Acest comportament era emoționant deoarece gesturile ei nu erau teatrale. Prima Maestra nu a jucat niciodată drame sau comedii. A fost mereu spontană, sinceră și naturală: în fiecare cuvânt, gest sau acțiune".

De aceea a trăit mereu în pace. Toată viața ei a fost liniară și simplă.

Dumnezeu, salvarea sufletelor, sfințenia proprie prin trăirea umilinței și a ascultării necondiționate: aceasta este fizionomia ei.

Legea supremă a trăirii spirituale părea că constă în ascultare: o ascultare docilă, totală, care a constituit măreția și sfințenia ei.

Este nevoie de eroism pentru a-i urma pe fondatori în dispozițiile pe care le dau și care uneori sunt de neînțeles. Nereușindu-se să se descopere punctele lor de sosire, există tentația din partea celor care le sunt alături, de a se opri în raționamente, de a avea rezerve, de a pune limite.

Prima Maestra asculta chiar și atunci când nu înțelegea. Acest lucru o costa. O persoană inteligentă, cu un temperament puternic, vede și gândește în modul său.

Şi totuşi, judecând după comportamentul constant al Maestrei Tecla în această privinţă, s-ar fi spus că aceasta avea o înclinaţie înnăscută de a fi docilă şi de a se abandona, de a asculta şi a depinde, de a trăi virtuţile ascunse. Dezinvoltura cu care vorbea şi practica aceste virtuţi putea să te facă să gândeşti că acesta era modul său natural de a fi. În realitate, dacă se are în vedere caracterul ei puternic şi volitiv, capacitatea ei de a conduce, personalitatea ei concretă, se ajunge la concluzia că umilinţa şi ascultarea erau rezultatul unei munci serioase şi constante cu ea însăşi. Şi erau virtuţi trăite doar pentru a-i face plăcere lui Dumnezeu, fiind rezultatul colaborării dintre harul divin şi acţiunea personală. Ascultarea şi umilinţa au condus-o la o dependenţă fidelă şi robustă de Fondator, asigurând ei şi Congregaţiei „Fiicele Sfântului Paul" o viaţă prosperă şi rodnică.

„Lucrările lui Dumnezeu – îi plăcea părintelui Giacomo Alberione să repete – nu se construiesc cu bani. Îşi au fundamentul în rugăciune, în credinţa în Dumnezeu şi în umilinţă".

Prima Maestra a fost cu adevărat o persoană de rugăciune, a avut credinţă, a practicat umilinţa într-un mod eroic.

Într-o meditaţie ţinută Fiicelor Sfântului Paul pe data de 7 februarie 1964, două zile după moartea Maestrei Tecla, Fondatorul a spus: „Care sunt secretele Maestrei Tecla? Sunt două şi sunt cele ale sfinţilor, cele care au un succes sigur. Adică, umilinţa şi credinţa. Cele despre care sfântul Francisc de Sales spunea: *Singur nu pot nimic, cu Dumnezeu pot totul.* Umilinţă profundă, care duce la docilitate. Credinţă trăită, care conduce la rugăciune".

Din câteva episoade, putem descoperi umilinţa Maestrei Tecla. Aceasta s-a întâlnit într-o zi, în comunitatea Fiicelor Sfântului Paul din Trieste, cu un domn din zona slovenă, simpatizant al apostolatului realizat cu mijloacele de comunicare socială, care i-a mulțumit pentru binele făcut societății de către congregație. Ea a răspuns: „Eu nu am făcut nimic. Fondatorul este la Roma. Noi suntem simple instrumente în mâinile lui Dumnezeu".

„Mă emoționam de fiecare dată când vorbeam cu ea și-i ceream ajutor pentru munca pe care o făceam – spune părintele Isidoro, asistent național pentru surorile care trăiesc în clauzură. Caracteristica ei dominantă era cu siguranță o mare umilință. S-ar putea spune că se vedea în ea reprodusă, în fiecare moment, expresia sfântului Paul: «ascunsă cu Cristos în Dumnezeu». Dar pe chipul ei se citea o energie care nu putea să nu fie observată. Era sigură de ea, echilibrată.

Un alt episod: la o conferință a superioarelor generale, simțeam datoria de a mulțumi Fiicelor Sfântului Paul, care mă ajutaseră în mod special. Și am făcut-o cu sinceritate și spontaneitate. Ea mi-a răspuns: «Părinte, te implor să nu mai mulțumești Fiicelor Sfântului Paul. Dacă sunt capabile să facă ceva cu ajutorul lui Dumnezeu, nu este necesar să primească mulțumiri. Domnul vede binele pe care îl fac și va ține cont de acesta. În rest, congregația are nevoie de binele făcut de fiicele sale».

Am perceput-o pe Maestra Tecla ca fiind o soră umilă și, în același timp, foarte hotărâtă".

Maestra Tecla, cu ochii plini de lacrimi, a început astfel o conferință ținută comunității din Roma: „Cer iertare tuturor pentru exemplele rele pe care le-am dat. Eu sunt cea care îndepărtează harurile de congregație".

Cu ocazia sărbătorii sfintei Tecla, pe data de 23 septembrie 1924, după ce a ascultat textul unei scrisori de felicitare, s-a îngenuncheat în mijlocul micii comunități strânse în jurul ei pentru a o sărbători, şi a spus cu o voce clară: „Simt nevoia de a cere iertare tuturor deoarece, dacă vocaţiile nu vin, eu sunt cauza cu multele mele păcate".

Asistenta elevelor mai mici[14] i-a şoptit să nu mai continue cu acel ton. Atunci ea a tăcut, făcând în acelaşi timp un act de ascultare.

În America, în anul 1947, trebuia să meargă în vizită la un episcop. O soră i-a spus: „Prima Maestra, nu ai un văl mai bun? Acesta nu cred că este potrivit pentru vizite atât de importante.

– Şi mie mi se părea că nu este atât de indicat, a răspuns, dar aşteptam ca una dintre voi să-mi spună deoarece, dacă gândeam aşa de una singură, simţeam că aş putea fi ambiţioasă".

Întorcându-se dintr-o călătorie din Mexic, scria unei surori: „Din avion, v-am privit cât am putut de mult... Vă mulţumesc pentru atenţia pe care mi-aţi arătat-o, pentru amabilitatea şi caritatea voastră. Domnul să vă răsplătească! Vă cer iertare vouă şi bunului Dumnezeu, deoarece nu am făcut ceea ce poate vă aşteptaţi. Sper să completeze lipsurile mele Sfânta Fecioară din Guadalupe, sub a cărei protecţie sunteţi. Ne rugăm unele pentru altele. Avem o atât de mare nevoie de divina milostivire".

Maestrei de noviciat i-a scris: „Doresc să mă corectezi în ceea ce vezi sau simţi că nu merge bine în viaţa mea sau crezi că aş putea face mai bine. Îţi aminteşti că tu eşti persoana care trebuie să mă atenţioneze? Îţi mulţumesc încă de pe acum pentru caritatea pe care mi-o arăţi".

---

[14] Fetele care intrau în congregaţie, la o vârstă fragedă, aveau posibilitatea de a studia şi, în acelaşi timp, puteau cunoaşte vocaţia paulină.

În primii ani, Fondatorul a dat dispoziție ca lecțiile de catehism să fie făcute în fiecare duminică de un preot. După un timp, a hotărât ca copiii să fie împărțiți în clase şi orele să fie ținute de surori. Când Prima Maestra a făcut cunoscut acest lucru, una dintre surorile prezente spuse: „Îmi pare rău. Preda atât de bine”. Iar Prima Maestra: „Şi eu regret”. Şi nu a adăugat nimic altceva.

În ziua următoare şi-a cerut iertare pentru exemplul rău pe care îl dăduse. Nu a acceptat imediat şi cu docilitate ceea ce spusese părintele Alberione. Ce rău ar putea fi în a exprima o neplăcere şi totuşi a asculta? Dar Prima Maestra căuta perfecțiunea în ascultare. Cum, de altfel, se inspira din principiile evanghelice şi pentru practicarea umilinței care conduce la iertarea jignirilor.

Câtorva surori care încercau să găsească justificări pentru nedreptățile primite, le-a dat un bilet pe al cărui plic era scris: „De citit în timpul vizitei la Sfântul Sacrament”. Conținutul era acesta: „Isus a spus: dacă cineva te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i-l şi pe celălalt. Celui care vrea să te judece şi să-ți ia tunica, lasă-i şi mantaua, iar dacă cineva te-ar convinge să faci o mie de paşi, mergi cu el două” (*Mt* 5,39-41).

În discuții, în proteste, când se părea că Fiicelor Sfântului Paul le erau făcute nedreptăți, Prima Maestra spunea:

– Lăsați de la voi. Lui Isus i-au fost făcute atât de multe nedreptăți... Nu pierdem nimic dacă nu răspundem, dacă suntem bune. Să-l lăsăm pe Domnul să lucreze.

Şi încheia cu un ton mai dulce, dar hotărât:

– Dacă nu profităm de ocaziile care ne vin, când vom trăi Evanghelia?

„De mai multe ori am avut ocazia să-i împărtăşesc dificultăți care mă copleşeau, spune o soră. Odată, am primit acest răspuns: «Trebuie să ştim să iertăm. Nu trebuie numai să răspândim Evanghelia. Mai întâi, este necesar să o trăim noi. Domnul este bun. El ne dă ocaziile pentru a-l putea imita şi a trăi ceea ce el ne-a spus: să iertăm. Trebuie să înveţi să primeşti o nedreptate. Sărmana nedreptate, nu are casă! Nimeni n-o vrea...»”.

„Prima Maestra – îi spuse într-o zi sora Assunta Bassi care, din motive de apostolat, avea contacte frecvente cu ea – ştii că uneori eşti prea energică?

– Ştiu, spuse cu umilinţă. Şi alţii gândesc ca tine, dar eu nu-mi dau seama. Din păcate am moştenit de la familia mea un astfel de caracter... Totuşi, trebuie să mă corectez, a şoptit cu o voce joasă”.

Maestrei Tecla nu-i plăcea să i se sărute mâna.

Sora care conducea maşina, însoţind-o în vizitele ce le făcea diferitelor comunităţi din Italia, şi-a dat seama că unele surori se simţeau rău când ea îşi retrăgea mâna. Odată, i-a spus: „Lasă-le să-ţi sărute mâna; nu-ţi dai seama cu unele suferă din această cauză?”. „Oh, de fapt nu mi-am dat seama – a răspuns ea, surprinsă. Ai făcut bine că mi-ai spus. Cum facem noi să ne corectăm defectele dacă nimeni nu ne ajută să le observăm?”.

Şi a spus un „mulţumesc lui Dumnezeu” plin de recunoştinţă.

„Intrând în Congregaţia «Fiicele Sfântului Paul» – scrie o soră – m-a uimit un lucru. Înainte frecventam alte surori. La acelea, am observat că superioara avea un loc special în capelă. Mi-a lăsat o impresie foarte bună faptul că Prima Maestra se aşeza într-o bancă oarecare”.

Ea însăşi nu s-a considerat niciodată superioară celorlalte. Spunea:

– Trebuie să ajungem să trăim caritatea în nuanțele ei cele mai deosebite. Să răspundem cu politețe, să ne comportăm frumos unele cu altele, să fim delicate. Se întâmplă să se treacă pe lângă o soră și aceasta să fie îmbrâncită din neatenție. Nu se spune „îmi permiți". Uneori eu îmi dau seama când una trece aproape de mine într-un mod nepoliticos și apoi îmi spune: „Oh, nu te-am recunoscut!".

– Dacă ai fi știut că era Prima Maestra ai fi fost atentă. Și de ce cu o altă soră nu?

Dorea să spună: ce diferență este între mine și celelalte?

„Întorcându-se la Roma – scrie o soră din Insulele Filipine – îmi lăsa mereu un bilețel în care îmi cerea scuze pentru că nu m-a ajutat suficient și pentru că mi-a dat exemple rele.

Bineînțeles că de fiecare dată făcea prea mult. Și acest lucru mă edifica".

„Acum că văd viața ei așa cum a fost – scrie fratele preot – sunt convins că sora mea a pus în practică fraza: «Preferă să trăiești în anonimat și nu căuta să fii stimat». Regula de aur a umilinței. De aceea a făcut lucruri mari".

Între umilință, ascultare și adeziune la voința lui Dumnezeu este o profundă interdependență. Ascultarea văzută ca renunțare la propria voință, este o trăire particulară a virtuții umilinței. Umilința care este un gest continuu de moarte față de noi înșine „pentru ca să trăiască Cristos", are o strânsă corelație cu abandonul deplin la voința lui Dumnezeu.

Viața Maestrei Tecla a demonstrat în mod clar acest adevăr. Iar cuvintele ei confirmă acest lucru cu convingere:

„Dacă noi ascultăm, suntem sigure că facem voința lui Dumnezeu. Și chiar dacă hotărârea ar fi greșită, nu trebuie noi să dăm cont lui Dumnezeu. În ascultare găsim pace și seninătate. Dar ascultarea presupune umilință, acceptarea oricărei sarcini ce ne este încredințată. Papa Ioan al XXIII-lea avea ca moto: *Ascultare și pace*, și a ascultat mereu. De aceea a fost senin și a ajuns sfânt. S-a bucurat de pace. Dacă se ascultă, se trăiește în pace".

În fața a tot ceea ce se hotărăște în privința noastră, trebuie să ne plecăm capul și vom fi în pace.

Ce frumos ar fi să putem spune pe patul de moarte: *Doamne, mereu am făcut ceea ce tu ai dorit!* Dacă vom împlini voința lui Dumnezeu, vom fi în pace și vom merge în Paradis. Merită efortul să trăim făcând mari sacrificii din ascultare și în ultimele momente să ne bucurăm de pace și liniște. Este o urare: să ne-o facem unele altora.

Sorei Nazarena Morando, pe atunci maestră a novicelor, scria: „Hotărârea mea, de ceva timp, este: abandonare în Dumnezeu și în mâinile Sfintei Fecioare. Primul Maestru mi-a spus: redu totul la iubire. Eu nu știu cum să o fac decât împlinind voința lui Dumnezeu. Tu ce spui?".

În aceste expresii simple și înduioșătoare, este exprimat în sinteză, patrimoniul spiritual al Primei Maestre.

Capelanul din clinica „Regina Apostolilor"[15], părintele Carlo Tommaso Dragone, care în fiecare seară îi făcea ei și celorlalte bolnave mai grave o scurtă vizită, spune:

> „În cele opt luni de boală, Prima Maestra a avut în mod constant această dispoziție: să împlinească voința lui Dumnezeu. Și a acceptat în toate această voință. În momentele în care se simțea mai bine, avea în suflet o preocupare, pe care mi-a împărtășit-o:

---

[15] Clinica „Regina Apostolilor" a fost dorită de părintele Alberione pentru surorile bolnave de tuberculoză pentru a avea condițiile necesare să-și trăiască boala fără să piardă valorile vieții religioase. În prezent este un spital deschis și laicilor.

– Dar eu nu fac penitență. Acum nu sufăr fizic. Nu pot să lucrez. Spune-mi ce penitență, ce mortificație trebuie să fac.

– Acceptă penitența pe care ți-a dat-o Domnul: aceea de a nu mai putea împlini ocupațiile tale obișnuite, de a renunța la o viață activă, de a trebui să trăiești într-o stare de aparentă lâncezeală. Îmbrățișarea voinței lui Dumnezeu este cea mai frumoasă penitență pe care poți să o faci.

S-a conformat acestei indicații de la început până la sfârșit: voința lui Dumnezeu. Împlinirea acesteia a costat-o un sacrificiu pe care l-a trăit cu generozitate și pe care l-a oferit Domnului, împreună cu cel al imposibilității de a vorbi.

Își dădea seama că memoria îi juca feste, că-i era din ce în ce mai greu să se exprime. Nu-și mai amintea cuvintele. Nu mai reușea să-și exprime gândurile în mod complet. Când și-a dat seama de acest fapt dureros, inteligentă cum era, mi-a spus:

– Poate că Domnul îmi cere sacrificiul de a nu mă mai putea exprima, de a renunța la vorbire.

– Și dacă este așa?

– I-l voi oferi. De fapt, îl accept de pe acum. Mă costă, dar îl fac de bunăvoie.

A fost fidelă acestei deschideri depline în fața voinței lui Dumnezeu și, zi de zi, o trăia tot mai bine.

În ultima perioadă a vieții, la un salut nu mai putea răspunde decât cu un surâs, cu un „mulțumesc lui Dumnezeu”. Începea o frază, spunea două trei cuvinte, apoi nu mai reușea să continue. Obosea și era nevoită să se oprească. Iar concluzia unei astfel de situații chinuitoare era un surâs, uneori însoțit de două lacrimi mari. Dar, împreună cu lacrimile și cu zâmbetul, i se putea citi pe chip expresia unei depline resemnări: „Răbdare!” sau: „Mulţumesc lui Dumnezeu!”, pronunţat cu o sinceră recunoştinţă.

A spune „Mulţumesc lui Dumnezeu” şi a surâde în acea stare de neputinţă în care ajunsese datorită bolii, în acea imposibilitate de a se exprima, nu este un lucru obişnuit.

Iar ea, după o viaţă activă, trăită în mod total pentru Dumnezeu şi pentru suflete, după o viaţă bogată în experienţe de orice tip, ar fi avut multe de împărtăşit: tuturor, fiecăruia în parte.

A renunţat şi a acceptat voinţa lui Dumnezeu. Toată, mereu, numai voinţa lui.

Ar fi dorit să nu mai fie superioară. A cerut sfat în această privinţă la scurt timp după prima criză[16], cu aceste cuvinte:

– Eu nu mai sunt în măsură de a conduce congregaţia. Trebuie să fiu demisă şi să fie aleasă o altă superioară.

– Fă această propunere consiliului general. Spune-le ceea ce gândeşti. Iar apoi vei face ceea ce se va hotărî.

Şi-a exprimat dorinţa şi i s-a spus să-şi menţină mandatul de superioară. Ea a acceptat. Şi nu a mai deschis niciodată această discuţie. Din punct de vedere uman, motivele pentru a insista în cererea pe care a făcut-o ar fi fost multe şi valide. Dar Maestrei Tecla nu-i plăcea să se piardă în raţionamente. Nu obiecta asupra hotărârilor luate în ceea ce o privea pe ea sau congregaţia. A spus ceea ce gândea, a acceptat decizia primită şi a rămas în calitate de Superioară Generală până la sfârşit.

---

[16] În 16 iunie 1963, Maestra Tecla este lovită de primul spasm cerebral.

„Dacă Domnul doreşte viaţa mea – a spus din primul moment al bolii, eu i-o ofer. Nu doresc să păstrez nimic pentru mine. Sunt pregătită. Când Domnul vrea, poate să mă cheme. Numai să se împlinească voinţa lui”.

CREDINȚĂ, TĂRIE, BLÂNDEȚE

„O femeie inteligentă trebuie
să vorbească mereu cu blândețe.
Astfel a fost Prima Maestra.
Dar împreună cu blândețea,
pacea și calmul, câtă forță!
Avea acea forță suavă care
se domină și domină cu tărie
dar și cu blândețe.
O forță în fața căreia
nu se poate opune rezistență”.

Cardinalul Arcadio Larraona

„Pe fundamentul necondiționatei docilități, a umilinței și a abandonului la voința lui Dumnezeu, lua naștere, în Prima Maestra, femeia puternică. Femeia „înveșmântată de tărie și demnitate, care își deschide gura pentru a rosti cuvinte înțelepte, iar legea bunătății este în inima ei”.

În femeia puternică despre care vorbește Biblia, găsim trasată fizionomia spirituală a Primei Maestre. Ni se pare că nu ne îndepărtăm de adevăr; de fapt, în viața ei cotidiană, a dat dovadă de tărie, de spirit de inițiativă, de repetate acte de curaj în a înfrunta și a duce la bun sfârșit operele congregației, care se confrunta mereu cu probleme și dificultăți.

Sentimentul micimii ei nu a descurajat-o niciodată; din contra, i-a fost de ajutor. A fost lumina care i-a permis să observe și să judece, în deplină cunoștință de cauză și în același timp cu bucurie, neputința ei și puterea lui Isus Cristos. El poate totul. El știe totul. El este în mine: mă inspiră, mă conduce, mă sprijină. Luând în considerare această inefabilă realitate, ea se simte bogată și puternică. Îl are pe Cristos și în el știe că are toate, cu el înfruntă orice situație. De aici izvorăște curajul, puterea, credința ei.

„Cine are credință – a spus teologul Alberione – este puternic în acțiuni, în cuvinte, în virtuți; este puternic în fața lui Dumnezeu și a oamenilor”.

Credința Maestrei Tecla a fost foarte mare. Nu trebuie, de altfel, să ne mirăm dacă a știut să fie atât de eficientă și de potrivită pentru ceea ce făcea. Nu trebuie să fim surprinși de uimitoarea activitate desfășurată în ciuda fragilității fizicului ei.

Dintr-o persoană atât de plăpândă, se va transforma, în mod progresiv, într-un model de tărie. Caracterul ei energic va deveni răbdător şi blând. Printr-o prudenţă unită cu o mare modestie, ea reuşeşte să exprime caritatea în variatele ei nuanţe. În ea acţiona puterea harului şi a credinţei care produce curaj, forţă, răbdare.

Ea a fost capabilă să depăşească cu curaj dificultăţile de orice tip, datorită credinţei pe care o avea: o credinţă care a devenit tot mai puternică în faţa diverselor probe şi preocupări.

Teologul Giacomo Alberione i-a cerut o colaborare care o solicita şi o obosea, care presupunea tărie sufletească, rezistenţă morală şi fizică, uneori chiar eroism. Iar Prima Maestra a demonstrat, în mod concret, că avea aceste resurse. În mai multe situaţii, a ştiut să fie eroică, în virtutea acelui „toate le pot în cel care mă întăreşte" (*Fil* 4,13) a sfântului Paul, expresie pe care şi-a făcut-o proprie transformând-o în „Singură nu pot nimic, cu Dumnezeu pot totul".

A avut curaj şi a ştiut să-l insufle şi în ceilalţi, când avea ocazia. Pe Fondator l-a ajutat prin rugăciune, sfat, tăcere, răbdare, ascultare, colaborare. A fost „mâna lui dreaptă": sprijinul moral pentru omul ales de Dumnezeu într-o epocă particulară pentru o misiune particulară. Umilă, docilă, tăcută, puternică, generoasă şi modernă, a contribuit în mod eficient la realizarea diverselor iniţiative ale Fondatorului.

Un preot din „Societatea Sfântul Paul", vorbind „Pioaselor Discipole ale Divinului Învăţător", o altă congregaţie a „Familiei Pauline", în dimineaţa înmormântării Primei Maestre, a spus aceste cuvinte: „Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru marele dar pe care ni l-a făcut, dându-ne-o pe Prima Maestra Tecla, pentru toate harurile pe care le-a revărsat asupra ei, pentru ajutorul ce i l-a putut oferi lui Alberione care, în acest moment, suferă mai mult decât toți. Cred că moartea Primei Maestre a fost pentru el una dintre cele mai mari dureri. El a acceptat și a îmbrățișat voința lui Dumnezeu. Dar acest fapt nu înlătură durerea pe care o are în suflet”.

Doar părintele Alberione putea să știe cât de mare a fost influența Primei Maestre în opera lui. Bineînțeles că el era fondatorul. Dar Prima Maestra, care i-a fost mereu alături, nu a avut o importanță secundară. A fost, putem spune, indispensabilă. Iar părintele Alberione nu a subapreciat contribuția ei. Dimpotrivă: a subliniat-o.

„Mai puțin pus în evidență – spune părintele Alberione – este acest aspect: Prima Maestra, în mod direct sau indirect, nu numai cu multă rugăciune, dar în diverse forme și moduri, a cooperat și la nașterea celorlalte ramuri ale Familiei Pauline: *congregațiile*: „Societatea Sfântul Paul”, Pioasele Discipole ale Învățătorului Divin, Surorile lui Isus, Bunul Păstor, Surorile Sfintei Maria, Regina Apostolilor; *institutele seculare*: Isus Preot, Sfântul Arhanghel Gabriel, Preasfânta Maria a Bunei-Vestiri, Sfânta Familie; Cooperatorii Paulini. O mare inimă care s-a conformat inimii lui Isus. Maestra Tecla simțea dificultățile, se bucura de progresul făcut și se informa despre fiecare în parte. În ultima fază a bolii, le prezenta lui Dumnezeu în rugăciune”.

„Dincolo de ceea ce s-a spus despre Prima Maestra și de ceea ce s-ar putea spune – afirmă un alt preot – îmi place să-i atribui frumoasele cuvinte ale Bibliei în care este descrisă femeia ideală: «Multe fiice au împlinit fapte de vitejie dar tu le-ai depășit pe toate. De aceea, fiicele tale se ridică astăzi și te proclamă fericită». Nu numai fiicele tale, ci întreaga Familie Paulină”.

Extraordinara înflorire a operelor care își aveau originea în gândirea părintelui Giacomo Alberione, și-a găsit realizarea și o graduală dezvoltare prin interesul, încurajarea, contribuția chiar și materială a Primei Maestre.

Credinței și curajului ei, reînnoite în fiecare dimineață cu prospețime, i se datorează în mod special expansiunea Congregației „Fiicele Sfântului Paul”.

Nu putem să numărăm circumstanțele în care surorile Pauline au putut să vadă în Prima Maestra, femeia cu o voință tare, femeia puternică, dispusă la orice sacrificiu când era vorba de progresul congregației, pentru gloria lui Dumnezeu. Un preot, adresându-se Fiicelor Sfântului Paul, a spus despre ea: „Prima Maestra! O femeie de mare credință care, împotriva oricărei speranțe și calcul uman, a construit ceea ce voi astăzi moșteniți. Mama unei mulțimi de fiice, răspândite de acum în toate continentele...”.

Și adăugă: „De multe ori rațiunea noastră nu reușește să înțeleagă sensul anumitor încercări, inițiative, dificultăți, neînțelegeri, chiar și persecuții; nu înțelege anumite atitudini profetice ale fondatorilor noștri. Atunci este nevoie de acea credință care te ajută să accepți și să suporți totul în vederea unei realități ce nu este încă clară dar care, cu siguranță, se va împlini.

Credeți voi că Prima Maestra a avut totul mereu clar? Că a înțeles de fiecare dată ceea ce Dumnezeu o inspira sau, prin alte căi, o obliga să facă? Cu siguranță, nu. Inspirația profetică, în ciuda luminii pe care o comportă, nu dă motivații și, cu atât mai puțin, arată dinainte rezultate. Credința este cea care contează, cea care sprijină și împinge înainte, chiar și atunci când totul este, din punct de vedere uman, obscur, contradictoriu, chiar absurd”.

Fondatorul spunea:

„De multe ori era întuneric, riscant și neapreciat ceea ce i se prezenta. Dar virtutea ei depășea dificultățile”.

Ea însăşi, vorbind cu o soră, a spus: „Nici eu, de multe ori, nu înţeleg când părintele Alberione îmi zice unele lucruri; sau se întâmplă ca eu să am o altă părere. Se naşte în mine dorinţa de a-i spune ceea ce gândesc. Dar apoi îmi zic: *dacă Primul Maestru spune aşa, este semn că aceasta este direcţia bună, că aşa trebuie să fie... şi după un scurt timp, îmi dau seama că este adevărat.* Şi mă gândesc: *bine că am făcut aşa cum a spus el...*".

Aici este credinţa tradusă în viaţa concretă, care te face să-ţi înclini capul şi să acţionezi în faţa unor evenimente şi circumstanţe, care aparent sunt absurde. Nici tăria, nici curajul nu se improvizează. Trebuie căutate toată viaţa, sunt preţul unor eforturi constante, rodul unui angajament continuu şi rezultatul unor acţiuni repetate.

Prima Maestra a iubit această gimnastică a spiritului încă de la începutul congregaţiei.

Una dintre surorile care a împărtăşit cu ea sacrificiile de la început, dă mărturie: „Credinţa Primei Maestre şi ascultarea ei fără calcule, susţinea şi credinţa noastră, stimulându-ne adeziunea, fără rezerve, în faţa indicaţiilor ei. Împlinind ceea ce ea spunea, ne simţeam sigure că nu greşim".

O altă soră, afirmă: „Când Primul Maestru ne cerea ceva, nu spuneam nu, deoarece Prima Maestra nu-l refuza niciodată".

Un preot care o cunoştea bine, a spus într-o predică: „Şaptezeci de ani de viaţă! Cât de mult trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru acest dar, cu atât mai mare, mai minunat, dacă luăm în considerare sănătatea ei delicată în raport cu munca realizată; trebuie să-i mulţumim pentru efortul de a susţine o familie atât de mare cum este cea a Fiicelor Sfântului Paul, pentru dăruirea de sine cerută încă de la începuturile atât de dure ale congregaţiei care se afla într-un continuu progres. A împlinit voința lui Dumnezeu, zi după zi, cu credință. Noi știm că a trecut prin momente dificile. A făcut ceea ce Dumnezeu îi cerea în tăcere, în rugăciune. A colaborat la planul lui Dumnezeu, alături de Fondator, cu credință, prudență și, în același timp, cu simplitate: acea simplitate care nu se uimește de nimic, care nu are intenții ascunse și care reflectă infinita simplitate a lui Dumnezeu. Este imposibil să ne imaginăm că Prima Maestra ar fi căutat să se arate altfel decum era: mereu simplă, chiar și pe patul de moarte. În această simplitate și credință a depășit totul".

Fondatorul spune despre ea: „Cuvintele și atitudinea ei în fiecare circumstanță, de-a lungul activei sale vieți cât și pe patul de suferință, erau: «cum vrea Dumnezeu», sau expresii asemănătoare. Domnul o călăuzea. Avea aceeași stare sufletească atât în calitate de soră cât și în calitate de superioară. Iar încercările au fost numeroase".

Dar tăria ei nu era separată de blândețe. Iar această blândețe nu a fost la ea niciodată o dovadă de slăbiciune.

Monseniorul Andrea Giacinto Longhin, Episcop de Treviso, după ce a primit în repetate rânduri vizita Primei Maestre, i-a spus superioarei comunității din acel oraș: „Nu am mai văzut niciodată o femeie care să reprezinte mai bine decât ea femeia puternică din Sfânta Scriptură, adevărata femeie, puternică și blândă".

În echilibrul ei spiritual, în corectitudinea morală pe care o avea, era capabilă să combine fermitatea cu bunătatea și iubirea: o iubire care izvora din viața interioară și din profunda ei unire cu Dumnezeu care nu trebuia sub nicio formă și pentru niciun motiv, să fie ruptă prin păcat.

În cazurile în care era necesară o mână fermă, nu ezita să asume o atitudine energică.

Când o soră greşea cu ceva, lua un alt ton: „Nu este bine”, i se putea auzi vocea care îți ajungea la ureche cu un sunet metalic, aspru. Era acea dojană a mamei, care nu dorea altceva decât binele propriilor fii. Era o energie care izvora din acea extraordinară vitalitate interioară caracteristică Superioarei Generale, care caută să-i facă pe plac lui Dumnezeu şi are oroare de tot ceea ce lui îi displace. Conștiente de acest lucru, surorile nu se simțeau jignite, sau cel puțin, la scurt timp, recunoşteau corectitudinea şi bunătatea Primei Maestre, chiar şi atunci când aceasta era dură.

Sub fermitatea mâinii şi a cuvântului său hotărât, surorile puteau vedea interesul pe care-l arăta pentru fiecare dintre ele şi afecțiunea profundă față de toate. Şi se lăsau schimbate cu recunoştință.

Acest fapt îl arată ele însele:

„S-a apropiat de mine pentru a mă mustra serios şi mi-a amânat data la care trebuia să fac prima profesiune. Am suferit. Dar stima şi afecțiunea mea pentru ea nu au scăzut. Dimpotrivă, au crescut deoarece, cu timpul, am înțeles că Prima Maestra era o persoană dintr-o bucată, aşa cum îmi plăcea mie”.

„O soră i-a spus:

– Prima Maestra, te-am aşteptat atât de mult. Dar acum trebuie să plec. Te salut.

– Oh, nu! Vino, vino imediat, căci trebuie să-ți spun ceva.

Ceea ce mi-a spus, m-a făcut să sufăr. Dar a adăugat:

– Uite, ți-am spus aceste lucruri pentru că-ți doresc binele.

Îmi plăcea modul ei de a fi, sincer şi direct. Şi îi sunt recunoscătoare pentru binele pe care mi l-a făcut, chiar dacă uneori am plâns.

„Era un suflet atât de corect şi de dornic ca noi să ne sfințim, că nu ezita să ne spună cuvinte dure şi fără nicio introducere, chiar dacă acest lucru o costa. Dar ceea ce zicea era adevărat, trebuie să recunoaştem. Iar cuvintele ei aveau puterea de a ne face să intrăm în noi însene”.

Când unele surori făceau obiecţii:

– Dar... Prima Maestra...

– Oh, câţi de dar... câte probleme se fac! Să ne rugăm mai mult...”.

Rezultau răspunsuri hotărâte. Dar erau efectul unei suferinţe sufleteşti pe care ea, fără să vrea, lăsa să se întrezărească de fiecare dată când fiicele ei arătau a nu avea, în anumite circumstanţe, acea credinţă puternică care-i era proprie şi pe care îşi dorea să o aibă fiecare soră.

„Mi se spune că sunt prea energică. Au dreptate!”, spunea ea. Pe de altă parte, conştientă de limitele şi defectele pe care le avea, lucra asupra ei însăşi cu perseverenţă şi cu rezultate clare. Ea era cea dintâi care se apropia de persoana pe care nu o tratase cu delicateţe.

„Odată – spune sora Ignazia Balla – i-a scăpat o frază mai dură faţă de o soră, frază care era de altfel justificată în faţa pretenţiilor pe care aceasta le avea. Puţin după aceea, a rugat-o pe soră să o scuze şi i-a vorbit cu multă blândeţe”. Ea era prima care se umilea, care cerea scuze, care zâmbea.

Cu o astfel de muncă spirituală, în ultimii ani a devenit delicată, blândă.

Scrie o soră japoneză:

„Am văzut-o pe Prima Maestra de trei ori. Prima şi a doua oară am avut impresia că mă întâlnesc cu Superioara Generală. A treia oară, m-am întâlnit cu mama: atât de mult am simţit-o aproape de mine”.

Avea o personalitate puternică datorită tăriei interioare.

„Sunt dură”, afirma ea cu o voce aproape emoționată. Şi adăuga: „Dar dacă ar şti fiicele mele cât de mult le vreau binele şi cât îmi doresc să devină sfinte!”.

„Aşa cum puteam citi pe chipul şi în inima mamei mele dorința arzătoare de a mă vedea bună şi curajoasă – scrie o tânără soră – tot la fel puteam să văd în ochii Primei Maestre şi în mustrările ei, dorința de a mă vedea că progresez pe plan spiritual: «Fă totul pentru a-i plăcea lui Dumnezeu şi pentru a deveni sfântă!», îmi spunea”.

Se emoționa pentru orice gest delicat, pentru un salut afectuos făcut personal sau în scris, pe marginea unei scrisori.

Fiind în vizită la casele din Insulele Filipine, într-o zi, a spus unei surori:

– M-am sculat mai devreme în dimineața aceasta pentru a citi corespondența. Şi am plâns.

– Tu, Prima Maestra, ai plâns?

– Da, de ce? Tu nu plângi niciodată? Oh, îmi fac o imensă plăcere scrisorile surorilor, chiar şi acele cuvinte scrise pe marginea paginilor.

În inima Primei Maestre era loc pentru toate fiicele. Oricine se ducea la ea, era primit cu acel inconfundabil zâmbet şi în modul ei caracteristic: Oh, sora... cum îți merge?

Niciuna dintre surorile care au trăit alături de ea, nu a avut vreodată motive de gelozie, deoarece ştia să dea fiecăreia ceea ce aştepta. Dacă avea preferințe, acestea erau pentru cele care se aflau în suferință sau într-o nevoie particulară. Surorile acestea păreau a avea mai mult drept la timpul ei. Şi, după o conversație cu Prima Maestra, îți recăpătai puterea de a lucra, de a zâmbi.

Capacitatea ei de a pătrunde persoana la nivel psihologic era dincolo de normal. Îi era suficientă o privire pentru a citi în suflet.

„Îmi amintesc, dragă Costanza – scrie o soră nepoatei Maestrei Tecla – când te-am întrebat dacă era dificilă apropierea la un nivel mai personal de Prima Maestra. Tu m-ai asigurat că nu era deloc greu, dimpotrivă, era foarte simplu. Şi aşa a fost în realitate. Cu mare surprindere, am constatat că Prima Maestra nu se uimea de nimic. Vorbea ca şi cum ar fi fost la curent cu totul. Şi totuşi, era vorba despre lucruri absolut personale, pe care eu nu le împărtăşisem nimănui".

Cu greu se reuşea să i se ascundă o preocupare, o tulburare, o suferinţă.

„În primul an al vieţii mele religioase am avut tentaţii şi dificultăţi. I-am scris Maestrei Tecla:

– M-am gândit să mă întorc acasă. Nu mă simt potrivită pentru viaţa religioasă paulină.

– Stai senină şi liniştită, mi-a răspuns. Tu vei fi o adevărată Fiică a Sfântului Paul.

Nu am mai avut de atunci dubii sau incertitudini. Pentru mine, ea a fost ca o mamă în sensul cel mai adevărat şi complet al cuvântului".

„În ziua profesiunii, toate colegele mele erau cu familia. Ai mei erau prea departe. Prima Maestra s-a apropiat de mine şi mi-a zis: «Eu sunt mama ta!». Şi m-a sărutat".

„În momentele cele mai dificile din viaţa mea, am descoperit în ea inima unei adevărate mame. Mi-a fost de mare ajutor pentru a merge înainte în viaţa religioasă şi pentru a progresa. Ştia să mă ia cu bunătate şi, în acelaşi timp, cu energie. Aşa cum fac mamele".

„Doctorul a spus că nu puteam rămâne în congregație deoarece sănătatea mea nu-mi permitea o viață trăită în comun. Numai bunul Dumnezeu știa cât sufeream. Am vorbit cu Prima Maestra. Cu o atitudine deosebit de maternă, aceasta m-a încurajat și m-a asigurat că va începe o novenă la Sfânta Fecioară pentru mine, îndemnându-mă să fac același lucru. Între timp, a cerut infirmierei să-mi acorde toate îngrijirile necesare, fără să se uite la cheltuieli, pentru a putea termina noviciatul, a mă vindeca, a merge înainte".

„Prima Maestra m-a acceptat, aş putea spune, m-a dorit printre surorile Pauline, atunci când boala mea îmi închisese orice uşă. Fusesem bolnavă şi continuam să fiu. Ea mi-a scris: «Vino printre Fiicele Sfântului Paul. Eu te primesc cu brațele deschise, aşa cum o mamă îşi primeşte fiica. Vino chiar dacă ar trebui să rămâi la pat pentru toată viața. Am vorbit cu Primul Maestru».

Am intrat fără zestre şi am adus cu mine starea mea proastă de sănătate. Nu m-a făcut să mă simt rău datorită acestei situații. M-a călăuzit cu iubire, având față de mine o unică şi puternică dorință: ca eu să ajung sfântă.

Pentru mine, Prima Maestra a fost o sfântă. Cred că o vom cunoaşte cu adevărat doar atunci când vom ajunge în casa Tatălui".

„Mă aflam la pat, în ghips, incapabilă de a mă mişca. Prima Maestra a venit să mă viziteze şi mi-a spus că Domnul a permis ca şi ea să-şi rupă un picior pentru ca, văzând care sunt neplăcerile imobilității, să poată să le înțeleagă mai bine pe fiicele care se găseau într-o astfel de situație. Prima Maestra le iubea pe toate surorile fără distincție, dar mai ales pe cele care aveau nevoi particulare".

A scris unei surori: „Scrisorile pe care le-ai trimis de acasă mi-au rănit inima, nu atât pentru congregația pe care doreai să o părăsești, cât pentru tine. Dacă ai ști cât de mult m-am rugat pentru tine! Acum sunt mulțumită. Roagă-te! Mai gândește-te. Ia lucrurile cu calm. Dacă nu te simți să rămâi, spune. Nimeni nu te va obliga să faci lucrurile cu forța. Domnul să te binecuvânteze! Afecțiunea mea pentru tine a crescut".

„În vizitele pe care le făcea la Alba, se interesa de toate și de tot: de dificultăți, de inițiative, de fiecare soră. Dorea ca fiecare să se simtă bine în apostolatul pe care îl desfășura și ca munca să fie distribuită în funcție de aptitudinile și înclinațiile fiecăreia".

Spune sora care o însoțea în vizitele pe care le făcea cu mașina la diversele case: „Prima Maestra era așteptată de toate mai ales ca o mamă. Avea o intuiție specială. Rezolva toate problemele personale și de apostolat".

„Și noi ne simțeam fiii ei – a scris părintele Giacomo Martegani, primul asistent național al Superiorilor Majori din Italia – deoarece a dedicat pentru FIRAS (Federația Italiană de Asistență Socială a Persoanelor Consacrate) care lua naștere, o mare parte din inteligența și inima ei".

Cardinalul Arcadio Larraona a spus despre ea: „Bunătatea ei, care nu poate fi exprimată în cuvinte, era de o mare transparență. Nu este nicio persoană care, cunoscând-o, să nu vorbească cu entuziasm, să nu fi simțit o influență benefică, să nu aprecieze seninătatea ei imperturbabilă, forța sufletească unită de o mare inimă, de un sentiment delicat, de o prudență excepțională. Este femeia cea mai prudentă din toate câte am cunoscut".

Fondatorul, după moartea ei, a spus Fiicelor Sfântului Paul: „Veți avea alte «Prime Maestre» dar numai ea a fost, într-un mod cu totul special, mama congregației”.

IUBIREA PENTRU DUMNEZEU

A aspirat fără încetare la o iubire
intensă pentru Dumnezeu
prin practicarea voturilor,
(pe care ea le definea „cele trei cuie
care fixează sufletul în slujirea lui Dumnezeu”)
şi prin trăirea Constituţiilor
în ale căror articole a văzut modalităţile concrete
pentru a împlini voinţa Domnului,
ea şi fiecare membru al congregaţiei.

Generozitatea şi iubirea lui Dumnezeu pentru sora Tecla Merlo şi particulara, tangibila lui asistenţă, în mod special în momentele dificile, au fost mereu prezente.

Şi-a asumat umila atitudine a persoanei conştiente că nu are nimic al său, că totul este un dar. Şi această atitudine şi-a menţinut-o mereu.

A simţit nevoia de a da un răspuns. Iubirii infinite a lui Dumnezeu i se răspunde cu toată iubirea şi generozitatea posibile unei inimi umane.

Prima Maestra, mereu preocupată de a medita asupra darurilor primite, a corespuns acestora cu o iubire care nu punea niciodată condiţii, nu-şi lua niciodată pauză.

În primul rând, îşi adresa ei înseşi întrebarea pe care uneori o punea Fiicelor Sfântului Paul: „Şi dacă alţii ar fi primit harurile pe care Domnul le-a revărsat asupra mea?”. Era o meditaţie care o ţinea mereu trează, o întrebare care o făcea să fie energică, activă şi o ajuta să aibă o viaţă de rugăciune intensă. Răspunsul ei nu a fost dat doar prin cuvinte, ci mai ales prin fapte.

Spunea deseori că sfinţenia „nu constă în extaze, ci în unirea perfectă a creaturii cu Dumnezeu, în adeziunea completă la voinţa lui, prin intermediul împlinirii cu atenţie şi iubire a datoriilor zilnice”.

Iubirea ei era concretizată în fapte. Sfinţenia ei îşi avea rădăcinile înfipte în Evanghelie, după ale cărei cuvinte şi învăţături a încercat să-şi conformeze viaţa.

Ceea ce trăia ea, sugera şi surorilor: „Fiecare dintre voi să vadă ce lipsuri are. Să se examineze pentru a înţelege ce defect trebuie să corecteze şi ce virtute trebuie să dobândească, pentru a arăta Divinului Învățător o iubire generoasă".

Ea şi-a manifestat iubirea față de Dumnezeu printr-o activitate neîntreruptă. Pentru ca viața ei, zi după zi, să devină tot mai asemănătoare cu cea a lui Isus, trăia „Constituțiile"[17], care sunt considerate a doua Evanghelie a persoanei consacrate lui Dumnezeu în viața religioasă.

Câteva dintre cuvintele cu care a comentat Constituțiile reflectă înalta stimă pe care ea o nutrea pentru acestea şi scrupulozitatea cu care le respecta:

„Constituțiile reprezintă pentru o soră voința lui Dumnezeu. Sufletele care aspiră la sfințenie trebuie să le practice în totalitate. Respectarea Constituțiilor este o cruce pe care trebuie să o purtăm".

Ea le-a trăit pe deplin, fără să ia pauză, şi nu admitea, fără motive suficient de valide, excepții.

Dojenea: „Să nu spunem cu uşurință: de data asta... Constituțiile nu sunt ca o împletitură care se poate lărgi sau strâmta".

Cu ocazia aprobării definitive a Constituțiilor (19 martie 1953), Prima Maestra anunța comunitatea: „Vă comunic cu mare bucurie această ştire. Sunt sigură că şi voi veți fi mulțumite. Să izvorască din inima noastră o profundă recunoştință! Să ne bucurăm deoarece azi, cu siguranța care ne vine din recunoaşterea oficială din partea Bisericii, putem să spunem că împlinim voința lui Dumnezeu".

Este dificil să redăm în cuvinte profunda bucurie pe care a simțit-o în această circumstanță. Pentru ea, voința lui Dumnezeu era pe primul plan.

---

[17] Constituțiile conțin regulile de viață ale unei congregații.

Şi a continuat, cu un entuziasm crescut, care se putea simţi din vocea sa emoţionată:

„Aprobarea definitivă a Constituţiilor este un semn al iubirii pe care Dumnezeu o are pentru noi şi al consensului din partea Bisericii. Şi este un semn clar că Constituţiile sunt o cale sigură şi largă pe care putem să înaintăm cu repeziciune către ţintă: Paradisul”.

Paradisul! Este unul dintre cuvintele care reveneau deseori pe buzele sale. Particularul accent cu care pronunţa silabele ne spune cu câtă ardoare dorea să insufle în inima surorilor năzuinţa pe care o avea ea, acest scop ceresc.

„Şi pentru ca recunoştinţa să fie mai vie şi adevărată – adaugă Maestra Tecla – trebuie să o consolidăm luându-ne hotărârea de a trăi Constituţiile, ca fiecare dintre noi să fie o «Constituţie vie». Astfel, vom putea să-i arătăm lui Isus, mai presus de orice, iubirea noastră plină de recunoştinţă. Domnul ne cheamă la o mare sfinţenie. Să ne străduim să răspundem acestei invitaţii prin intermediul trăirii Constituţiilor”.

Din gura ei ieşeau expresii simple, comune, s-ar putea spune. Orice superioară se adresează surorilor cu astfel de îndemnuri. Dar Prima Maestra avea un mod particular de a pronunţa aceste cuvinte, care nu poate fi redat pe hârtie: o specială vibraţie de accente prin care se făcea simţită bucuria sufletească cu care comunica veşti bune, şi amărăciunea când datoria îi impunea să dojenească pentru a corecta părţile mai puţin bune ale surorilor, pentru a elimina abuzurile. În acele momente, vorbea cu mâna pe inimă, şi i se putea vedea puternica nelinişte.

În orice caz: fie că era vorba de o meditaţie sau conferinţă, avertisment sau îndemn făcut în mod personal sau întregii comunităţi, forţa de convingere era unică deoarece, în primul rând, era ea însăşi convinsă, fiind prima care trăia ceea ce spunea.

De aceea, când o ascultai, parcă te simţeai mai bun; parcă respirai într-o sferă mai înaltă, deoarece ea trăia adevărata virtute, cea a exigenţei Evangheliei, care se maturizează câte un pic în fiecare zi. Prin urmare, trăirea ei era foarte transparentă.

Dar virtutea acesteia nu era greoaie. Sfinţenia ei nu era dintre acelea care îţi lungeşte faţa şi care în mod instinctiv îi îndepărtează pe ceilalţi. În trăirea vieţii religioase, ea nu se oprea la litera legii ci îşi asuma spiritul regulilor. O dovadă în acest sens, este capacitatea ei de a face excepţie de la regulă pentru persoanele care trăiau situaţii speciale. O soră care a putut beneficia de această deschidere, mărturiseşte:

„Din motive familiare şi de sănătate, a trebuit să-i cer să-mi facă anumite excepţii. Nu numai că m-a înţeles, dar mi-a venit în întâmpinare prin ceea ce mi-a spus. Şi nu m-a făcut să simt greutatea situaţiei.

Mi-a zis: «Acceptându-vă pe voi, care sunteţi singure la părinţi, trebuie să ţinem cont că, deseori, familia are nevoie de prezenţa voastră»”.

Această capacitate de a face excepţii este un indicator al faptului că avea o inteligenţă deschisă faţă de orice nevoie, faţă de fiecare caz în parte, este o dovadă a carităţii concrete: aceea care face binele şi-i cucereşte pe cei din jur, deoarece îşi trage originea din iubirea lui Dumnezeu.

Această iubire, în Prima Maestra, a strălucit prin practicarea voturilor: ascultarea, spiritul de sărăcie şi de detaşare, castitatea, care te face să guşti în mod profund raportul cu Dumnezeu.

Într-o zi, vorbind despre voturi, spunea: „Voturile sunt cele trei cuie care fixează sufletul în slujirea lui Dumnezeu:

ascultarea, care constă în supunerea voinței noastre la voința lui Dumnezeu şi celor care-l reprezintă pe pământ. O ascultare împlinită fără prea multe calcule. Astfel au hotărât şi astfel fac; sărăcia, care se concretizează în capacitatea de a ocupa bine timpul, în pasiunea cu care se face apostolatul, şi în faptul de a fi mulțumite şi atunci când ne lipseşte ceva; castitatea înseamnă să-l iubim pe Isus care a suferit atât de mult pentru oameni. Dorim noi să-i adăugăm alte dureri? Trebuie ca inima noastră să fie plină de o mare iubire pentru Dumnezeu".

Aspira mereu către această intensă iubire pentru Dumnezeu, către o strânsă comuniune cu el. Prin urmare, ura păcatul, deoarece orice rău era o discordanță a imnului de preamărire pe care ea şi l-a propus să-l cânte Domnului.

Avea oroare de defecte, angajându-se să aspire către mai bine, către ceea ce poate să-i placă mai mult lui Dumnezeu. Se emoționa în fața exemplelor de delicatețe date de sfinți.

Una dintre surorile de la începutul congregației, spune: „La Susa, în timpul mesei, se citea biografia sf. Giovanni Berchmans. Auzind de delicatețea pe care sfântul o avea pentru Domnul, de dorința şi hotărârea pe care şi-o luase de a deveni un mare sfânt prin micile lucruri pe care le făcea, Prima Maestra a plâns. Nu erau lacrimi de slăbiciune. Acestea exprimau admirația pentru sfântul ce şi-a propus să trăiască o viață obişnuită într-un mod deosebit şi dorința de a-l imita".

Sora Ignazia Balla, pe atunci vicară generală, spune:

„Într-o dimineață de Crăciun, după ce a participat la cele trei Sfinte Liturghii în capela Casei Generale, am văzut-o intrând în birou cu lacrimi în ochi.

– Ce ai, Prima Maestra?

– Uite ce fleac! Mi-a venit să plâng în timp ce reflectam asupra primei lecturi a celei de-a treia Sfinte Liturghii, care vorbea despre... haine: «Toți se schimbă și îmbătrânesc, ca o haină: doar Domnul rămâne pentru veșnicie». Cât de frumoasă este această frază, nu-i așa?”.

Urmărind, prin intermediul unui mic radio, agonia dureroasă a Papei Ioan al XXIII-lea, a plâns. Eram două, trei adunate în jurul ei. A spus printre lacrimi: „Cât de mult îl iubea pe Dumnezeu și sufletele”. Dar zâmbea în timp ce plângea: un surâs care exprima satisfacție.

A spune că Prima Maestra a păstrat votul de castitate este de prisos, după ceea ce s-a zis despre copilăria și prima ei tinerețe, despre anii de viață religioasă și, în general, despre fiecare zi a vieții sale.

Îl iubea pe Dumnezeu și găsea mii de moduri pentru a-i face pe plac. Armonia corpului, energia, agilitatea au fost caracteristicile ei inconfundabile. Nu a fost văzută niciodată stând rezemată cu coatele pe bancă în biserică sau picior peste picior.

Și totuși, corpul său, obosit după munca depusă, și aflat în suferință în ultimii ani, ar fi putut să o determine să ia o poziție mai comodă. Se poate ruga bine și stând cu coatele pe bancă sau cu picioarele încrucișate. Ce rău este în acest fapt? Dar ea nu și-a permis. Aspectul ei reflecta echilibrul și armonia sufletească.

Și-a propus să facă din sufletul ei o operă de artă. A afirmat acest lucru cu vivacitatea care-i era caracteristică, într-o pauză, surorilor care vorbeau cu umor despre artă și artiști: „Ei bine, noi vom face din sufletul nostru o operă de artă”.

Cine i-a urmărit drumul, cine a avut norocul de a-i fi alături, a putut avea clara senzație că ea trăia într-o comuniune tot mai deplină cu Dumnezeu și reușea să aibă o tot mai mare detașare față de ea însăși și de lucrurile pământești.

Când ştii că îl posezi pe Dumnezeu şi doreşti să-i fii doar lui pe plac, este mai dificil să te ataşezi de lucrurile pământeşti, să fii încăpăţânat în propriile păreri. În schimb, detaşarea se face mai uşor, deoarece intimitatea cu Dumnezeu nu este compatibilă cu diversele ataşamente şi lucruri vremelnice, cu realităţi lipsite de valoare.

Prima Maestra a aspirat către o detaşare totală. În ultimii ani era în mod evident atentă la finisaje, pentru ca opera de artă să poată deveni o adevărată capodoperă şi să poată să strălucească acolo sus, în galeria lui Dumnezeu, pentru a-i cânta imnul de laudă.

Pentru ca fiecare Fiică a Sfântului Paul să poată deveni o artistă a sufletului, sugera cu căldură şi nelinişte de mamă:

„Evitaţi manifestările de afecţiune prea naturale. Evitaţi săruturile... Dacă eu nu vă sărut nu înseamnă că nu vă vreau binele".

Şi adăuga, dând vocii sale acel deosebit accent de căldură care atinge sufletul şi convinge:

„Să lăsăm săruturile noastre pentru Isus răstignit şi pentru Maria. Fie ca în ora morţii să putem spune: «aceste buze l-au sărutat numai pe Isus»".

Într-o meditaţie ţinută Fiicelor Sfântului Paul, Fondatorul a spus: „Nu am mai văzut pe alţii care să sărute crucifixul cu o astfel de devoţiune şi atât de frecvent ca Prima Maestra".

De fapt, ce reprezintă castitatea? Nu este nimic altceva decât să păstrezi în mod exclusiv pentru Dumnezeu întreaga fiinţă, trupul şi sufletul. Nu este decât a dori să cunoşti iubirea lui, pentru ca unirea cu el să fie mai profundă. Iar pentru Prima Maestra, intimitatea cu Dumnezeu era lucrul cel mai scump din lume.

CARITATEA FAȚĂ DE CEILALȚI

Din profunda ei credință,
din comuniunea permanentă cu Dumnezeu,
izvorau gesturi concrete de caritate.
Prima Maestra „intuia, prevedea şi pregătea".
Ştia că a primit mult
şi se simțea obligată să restituie totul.
În opera ei caritativă, i-a preferat pe
bolnavi, săraci, persoanele consacrate.

De la credința și iubirea autentică pentru Dumnezeu la caritatea exprimată față de aproapele, pasul este mic. Credința și iubirea merg mână în mână. Cine crede în Dumnezeu, îl iubește pe Dumnezeu. Iar cine are credință în Dumnezeu și îl iubește, simte urgența de a face bine celorlalți, se gândește la lumea care așteaptă ajutor. Credința orientează persoana în Dumnezeu și o face să se deschidă la caritate.

Viața Maestrei Tecla, plină de repetate și concrete acte de credință, a fost în același timp, un continuu act de caritate.

Aparținea acelei categorii de persoane pe care Dumnezeu le-a chemat în mod explicit pentru ca viața lor să fie o continuă dăruire, un dar făcut celorlalți.

Ea și-a perceput chemarea în cel mai clar mod posibil și a simțit obligația de a răspunde cu generozitate, în mod total.

Acest răspuns este sintetizat în moto-ul pe care l-a repetat mereu cu drag și pe care l-a pus în practică: „Totul numai pentru gloria lui Dumnezeu și binele sufletelor".

În consecință, a avut o caritate fără calcule. A simțit dorința arzătoare de a da o mărturie stimulată de cererile și așteptările fraților.

„Sora Tecla – a spus Carlo Stoppa, Episcopul de Alba – l-a iubit cu înflăcărare pe Dumnezeu, Biserica, congregația, pe fiecare soră în parte".

Cu personalitatea sa de femei sensibilă și puternică, generoasă și hotărâtă, a cunoscut fiecare nuanță și întreaga amploare a carității. De la cea practicată prin ofertele făcute celor săraci, la cea trăită în comunitate, în care dorea să se respire o atmosferă de familie.

„Trebuie să ne tolerăm, să dorim binele unele altora, să ne ajutăm. Costă? Bineînțeles că este nevoie de sacrificiu. Ce a făcut Domnul cu călăii care l-au insultat și l-au crucificat? «Tată, iartă-i». Aici este secretul. Astfel, și noi trebuie să acoperim totul cu mantia carității. Trebuie să fiți ca mamele. Ele intuiesc nevoile fiecărui copil. Știu să tolereze defectele. Mai mult, îl iubesc în mod particular pe cel care este mai problematic: din punctul de vedere al caracterului, al sănătății... Fie ca fiecare dintre voi, în Casa noastră, să fie o mamă plină de atenție față de fiecare; o mamă care dorește binele tuturor, fără excepții. Dacă vom ține una la alta, vom înainta cu viteză către sfințenie. Trebuie să practicăm caritatea pentru a trăi cu seninătate, ca într-o familie.

Purtați-vă bine, cu respect și cordialitate.

Ajutați-vă reciproc.

Iubiți-vă.

Bucurați-vă cu surorile care se bucură.

Compătimiți-vă în necazuri.

Încercați să faceți plăcere surorilor, chiar dacă acest fapt costă sacrificii.

Evitați cuvintele inutile care seamănă dezbinare.

Întăriți comuniunea dintre voi cu legătura carității.

Dacă din fiecare dintre voi s-ar înălța la cer parfumul virtuților, în mod special al carității, congregația ar face un mare pas înainte”.

Sunt expresii calde și în același timp urgente, care ne descoperă dorința arzătoare a Primei Maestre în ceea ce privește trăirea reciprocă a carității comunitare.

Marile idealuri apostolice, vastele orizonturi deschise în fața ochilor fiecăreia dintre Fiicele Sfântului Paul prin apostolatul îmbrățișat, nu au făcut-o pe Prima Maestra să neglijeze cazurile singulare care erau demne de milă.

Avea o preferință specială pentru orice persoană săracă: bătrânul care suna la poartă, fetițele care trebuiau să facă Prima Împărtășanie și nu aveau rochia albă... Prima Maestra spunea: „Dacă lipsește numai haina... Spune-le să aibă grijă să se pregătească bine. La restul ne vom gândi noi”.

Iar când doreau să restituie rochița, le răspundea:

– Țineți-o, va avea grijă Domnul de ceilalți copii săraci în viitor.

În fiecare an spunea la fel.

Părinții care trebuiau să facă rost de flanele, încălțăminte și paltoane pentru copii, recurgeau la ea ca la o mamă.

Nu fără motiv trei domnișoare bătrâne, după moartea Primei Maestre, au scris: „Ne simțim singure, lipsite de orice protecție, de afecțiunea prin care ne transmitea atât de multă căldură, mângâiere, ajutor”. Despre aceste trei domnișoare de origine nobilă, decăzute în sărăcie, Maestra Tecla spunea: „Cum vor face să trăiască dacă nu le ajutăm?”. Era fericită când putea să le trimită bani și haine pe care ea însăși le pregătea. Simțea atât de mare bucuria de a dărui că, în timp ce făcea pachetele, fredona.

A știut să perfecționeze înaltul sens al misiunii sale particulare făcând binele, alinând durerea, încurajând în orice ocazie.

Având sufletul plin de iubire pentru Dumnezeu și de nevoile umanității, își exprima dorințele sale arzătoare față de oricine i se apropia și stătea de vorbă cu ea. Deoarece în ea erau dominante aceste trei idei:

1. Sfințenia personală, la cel mai înalt nivel, era o preocupare constantă. Iar pentru a o atinge, și-a asumat o atitudine senină, atentă, constantă, generoasă, până la eroism.

2. Neliniştea şi preocuparea ca toate surorile să tindă către perfecţiune. Încerca să le întipărească în minte, deseori, acest ideal, şi-l făcea mereu prezent prin cuvânt, exemplu, scrieri, care, prin simplitatea lor, ajungeau la inimă.

„Când vom avea inima plină de Dumnezeu, o vom revărsa asupra celorlalţi, deoarece această iubire trebuie să se dilate. Casele noastre trebuie să fie fabrici de sfinte. Mergeţi înainte cu curaj pe calea pe care aţi ales-o! Singurul lucru pe care trebuie să-l facem pe pământ este să ne sfinţim şi să-i ajutăm pe alţii să devină sfinţi. Să ne gândim la sufletul nostru şi să facem apostolatul”.

3. Marea dorinţă de a-i ajuta pe cei care suferă la nivel fizic şi spiritual, cu toate mijloacele posibile. Avea o mare empatie faţă de durerea umană: fizică, morală, spirituală.

Familiile care nu aveau mijloace de trai, copiii subnutriţi, preoţii săraci sau care se aflau în dificultate; episcopii misionari lipsiţi de resurse, bisericile fără albituri şi veşminte bisericeşti, tuturor acestora ea le venea în ajutor cu generozitatea şi delicateţea unui sfânt care „îmbrăcat cu aceleaşi sentimente ale lui Cristos” nu se gândeşte decât la ceilalţi.

Pentru a putea lărgi raza acţiunii sale caritative, îndemna surorile la respectarea riguroasă a sărăciei: „Dacă vom trăi sărăcia, Domnul va interveni cu providenţa lui pentru a-i putea ajuta şi pe ceilalţi. Trebuie să ne gândim la cei din jur”.

Adevărata caritate este cea care nu dă din ceea ce-i este de prisos. Fapt care este uşor. Caritatea autentică este cea care te face să renunţi la ceva care îţi este util, să împarţi cu cel care se află în sărăcie puţinul pe care îl ai.

Această profundă convingere asupra a ceea ce reprezintă adevărata caritate, a condus-o pe Prima Maestra să ofere ospitalitate pentru mai multe luni, în timp de război, Surorilor

Benedictine din Cassino, a căror mănăstire a fost distrusă de bombardamente.

– Să vină. Ne vom aranja noi, a răspuns cu bunăvoință părintelui abate al Benedictinilor din Bazilica „Sfântul Paul" din Roma, care-i solicitase ajutorul.

– Şi câte surori pot fi găzduite?

Prima Maestra, la această întrebare, şi-a arătat deosebita sensibilitate şi înțelegere. A răspuns:

– Au suferit deja destul trebuind să abandoneze mănăstirea şi toate lucrurile. Sunt surori de clauzură. Dacă ar trebui să se separe, ar fi pentru ele o durere şi mai mare. Dacă pot să se adapteze, să vină toate aici. În timpul zilei se pot aduna în această cameră pentru a-şi continua deprinderile. Când doresc, pot merge în capelă. Vom pregăti un dormitor pentru ele. Şi vor sta cu noi în sala de mese.

Cu Surorile Benedictine, Fiicele Sfântului Paul, după exemplul marii carități a Maestrei Tecla, au împărțit hrana, spațiul şi diversele sacrificii care, în mod inevitabil, sunt trăite în timpul de război.

Când Prima Maestra a murit, abatesa acestora din Cassino şi-a arătat recunoştința prin scurte cuvinte de condoleanță: „Am plâns moartea acelei sfinte femei cu o inimă plină de iubire pentru Dumnezeu şi aproapele. Eu o iubeam şi o admiram în mod special".

Surorile Benedictine şi Fiicele Sfântului Paul credeau în sfințenia Primei Maestre. În apropierea ei, în timpul războiului, se simțeau în siguranță. În orele de alarmă, când avioanele survolau zgomotoase şi amenințătoare deasupra pivniței folosite ca refugiu, surorile rămâneau liniştite, încrezătoare în cuvintele Primei Maestre:

„Trebuie să rămânem calme şi prudente; după ce se va termina războiul, vom începe construcția bisericii pe care am promis-o Reginei Apostolilor[18]. Iar Maria, dacă avioanele se vor îndrepta către noi, va da o palmă bombei şi o va trimite acolo, în câmp". Şi repeta: „Să avem credinţă!".

Poate părea un discurs infantil. În realitate, ne dă măsura credinţei, a prieteniei pe care o avea cu Dumnezeu şi a familiarităţii cu Maria. Aceasta se simţea „ca acasă", făcea parte din „familie". Maestra Tecla avea credinţa, aproape siguranţa că Fiicele Sfântului Paul, răspândite în toate părţile pământului, vor fi protejate de prietenii pe care-i avea în cer.

Dar, între timp, cu rozariul în mână, parcurgea încet pivniţa-adăpost, trecând printre surorile care răspundeau la rugăciunile pe care ea, cu voce tare, le conducea. Era dreaptă, stăpână pe sine, reculeasă. Conversa cu Sfânta Fecioară, căreia îi recomanda toate surorile, sigură de a fi ascultată. Cu credinţa şi extraordinara ei seninătate, liniştea şi încuraja.

Surorile Benedictine şi Fiicele Sfântului Paul îşi spuneau: „Eu mă duc aproape de ea, deoarece doar astfel mă simt în siguranţă şi rămân senină".

Spune părintele Giuseppe Zilli, din „Societatea Sfântul Paul": „Am cunoscut-o pe Prima Maestra într-o perioadă dificilă pentru Italia, în timpul războiului. Mai exact, în timpul ocupaţiei germane.

Împreună cu un coleg, seminarist ca şi mine, aveam sarcina de a sta de pază în timpul nopţii.

De mai multe ori pe noapte trebuia să ne adăpostim în pivniţă. Chiar în această circumstanţă am cunoscut-o mai îndeaproape pe Prima Maestra. Nu am văzut-o niciodată neliniştită. Era calmă, senină, avea aerul unei persoane care a trăit mereu într-o sferă superioară. Nu ştiu ce nivel de pregătire intelectuală avea. Dar am avut impresia că mă aflam în fața unei femei deosebit de simple şi înțelepte".

---

[18] În timpul celui de-al doilea Război Mondial, părintele Alberione face o promisiune Sfintei Fecioare: „O Maria, Mama şi Regina Apostolilor, dacă vei salva toate vieţile celor care fac parte din Familia Paulină, vom construi aici o biserică dedicată ţie". Niciunul dintre membrii Familiei Pauline nu a murit din cauza războiului.

Războiul s-a terminat. Toate Fiicele Sfântului Paul au scăpat nevătămate, unele dintre ele într-un mod cu adevărat miraculos. Iar biserica promisă Reginei Apostolilor a fost ridicată.

Pentru a atinge mai repede şi mai bine acest obiectiv, Prima Maestra încuraja, dădea idei şi, ca întotdeauna, era un exemplu în ceea ce priveşte detaşarea, renunțarea:

„Să fim atente să nu risipim nimic, deoarece, dacă economisim, putem să contribuim mai mult la cheltuielile care se fac pentru Sanctuar. Este templul lui Dumnezeu, dedicat Reginei noastre. Pentru acest templu trebuie să avem obiectele, fețele de altar cele mai frumoase. Să fie frumos pluvialul[19], casula[20], stola. Broderiile să fie bine făcute. Vom face economie pentru alte lucruri, dar în jurul altarului totul trebuie să fie frumos".

Cuvintele ei luau naştere dintr-o profundă convingere interioară.

Caritatea care se exprimă față de aproapele nu poate să fie constantă, profundă sau sinceră, şi cu atât mai puțin adevărată, când nu-şi adânceşte rădăcinile în iubirea lui Dumnezeu. Este adevărată numai când izvorăşte dintr-o relație intimă cu Dumnezeu. Ar fi lipsită de meritul ei cel mai mare dacă nu ar fi împlinită în spiritul lui Isus.

---

[19] Mantia pe care o îmbracă preotul sau alți clerici în timpul procesiunii sau a altor ceremonii.

[20] Veşmânt cu aspect de pelerină fără mâneci şi cu o singură deschizătură pentru cap, la preoții catolici.

Această caritate şi simţământul matern pe care-l avea, au condus-o pe Prima Maestra să ofere protecţie împotriva foamei şi a frigului, nu se ştie la câţi soldaţi, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Şi deseori i-a salvat de pericole.

Se trăia în sărăcie. Dar puţinele resurse erau împărţite cu Surorile Benedictine din Cassino şi cu soldaţii aflaţi în trecere sau ascunşi.

Când în aproapele sărac şi suferind se vede Domnul, niciun sacrificiu nu este prea mare.

Prima Maestra dispunea să fie pusă pâine într-o sacoşă, în cantitate suficientă şi alte lucruri pregătite de ea însăşi. Aprovizionarea trebuia să ajungă pentru zece zile, chiar dacă se ştia că, după opt zile, acei tineri se vor întoarce la ea cu desaga goală.

Spunea cu nelinişte: „Dacă peste opt zile nu vor putea reveni, cum vor face să trăiască fără nimic? Daţi, daţi! Domnul va avea grijă”.

De fiecare dată când acel soldat se întorcea riscându-şi viaţa proprie şi a colegilor, pentru a lua proviziile, Prima Maestra găsea ceva nou şi care, cu siguranţă, putea să facă plăcere: lichior, dulceţuri; odată pături, altă dată fulare, încălţăminte, cămăşi sau haine care ar fi putut să-i ajute pe soldaţi să-şi ascundă identitatea, dacă ar fi fost nevoie. Dar cum făcea toate acestea?

O soră şi-a permis să-i spună: „Eşti sigură că aceştia sunt soldaţi?”.

„Nu contează – i-a răspuns – noi am făcut caritatea iar Domnul va avea grijă”.

Este un răspuns care descoperă, încă o dată, inima universală a Primei Maestre, deosebita ei sensibilitate, profunda ei credinţă în Providenţă.

Domnul i-a dat ocazia să-şi lărgească acţiunea social-caritativă pe o rază mai vastă. A putut astfel să-şi satisfacă una dintre exigenţele cele mai profunde şi acute ale sufletului ei, ale inimii care era deosebit de sensibilă la suferinţă.

Părintele Giacomo Alberione, i-a propus construcţia unei clinici pentru surori. Prima Maestra a primit cu bucurie ideea şi a dorit ca aceasta să fie construită cât mai repede.

Orice iniţiativă care venea din partea Fondatorului, ea o realiza cu o deosebită inteligenţă şi promptitudine. Dar această propunere i-a fost dragă în mod deosebit. Prin această clinică din Albano Laziale (Roma), ar fi putut să ofere ospitalitate şi seninătate surorilor aflate în suferinţă. Prin acest act de caritate, dăruia bucurie. Iar caritatea, ca şi bucuria, rămân mereu o autentică dovadă de iubire faţă de Dumnezeu şi aproapele.

Odată începută această operă, a sprijinit-o urmărind desfăşurarea lucrărilor pas cu pas. În calitate de superioară, de persoană consacrată ce îl iubea pe Dumnezeu şi pe cei suferinzi, a grăbit inaugurarea, pentru ca cât mai curând să poată fi oferit surorilor un mediu adecvat.

Toate acestea le-a făcut cu o deosebită simplitate, cu naturaleţe, considerând că era un lucru necesar.

Cine a primit, trebuie să dea: aceasta era convingerea ei. Prima Maestra era conştientă de ceea ce Dumnezeu îi dăruise şi era convinsă că nu trebuia să neglijeze nicio ocazie pentru a-şi ajuta aproapele.

Era clar: caritatea ei izvora dintr-o credinţă şi o viaţă interioară profundă, deşi aceasta era cu totul simplă.

Clinica numită „Regina Apostolilor” a fost inaugurată în 1949: era mare, primitoare, modernă, bine echipată.

Pe data de 22 august 1963, Prima Maestra l-a primit cu bucurie pe Papa Paul al VI-lea.

Acesta a celebrat Sfânta Liturghie în capela clinicii, a distribuit Sfânta Împărtăşanie tuturor surorilor, a dat binecuvântarea sa şi a spus cuvinte de mângâiere bolnavelor la pat. Apoi a ţinut un discurs, oprindu-se asupra valorii suferinţei şi amintind invitaţia sfântului Augustin de a da o semnificaţie propriei dureri.

A spus printre altele: „Dragi surori, reflectaţi asupra ofertei propriei persoane. Încercaţi să faceţi utile suferinţele voastre.

Se poate suferi cu un sentiment de revoltă în inimă sau se poate suferi cu răbdare. Dar mai este o posibilitate de a suferi, şi aceasta trebuie să v-o asumaţi: a suferi cu iubire şi pentru iubire. Inima, cât timp este vie, este capabilă de acest act de iubire, rezumând întreaga noastră spiritualitate la iubire! Doamne, eu plâng, sufăr, stau aici nemişcată, dar te iubesc şi sufăr din iubire: pentru tine!

Este minunată litania de intenţii care pot fi propuse sufletelor atât de alese, deoarece, este ştiut, o intenţie nu exclude o alta şi nici nu poate fi făcută o clasificare exactă".

A încheiat discursul, invitându-le pe surorile bolnave să ofere suferinţele pentru apostolatul în serviciul căruia şi-au pus toate energiile şi, în mod particular, pentru Biserică, pentru Conciliu, pentru Papa.

Prima Maestra, aflată în prima bancă, în faţa Papei, se afla parcă în extaz. Intenţiile pe care Sfântul Părinte le-a sugerat, îi erau cele mai dragi: Conciliul, Biserica, misiunile, Papa, erau deja în mintea şi-n inima ei imensă. Le-a reînnoit şi le-a intensificat.

A mai trăit încă patru luni după vizita Papei Paul al VI-lea. Patru luni de oferire a durerii, de purificare, de o apropiere tot mai mare de Isus Cristos. Vizita Papei Paul al VI-lea la clinica „Regina Apostolilor" a fost ca un sigiliu pus pe viaţa ei petrecută în serviciul lui Dumnezeu, al congregației, al celor aflați în suferință, al Bisericii lui Cristos.

Pe data de 23 septembrie 1964, a fost sfințită noua biserică ridicată în centrul diverselor pavilioane.

Prima Maestra, bolnavă la pat, spunea cu o notă de melancolie, cu suavitate şi resemnare: „Eu nu voi vedea terminată această biserică”. Apoi, cu surâsul pe buze, adăuga: „Să se facă voința lui Dumnezeu”.

VIAȚA DE RUGĂCIUNE

În intensa ei activitate,
Prima Maestra nu-l pierdea niciodată
din vedere pe Dumnezeu.
Ziua ei era o neîntreruptă convorbire cu el.
Trăia în mod obişnuit
în atmosfera luminoasă a supranaturalului.
Spunea: „trebuie să avem o viață de rugăciune
profundă, simțită, hrănită,
care să ne conducă la contemplație”.

Prima Maestra era mare prin umilința și ascultarea ei, prin credința și conformarea la voința lui Dumnezeu. Dar era mare, în mod special, prin modul în care se ruga. Deoarece credința, umilința, ascultarea, caritatea izvorăsc din profundul raport cu Dumnezeu.

Ea l-a căutat mereu pe Dumnezeu, a trăit pentru el, a muncit pentru a anunța Împărăția lui, pentru a-i aduce glorie.

„Viața noastră are valoare numai când este sprijinită pe Dumnezeu și este trăită pentru el”, a spus surorilor într-o conferință, cu acea obișnuită și personală forță de convingere.

Și-a trăit viața fiind mereu ancorată în Dumnezeu. Zilele ei au fost în mod constant orientate către Paradis.

Vorbind despre ea, cardinalul Arcadio Larraona, a spus: „Contemplația ei devenea viață”. Ceea ce înseamnă că Prima Maestra era într-o neîntreruptă comuniune cu Dumnezeu, că viața ei a fost o continuă rugăciune și că fiecare acțiune pe care o făcea „devenea sacră” prin intensitatea iubirii.

Rugăciunea nu constă numai în a recita rozarii și formule. Rugăciunea nu se rezumă numai la ora de adorație sau la meditație. Nu înseamnă numai participarea la Sfânta Liturghie și frecventarea sacramentelor. Rugăciunea include toate acestea, dar nu se rezumă la atât. Rugăciunea este percepera prezenței lui Dumnezeu; este viața consumată integral pentru Dumnezeu. Rugăciunea înseamnă și ridicarea unui gând de recunoștință către Dumnezeu: pentru iubirea pe care o arată, pentru suferința pe care o permite; pentru un cer înstelat și pentru vremea întunecată și umedă; pentru mare și pentru munți; pentru prieteni și pentru persoanele care, trăind alături de noi, nu ne înțeleg mereu. Rugăciunea este a accepta totul deoarece totul vine de la Dumnezeu şi este o expresie a providenţei sale.

„Să ne încredem în Dumnezeu – spunea Prima Maestra. Nimic nu se întâmplă fără ca Domnul să vrea sau să permită. Binele îl vrea, răul îl permite. Dar atunci când îl permite este doar pentru binele nostru”.

Astfel a înţeles Maestra Tecla rugăciunea. De aceea contemplaţia ei „devenea viaţă”.

Era mereu unită cu Dumnezeu şi detaşată de pământ, dar nu indiferentă la realitatea cotidiană. Persoana care trăieşte în contact cu Dumnezeu nu poate fi indiferentă la ceea ce o înconjoară, deoarece totul aparţine lui Dumnezeu. De aceea, Prima Maestra iubea creaturile şi creaţia. Ştia să se înalţe către Dumnezeu şi vedea mâna lui providenţială în orice eveniment: în caz de boală sau de sănătate, în situaţiile fericite şi în ascultările care cereau sacrificii, în micile şi marile preocupări care constituiau pâinea ei zilnică.

Însuşi locul pe care îl ocupa la conducerea unei congregaţii noi şi aflate într-o continuă expansiune, îi procura în mod abundent, în fiecare zi, pâinea amară a crucilor. Dar o înghiţea cu poftă, cu simplitate, cu dezinvoltură şi seninătate.

Spunea: „Ocaziile de suferinţă sunt continue. Dar trebuie să le punem în program, dacă dorim să devenim sfinte, dacă vrem să trăim patima lui Isus în noi. Vedeţi că totul este scris acolo sus, chiar şi micile noastre suferinţe pe care nimeni nu le vede. Suferinţele sunt un semn al predilecţiei lui Dumnezeu”.

Accepta durerea cu un chip senin, deoarece provenea de la acelaşi Dumnezeu care o făcea să se bucure de minunatul spectacol al naturii. A înţeles bine adevăratul sens al rugăciunii. Şi, de aceea, gândul ei se îndrepta către Dumnezeu în orice circumstanţă.

Povesteşte o soră: „În luna septembrie 1963, i-am ţinut companie în clinica din Albano, Laziale. Vorbea, dar nu mult. Prefera să asculte. Apoi, obosită, după ce lua cina, se oprea un scurt timp pe verandă. Privea stelele, îmbrăţişa cu privirea panorama. Mi-a zis de mai multe ori:

– Iată, dincolo de acele stele se află casa Tatălui. Casa Tatălui care ne aşteaptă... Cât de frumoasă trebuie să fie întâlnirea cu Tatăl! De multe ori eu nu mai reuşesc să mă rog: îl privesc pe Tatăl, iar el mă priveşte pe mine. Nu reuşesc nici măcar să citesc pentru a face meditaţia. Atunci mă gândesc. Dar şi aceasta o fac puţin... Stau pur şi simplu. Dar ştiu că Tatăl mă priveşte şi mă iubeşte”.

O soră care a acompaniat-o de mai multe ori în frecventele vizite pe care le făcea comunităţilor din Italia şi din străinătate, spune: „Traversam o zonă frumoasă din munţii Alpi. La un moment dat, Prima Maestra a spus: «Să ne oprim!». A coborât, a îmbrăţişat cu privirea orizontul, a gustat cu savoare frumuseţea peisajului, a zâmbit, iar apoi, cu mâinile împreunate, a început să cânte ca şi cum s-ar fi aflat în biserică: «Cerul vorbeşte despre gloria lui Dumnezeu...» Iar apoi: «Eşti mare, o Doamne!». După această oprire, s-a urcat în maşină şi am continuat călătoria”.

Se comporta astfel deoarece percepea prezenţa lui Dumnezeu în ea într-un mod foarte puternic. Sensul adevărat şi profund al rugăciunii transforma activităţile ei zile (şi în timpul lungilor călătorii cu maşina) într-o adevărată contemplaţie.

„Nu două vieţi – afirma Cardinalul Arcadio Larraona în discursul ţinut cu ocazia înmormântării – ci una singură, simplificată, sintetică: o viaţă în care a-l vedea pe Dumnezeu, a-l servi pe Dumnezeu, a-l comunica pe Dumnezeu este totul. Aceasta este viaţa trăită de Prima Maestra.

Cu adevărat era o persoană contemplativă”.

Aceeaşi soră care a avut norocul de a o putea însoţi în repetate rânduri în călătoriile ei, povesteşte:

„Deseori se ajungea într-o comunitate cu puţin timp înainte de cină. Saluta cu afecţiune surorile, schimba cu ele câteva cuvinte, apoi se apropia de mine şi-mi spunea: «Acum sunt liberă, mă duc imediat să mă rog».

Îşi lua cărţile şi, sprintenă, cu caracteristicul ei mod de a se mişca, intra în capelă. Iar eu o urmam.

Unele surori mă chemau pentru a mă consulta în legătură cu ce putea să fie mai potrivit pentru a-i oferi la cină. Iar eu, la rândul meu, o întrebam pe Maestra Tecla. Mergeam în capela în care ea intrase cu câteva minute în urmă. Stătea acolo, îngenuncheată, fără să se sprijine, mereu în acea poziţie inconfundabilă.

Prima Maestra... Prima Maestra! – o chemam.

Nu mă auzea. Eram nevoită să o ating. Era atât de concentrată în rugăciune, că nu mai auzea nimic. Acest aspect l-am constatat de cel puţin douăzeci de ori. Când o atingeam se întorcea, asculta, răspundea. Apoi reuşea să se concentreze din nou, într-o clipă”.

Era o persoană care îl poseda pe Isus, îl iubea şi vorbea cu el, despre orice. De aceea, nu-i era greu să reia conversaţia întreruptă.

Lorenzo Bertero, din „Societatea Sfântul Paul”, povesteşte:

„La Alba, pe când eram seminarist, mă ocupam de capelă. În fiecare seară, prin urmare, simţeam datoria de a merge acolo pentru a mă asigura că totul este în ordine.

Într-o seară, către orele 21.30, am văzut o tânără (pe atunci Fiicele Sfântului Paul nu aveau încă haina religioasă) care, la lumina slabă a lămpii euharistice, stătea îngenuncheată pe podea, între două rânduri de bănci, fiind îndreptată către altar. Privea către tabernacol şi îşi ţinea braţele deschise în forma unei persoane care face o rugăciune fierbinte. Am recunoscut-o. Era sora Tecla Merlo de la Fiicele Sfântului Paul.

Nu a făcut nici cea mai mică mişcare. Poate nici măcar nu şi-a dat seama de prezenţa mea. Am hotărât să ies şi să o las singură cu Dumnezeu.

Ajuns în cameră, m-am apucat să citesc o carte, dar eram foarte distrat. Gândul îmi fugea mereu către Prima Maestra, acolo, în capelă. Am rămas pentru două ore în aşteptarea somnului care nu venea. Nu pot spune bine dacă curiozitatea sau altceva m-a împins să mă ridic şi să cobor în capelă. Am mers în vârful picioarelor pentru a nu deranja şi pentru a nu fi... descoperit. Ajuns în capelă, am deschis uşa încet-încet.

Prima Maestra era încă în aceeaşi poziţie. Mi-am zis mie însumi: «Aceasta este o sfântă!». Ei însă nu i-am spus nimic. Am ieşit fără să fac zgomot şi m-am întors în cameră.

Este un mic episod foarte semnificativ pentru mine. Prima Maestra, în timpul întregii zile, nu am nicio ezitare în a o spune, nu îşi întrerupea niciodată uniunea strânsă cu Dumnezeu".

„Ce putem să ne dorim mai mult noi, persoanele consacrate, decât să-l posedăm pe Isus? spunea surorilor. Cu el ne simţim mai puternice, mai generoase, mai bune. Să facem totul pentru el şi pentru Paradis. Tot ceea ce este trecător nu are valoare. Este greu să devenim sfinte; dar nu trebuie să renunţăm numai din acest motiv. Trebuie să lucrăm cu perseverenţă, cu credinţă şi în modul cel mai bun posibil. Domnul vede. El este un bun regizor, iar la sfârşit, va proiecta filmul vieţii noastre. Aveţi grijă să deveniţi «stele: stele care strălucesc!»".

Reiese încă o dată, figura unei superioare cu o personalitate simplă dar foarte expresivă: veselă, demnă, cu o inteligență pătrunzătoare, de o tandrețe maternă. Este vocea unei mame care amintește şi îndeamnă la a dori cerul: „Totul trece, cu excepția Paradisului". Este un îndemn la bunătate şi la dorința de sfințenie: „În afara sfințeniei totul este nimic". O voce de mamă preocupată să trezească în sufletul fiecărei surori dorința de a-l avea pe Isus şi de a străluci în cer ca stelele.

„Viața de rugăciune trebuie să ne conducă la a conforma lui Isus Învățătorul toate gândurile, sentimentele, dorințele şi voința noastră. Să avem o viață de rugăciune profundă, simțită, hrănită: care ne conduce sus, la contemplație. Toate Fiicele Sfântului Paul au vocația de a ajunge la contemplație. O soră care îşi trăieşte bine viața spirituală este mereu veselă deoarece, atunci când eşti cufundată în Isus, totul se vede din unghiul corect. Şi se munceşte pentru el".

Ea trăia în Isus. De aceea, insufla în sufletul oricărei persoane care putea să o observe în timpul zilei sau în momentele de rugăciune, dorința de a se ruga mai bine.

Iată o mărturie: sora Rosetta La Zara, care făcea parte din Congregația „Surorile Dorotee ale Fericitei Frassinetti", scrie:

„Paradisul – îmi spunea Prima Maestra – constă în a-l vedea pe Dumnezeu, în a-l poseda în mod deplin.

Dar şi aici avem Paradisul. Trebuie să ştim să-l găsim, şi mai ales să-l trăim. Este Isus Ostia.

El vine în noi în fiecare zi. Ce ar putea să ne lipsească?

Oh, cum ar trebui să fie trăită cu mai multă credință unirea noastră cu Cristos, care s-a făcut hrană pentru sufletele noastre din iubire!

Acțiunile, cuvintele noastre ar trebui să fie o rază a acestei dăruiri!

Potirul, odată consacrat, nu poate să servească la altceva... Dar limba noastră? Inima noastră?

Cât este de necesar să trăim cu credință, să cerem cu insistență ca această credință să ne ia în stăpânire pe noi şi toate persoanele consacrate. Doar astfel apostolatul nostru va fi eficient".

Alte mărturii ale surorilor, care au rămas edificate de atitudinea pe care o avea în timpul rugăciunii:

„Îmi dădea impresia unei sfinte. Când se ducea în capelă pentru adorația la Isus Învățătorul, era atât de reculeasă încât părea că se află într-un extaz de iubire. Prima Maestra nu era niciodată atât de mare ca atunci când se ruga".

„Numai cât o vedeam, chiar şi din spate, îmi venea dorința de a mă ruga bine".

„De la Prima Maestra am învățat cu adevărat spiritul de rugăciune. Stând cu ochii închişi sau fixați asupra tabernacolului, se putea vedea cum transpare starea ei de reculegere. Mi se părea că vorbea cu Dumnezeu şi că se conforma în mod continuu la voința lui".

„Prima Maestra ar putea fi definită drept «persoana care se roagă». Mi-a rămas profund întipărită în inimă figura ei când se ruga".

„Rămâneam încântată când o vedeam intrând în biserică, făcând acel amplu semn al crucii, îndreptându-se sprintenă către locul ei, apoi concentrându-se imediat, profund, în rugăciune. Cine se ruga în apropierea ei, rămânea transformat".

„De mai multe ori m-am oprit s-o privesc pe Prima Maestra în timp ce se ruga, în mod special la Albano, în timpul ultimelor luni de boală. Deşi se afla într-un stadiu grav şi avansat, rămâneam surprinsă să o văd în capelă, aproape mereu în genunchi sau cu privirea transparentă, fixată asupra tabernacolului”.

„M-a edificat mereu modul ei de a se ruga, nu numai în biserică, dar şi înainte sau după masă, în timpul lecturilor spirituale, oriunde comunitatea se aduna pentru a face o rugăciune, mai lungă sau mai scurtă.

Era mereu cu mâinile împreunate sau încrucişate, cu bustul drept, cu ochii în jos, întredeschişi sau îndreptaţi asupra imaginii în faţa căreia se ruga. Mă ajuta să iau hotărârea de a mă ruga bine”.

„Era cu adevărat edificant să o vezi în rugăciune. Părea străină de toate lucrurile de pe pământ. Atitudinea ei reculeasă lăsa să transpară profunda ei viaţă de rugăciune, marele ei spirit de credinţă. Se putea vedea aproape mereu în genunchi, cu corpul drept, mâinile împreunate, cu ochii îndreptaţi în jos sau spre tabernacol”.

„Am avut norocul de a-i sta în apropiere de mai multe ori, în timpul Sfintei Liturghii sau a adoraţiei. Mă înălţa sufleteşte. Nu-şi acoperea chipul cu mâinile, nu sprijinea coatele de bancă. Nu avea niciun gest sau atitudine particulară. Era foarte simplă, de o mare modestie când îşi ridica privirea din cartea de lectură spirituală, când îi fixa către tabernacol sau îi închidea, într-o profundă reculegere”.

Într-o zi, am ajuns târziu în capelă, scrie o soră. Nu mai era loc. Şi am spus primei surori îngenunchiate din ultima bancă:
– Te rog, dă-te mai încolo!

Sora nu s-a mişcat.

Am aşteptat un moment şi, atingând-o uşor, am rugat-o din nou:

– Te rog, fă-mi un pic de spaţiu.

A rămas nemişcată.

– Nu poţi să te muţi un pic? am întrebat-o pentru a treia oară, aplecându-mă asupra ei. Atunci mi-am dat seama că era Prima Maestra. M-am simţit rău... Dar ea, absorbită în Dumnezeu, nu-şi dăduse seama de nimic".

„Am văzut-o plângând de câteva ori, în timpul bolii. Plângea fie pentru că se despărţea de surorile care plecau, fie pentru că spunea că nu mai reuşea să se roage mult, ca înainte. O spunea cu o profundă suferinţă.

Avea un tablou cu *Calea Crucii*. De mai multe ori pe zi îl lua, îl contempla, se ruga, îşi desfăta privirea... Îl săruta în repetate rânduri cu o evidentă iubire".

Preotul capelan al clinicii unde se afla ea, Tommaso Dragone, spune:

„Fidelă mereu la rugăciune, mi se confesa:

– Nu mai reuşesc să meditez. Nu-mi mai amintesc. Ce mă fac acum?

– Faci cum poţi. Nu este nevoie să reflectezi mult. Este de ajuns să stai cu Domnul. Tu nu faci aceasta?

– Oh, da. Stau mereu cu Isus. Mă duc în capelă, mă aşez la locul meu. Privesc tabernacolul şi mă gândesc: aici este Isus. Iar cu Isus este Tatăl şi Duhul Sfânt. Este toată Sfânta Treime, nu-i adevărat?

– Desigur.

– Iar cu Isus este şi Biserica, deoarece este corpul său mistic, nu?

– Da, corpul mistic este inseparabil de Isus, care este capul.

– Iar cu Isus sunt toţi sfinţii şi fericiţii din Paradis, apostolii, confesorii...

– Da, sunt toţi.

– Ei bine, eu stau cu el, în prezenţa sa, şi mă gândesc astfel, pur şi simplu. Nu-mi vin multe gânduri...

– Fii liniştită, cele pe care le ai sunt suficiente.

Aceste lucruri le spunea cu simplitate. Prima Maestra a fost un model de simplitate. Dar nu era simplitatea persoanei imature, dimpotrivă, a aceleia care a ajuns la o adevărată perfecţiune, a unei persoane care s-a apropiat atât de mult de Dumnezeu, încât îi reflecta simplitatea.

Virtutea este complicată numai când este incompletă. Virtutea perfectă devine simplă şi înglobează în sine toate virtuţile. Iar Prima Maestra a reuşit să asimileze în sine toate virtuţile".

Era atât de profund înrădăcinată în Dumnezeu şi atât de departe de micile interese ale acestei lumi, că apropierea ei îţi dădea sentimentul de supranatural, de divin.

Chiar şi cine nu reuşea să înţeleagă măreţia spiritului ei, totuşi percepea că în ea se afla ceva deosebit.

Alături de Prima Maestra sau numai gândindu-te la persoana ei, te simţeai mai bine.

„Mi-am pierdut mama la nouă luni – spune un muncitor. Când am cunoscut-o pe această soră a fost ca şi cum aş fi văzut-o şi aş fi regăsit-o pe mama mea. Mi-am petrecut întreaga viaţă în şantiere şi se ştie bine că în aceste locuri se găseşte şi bine, şi rău. Este şi persoana educată şi cea lipsită de maniere, şi cea inteligentă dar şi cea ignorantă. Eu, personal, trebuie să mărturisesc că nu sunt un om bun.

Prima Maestra m-a condus pe o stradă pe care nu o cunoşteam. Pentru mine este o sfântă. Doar ea m-a ajutat să cunosc ce este religia şi creştinismul, şi m-a făcut să fac ceea ce nu mai făcusem niciodată în viața mea.

Eu mă rog la ea, deoarece cred cu adevărat că această femeie este sfântă".

Fiicele Sfântului Paul, mai ales când o auzeau pe Prima Maestra vorbindu-le despre rugăciune sau când o vedeau rugându-se, se simțeau mai bune, mai generoase în împlinirea propriilor datorii, mai prompte în ascultare, mai disponibile în a face binele, mai dornice să-şi trăiască viața cu intensitate.

Ea iradia adevărata virtute, acea bogăție interioară dată de comuniunea cu Dumnezeu.

AVÂNTUL APOSTOLIC

Prima Maestra simțea problema mântuirii oamenilor
ca pe o realitate puternică.
Era o urgență care o atingea în profunzimea sufletului
şi o făcea capabilă să antreneze
şi să angajeze surorile într-un apostolat universal
ca timp, spațiu, mijloace.
Spunea: „Instrumentele folosite în apostolat
trebuie să fie cele mai moderne”.

„Aeroporturile din întreaga lume au putut vedea o neobosită călătoare a carității, care dorea să reîntâlnească surorile răspândite în punctele cele mai puțin accesibile”, se putea citi într-un articol al unei reviste dedicate femeilor. Neobosita călătoare care a văzut multe aeroporturi este Maestra Tecla, putând fi asemănată sub acest aspect cu sfânta Francesca Saverio Cabrini, care a traversat de 17 ori oceanul, dându-i-se apelativul de „călătoarea lui Dumnezeu”.

La fel ca sora Cabrini, Prima Maestra a călătorit în jurul lumii pentru a studia împreună cu surorile noi posibilități de a face binele, cu scopul de a folosi în serviciul lui Dumnezeu și al oamenilor, toate mijloacele moderne de comunicare pe care progresul le oferea.

Nicio dificultate, niciun sacrificiu nu ar fi putut să o împiedice să călătorească, deși vizitele pe care le făcea erau lungi, incomode, istovitoare.

Dar în ciuda oboselii, reușea să-și păstreze în mod constant seninătatea și să transmită această stare și celorlalți.

Odată, fiind obosită în mod particular după o lungă călătorie plină de dificultăți, cineva i-a sugerat să se odihnească puțin. Ea a obiectat: „Ne vom odihni în Paradis”. Și întorcându-se către o bolnavă care îi era alături, adăugă: „Nu-i adevărat? Acolo nici măcar tu nu vei mai suferi! Ne vom bucura de Dumnezeu!”.

Era plină de acel amplu spirit ecumenic, care îmbrățișează nevoile tuturor, care nu admite discriminări rasiale, care nu cunoaște limitări în timp sau spațiu, nici nu are rezerve în dăruirea de sine, deși uneori ar fi fost justificată de sănătatea ei plăpândă.

Şi-a început călătoriile în străinătate în luna martie 1936. A vizitat Statele Unite, Argentina, Brazilia, de unde scria: „Toate persoanele cu care am vorbit mi-au spus că este nevoie de tipăriturile noastre, de apostolatul pe care îl facem. Cum am spus deja, Fiicele Sfântului Paul ar trebui să fie un milion, şi toate la fel de bune ca Tatăl lor, sfântul Paul”.

De atunci, călătoriile ei au devenit tot mai frecvente, pe măsură ce se deschideau noi comunităţi în străinătate şi creştea numărul surorilor.

Se interesa cu atenţie de sănătatea, munca, seninătatea acestora. Cerea ştiri despre rezultatele activităţii lor apostolice: cum a mers o expoziţie de cărţi, o conferinţă sau orice altă iniţiativă.

Examina noutăţile, discuta despre proiecte şi programe. Era la curent cu tot ce se făcea: de la publicaţia de o deosebită importanţă, aflată în stadiu de proiect sau deja realizată, până la foaia de hârtie pe care Fiicele Sfântului Paul, în călătoriile lor apostolice, o lăsau celor care, din lipsă de posibilităţi materiale sau din nepăsare, nu achiziţionau nicio carte sau nu se abonau la nicio revistă.

Înţelegea imediat situaţia locală şi dădea preţioase sugestii şi indicaţii pentru un mai mare progres.

Spune sora Lorenzina Guidetti: „În călătoriile mele în Orient (India, Filipine, Malaiezia, Borneo, Insula Formosa, Japonia), am putut constata cât de eficientă era activitatea Maestrei Tecla: atât de tăcută, ascunsă, necunoscută, chiar şi pentru noi, care la Roma i-am fost alături pentru 25-30 de ani.

Ştiam că Prima Maestra trebuia să plece, cunoşteam şi oraşul sau naţiunea pe care o vizita şi aşteptam cu nerăbdare întoarcerea ei. Dar nu puteam să ne dăm seama de ceea ce făcea ea în aceste locuri. În călătoriile mele, în comunitățile din Orient, am putut vedea cu emoție scrisorile pe care Prima Maestra le-a scris acelor superioare. Le-a condus pas cu pas, sugerându-le ceea ce era de făcut, ce comunități să deschidă, cum să se comporte...

Fie în scrisorile pe care le trimitea, fie în conferințele pe care le ținea când mergea să le viziteze, dădea dovadă de cunoaşterea perfectă a psihologiei surorilor din diversele țări: a indianelor, japonezelor, filipinezelor.

În mod efectiv, a format comunități în străinătate care fac onoare ei şi congregației".

Ştia să se adapteze diverselor obiceiuri. Nu o tulbura nimic. Nu rămânea uimită de ceea ce avea ocazia să vadă, aşa simplă şi deschisă cum era. Stătea de vorbă cu dezinvoltură cu orice fel de persoană, consacrată sau laică. Toți rămâneau edificați. Avea un profund şi senin spirit de observație: natură, oameni, lucruri, situații, climă, mediu înconjurător. Ştia să tragă folos din orice: pentru sine şi pentru ceilalți.

Se bucura de progresul şi munca surorilor. Le îndemna să continue cu curaj şi să-şi păstreze viu entuziasmul. În acelaşi timp, recomanda să nu se obosească în mod excesiv şi să nu se bazeze prea mult pe propriile forțe. „Să ne încredem în Dumnezeu, spunea. Noi suntem mici şi sărace. Dar Domnul ne va da harul de a ajunge la multe suflete, de a face mult bine cu apostolatul nostru".

Când făcea recomandări privitoare la activitatea apostolică, Prima Maestra folosea tactica adecvată. Îndemnurile potrivite pentru toate, le adresa întregii comunități, cu aceeaşi căldură, cu aceeaşi iubire: „Continuați să lucrați cu credință, cu o speranță senină, cu zel. În fiecare zi se înțelege tot mai mult cât de frumos este apostolatul nostru, în fiecare zi se arată noi nevoi".

Dar în funcție de ambient, de exigențele particulare ale fiecărei națiuni, de posibilitățile de muncă, de numărul de surori, de sănătatea şi calitățile fiecăreia, ştia să varieze şi să se adapteze.

Când termina o călătorie, se oprea pentru un timp în Casa Generală, printre surorile din Roma. Apoi reîncepea o altă călătorie. Obosea, fără îndoială. Dar era mereu calmă şi senină.

Un angajat la aeroportul din Fiumicino povesteşte:

„Am cunoscut-o pe Prima Maestra în timpul programului de muncă, cu ocazia sosirilor şi plecărilor din şi în orice parte a lumii, fie în aeroportul din Ciampino cât şi în cel din Fiumicino. Ceea ce m-a impresionat la ea este că după multe ore de zbor ajungea obosită, suferea, dar avea mereu zâmbetul pe buze”.

A trebuit să ia o pauză forțată în ceea ce priveşte călătoriile: în anii de război. Mai precis, a fost timpul în care Prima Maestra şi Fondatorul l-au rugat pe Dumnezeu să protejeze pe toți membrii congregațiilor care făceau parte din Familia Paulină. Şi, ca semn de recunoştință, au promis construirea sanctuarului Regina Apostolilor, la Roma.

Odată terminat războiul, fiind reluate diversele inițiative de apostolat, Prima Maestra şi-a reînceput călătoriile, ajungând până în Extremul Orient.

Într-o călătorie de la Calcutta la Manila, scria: „Ieri am zburat 18 ore cu numai trei escale”.

Nu-şi scria jurnalul de bord în călătoriile ei. Dar trimitea surorilor scrisori din care reieşea puternica ei pasiune apostolică.

Iată un fragment:

„Trimit un salut plin de afecțiune din îndepărtatul Orient. Vă asigur că vă port pe toate în inimă.

Îmi face plăcere să vă atrag atenția asupra unui gând care îmi stăruie în minte în mod particular în această călătorie: cât de multe sunt în lume sufletele care nu-l cunosc și nu-l iubesc pe Dumnezeu! Trebuie să ieșim un pic din găoacea noastră pentru a ne convinge de această realitate. Când se citesc statisticile: atât de multe milioane de oameni... este puțin spus. Dar chiar și numai în trecere, este impresionant să vezi în acele orașe mulțimi de oameni: înalți și scunzi, de obiceiuri diferite, de limbi și culori diverse!

Eretici, schismatici și în mod special păgâni.

Este ceva care îți strânge inima. Noi, care suntem chemate la un apostolat atât de vast, care îmbrățișează întreaga lume, trebuie să simțim datoria de a-i ajuta pe acești frați care sunt și ei fiii lui Dumnezeu, trebuie să le facem binele, să contribuim la salvarea lor: cu rugăciunea și cu apostolatul.

Trebuie, cum spune una din rugăciunile noastre către Regina Apostolilor, «să simțim în inima noastră nevoile umanității, ale imensei Asii, ale marii Africi, ale celor două Americi, ale promițătoarei Oceania, ale frământatei Europe...».

Mi-aș dori ca toate Fiicele Sfântului Paul să simtă această mare iubire pentru suflete”.

În călătoriile ei, era însuflețită de o singură preocupare: să apropie de Dumnezeu un număr cât mai mare de suflete. Spunea: „Este atât de mult rău în lume, trebuie să ajungem noi mai întâi la oameni și cât mai repede...”.

La întoarcerea din călătoriile ei, îi plăcea mult să vorbească despre diversele țări prin care trecuse: tradiții, obișnuințe, climă, producție, frumusețile naturii. Dar povestea cu suferință despre infinitele mizerii morale, pentru a face cunoscută surorilor necesitatea și urgența de a se sfinți pentru a sfinți.

Spunea: „Dacă acele mulțimi l-ar putea cunoaşte pe Dumnezeu!”. Şi încheia cu putere de convingere: „Şi totuşi trebuie să-l facem cunoscut!”.

Conştientă că surorile autohtone, pot cunoaşte mai bine decât orice soră misionară, modul şi tactica oportună pentru a-i apropia pe oameni, pot găsi mai uşor căile de acces acolo unde o străină poate nu ar reuşi niciodată să intre, recomanda să se lucreze pentru vocațiile din locurile în care se aflau. „Să fim mereu generoase – îndemna – astfel Domnul ne va trimite vocații, deoarece este atât de mult bine de făcut în lume”.

Odată, scoțând un suspin profund, spuse: „Oh, dacă aş putea tipări surori aşa cum se tipăresc cărțile!”.

Prezența, cuvintele, dar mai ales sufletul său profund misionar aveau puterea de a da bucurie şi curaj în fața sacrificiului, în vederea unui premiu viitor.

Spunea, dând vocii şi cuvintelor un ton aproape de poezie: „Aşa cum marinarul, când ajunge în port, nu-şi mai aminteşte zilele lungi şi periculoase petrecute pe mare, aşa va fi cu noi, când vom ajunge în portul eternității. Nu ne vom mai aminti de anii trăiți pe pământ decât în măsura în care vom simți rezultatul acestora. Şi, prin urmare, nu vom privi la sacrificii, dar vom lucra mereu pentru Paradis”.

S-ar fi putut spune despre ea că era o persoană „de modă veche”, după atitudinea pe care o avea uneori. Şi, de fapt, nu aproba cu uşurință inovările de natură superficială, de o importanță limitată sau care nu erau canalizate către scopuri apostolice.

În realitate, era o superioară şi o apostolă modernă, în sensul cel mai frumos şi profund al cuvântului.

A arătat un viu interes pentru săptămânalul feminin „Cosi”[21] deoarece era preocupată de răul pe care revistele pornografice îl făceau tinerelor şi pentru că, prin acest mijloc, ea dorea să contribuie la îmbunătățirea societății, pornind de la celula fundamentală, care este familia: „Voi trebuie să faceți această revistă frumoasă, frumoasă! Este necesar să atragă tinerele atât de mult, încât să o prefere în locul ziarelor lipsite de conținut. Ele trebuie să fie ajutate să se pregătească bine pentru căsătorie, să devină bune mame de familie pentru a face din copiii lor, creştini adevărați. În această societate este nevoie de creştini dintr-o bucată”.

Şi ajuta mica echipă însărcinată cu redacția revistei „Cosi” în toate modurile posibile, procurând şi o varietate de premii, care în mod periodic erau puse la dispoziția cititoarelor prin organizarea unor diverse concursuri; sau erau premiate cele care se ocupau de distribuție şi nu în ultimul rând... cele mai fidele.

O egală iubire şi încurajare o arăta față de surorile care lucrau la revista „Via Verità e Vita” („Calea, Adevărul şi Viața”), o revistă lunară de cateheză pe care ea o considera „pâine solidă pentru creştinii care îşi trăiesc credința”.

Se interesa de numărul de copii şi îşi exprima dorința de a se încerca mărirea tirajului în fiecare lună.

Principiile ei îşi aveau fundamentul în Evanghelia trăită în mod radical. Dar în metode, în cunoaşterea oamenilor şi a lucrurilor, în mijloacele care trebuiau să fie adoptate, nu era nimic învechit. Trăia în prezent cu privirea proiectată în viitor.

„Prima Maestra – s-a scris despre ea – a fost femeia secolului. Era nevoie, în secolul al XX-lea, de această femeie dinamică şi puternică, care a traversat oceane şi a survolat cerul cu entuziasm, pentru a da impuls noilor inițiative, mereu mai moderne".

---

[21] „Cosi” („Aşa”) era o revistă a surorilor Pauline, dedicată femeilor care a fost difuzată între anii 1955-1966.

„Mijloacele pentru apostolat – ea însăşi spuse într-o conferință – trebuie să fie cele mai moderne".

Pentru ea, ceea ce trebuia să fie făcut, era clar ca lumina zilei. În inițiativele luate în apostolat, cuvântul ei era în mod puternic orientativ şi hotărât. În dificultățile cu caracter economic pentru realizarea unor inițiative, în fața nedumeririi surorilor, Prima Maestra spunea:

„Dacă face bine, să se realizeze. De restul, să nu ne preocupăm. Să avem credință, iar Providența ne va ajuta. În apostolat, trebuie să căutăm în primul rând binele sufletelor, şi nu interesul".

Intuia marea importanță a cinematografului pus în serviciul binelui. Era în mod profund conştientă de puternica influență a instrumentelor moderne de comunicare socială asupra vieții persoanelor şi a întregii societăți.

„Este vorba de milioane şi milioane de oameni care în fiecare săptămână îşi petrec două, trei, patru ore în sălile de cinema – spunea surorilor. Şi învață binele sau răul, adevărul sau minciuna. Gândiți-vă câte suflete se distrug!".

Trebuie să atragem lumea la bine, să facem cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu, să dăm Adevărul: cu cinematograful, cu publicațiile, cu radioul, mijloace care erau mereu prezente în gândurile sale.

Influența pe care o exercită cuvântul scris asupra sufletelor a înțeles-o în profunzime, cu claritate, de la prima întâlnire cu teologul Alberione şi de la primele experiențe de apostolat făcute la Susa (Torino).

Jurnalistul Luigi Chiesa confirmă acest fapt: „Nu am uitat niciodată colaborarea inteligentă şi plină de bunăvoință pe care am avut-o cu Teresa Merlo pentru a îmbunătăți permanent ziarul „La Valsusa”. Îşi punea în valoare toată inteligenţa în activitatea de tipărire, era atentă în munca de corectare, în alegerea celor mai bune caractere pentru titluri...

Tirajul ziarului avea o continuă creştere. Iar Teresa Merlo radia de bucurie.

Comentariile ei se limitau la această consideraţie:

„Cu cât un ziar este mai mult difuzat şi citit, cu atât sunt mai numeroase persoanele care au posibilitatea să citească un gând bun. Acesta este apostolatul presei bune”.

Vorbind despre radio, a spus surâzând: „Prin intermediul radioului se va împlini ceea ce spune Dumnezeu în Sfânta Scriptură prin gura profetului: «Cuvântul meu va fi auzit în întreaga lume»”.

Şi s-a străduit, cu hotărârea care-i era caracteristică, pentru ca în mod efectiv, prin intermediul radioului, Adevărul să poată ajunge într-o sferă cât mai largă.

Spune o Fiică a Sfântului Paul, care pentru mulţi ani a desfăşurat o eficientă activitate apostolică în Brazilia:

„În ultima vizită la Curitiba, în 1959, Prima Maestra s-a interesat serios de munca ce se desfăşura într-un mic post de radio din arhidieceză. Cântărea efortul, dorinţele, posibilităţile, dificultăţile.

A rămas gânditoare când a aflat că multe posturi de radio ar fi transmis lecţii de cateheză şi conferinţele înregistrate de surorilor Pauline, dar dificultăţile de caracter tehnic şi practic făceau imposibilă realizarea lor.

Ieşind din studio, dintr-o dată, Prima Maestra, aproape ca o concluzie a unui dialog interior, a spus: «Oh, auzi: dacă nu este posibil să se transmită conferinţe şi lecţii de cateheză pe banda de magnetofon, faceţi-le pe discuri. Discurile se folosesc peste tot, nu?»

Am rămas uimită. Dificultățile mi se păreau mai mari. Eram puține persoane, nu ne simțeam capabile, nu eram într-un mare oraș...

Am început să obiectez. Dar ea, decisă, mi-a zis: «Nu, nu. Faceți, faceți! Binele trebuie să fie făcut! Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie predicat!».

Am răspuns cu timiditate: «Ne vom informa și vom face ceea ce putem».

«Grăbiți-vă! Chiar dacă la început discurile nu vor fi perfecte, nu contează. Numai să fie făcut binele. Apoi, cu timpul, le vom îmbunătăți».

În ziua următoare, mergând la aeroport în mașină, i-am arătat o clădire în construcție, pentru a-i cere consensul de a deschide acolo o librărie. Ea a încuviințat. Dar gândul ei dominant, în acel moment, era apostolatul prin radio. Acesta era atât de puternic încât, aproape întrerupând discuția, a reluat: «Faceți repede discurile pentru cateheză, vă rog! Sunt sigură că le veți realiza bine și că vor aduce roade. Și fiți discrete! Să vă mișcați repede și să vă încredeți în Domnul. El vă va binecuvânta. Eu mă voi ruga pentru aceasta».

Iar faptele au arătat cât de mult Domnul a binecuvântat această operă de apostolat".

Problema salvării sufletelor era predominantă în mintea și în inima Maestrei Tecla.

Ultima ei călătorie în Orient, în 1962, a fost pentru ea un succes și în același timp o suferință. Un succes deoarece se bucura în Domnul de dezvoltarea congregației. O suferință, pentru că vedea nevoile pe care le avea Biserica și imposibilitatea de a ajunge la toți, cât mai repede.

Iată una dintre ultimele ei decizii, care ne arată spiritul său misionar: în luna octombrie 1963, trebuia să se deschidă o casă în Bolivia. Dar se întrebau cum vor reuși să desfășoare apostolatul publicațiilor într-o națiune unde majoritatea oamenilor erau analfabeți. Şi nu ştiau bine ce să facă.

Prima Maestra, primind lumină de la Dumnezeu, a înlăturat orice semn de întrebare: „Dacă majoritatea populației nu ştie să citească, se va face binele prin imagini şi discuri. Şi acolo este necesar să se deschidă un centru de apostolat. Şi acolo Domnul trebuie să fie făcut cunoscut. Şi în Bolivia trebuie, într-un mod sau altul, să răspândim Evanghelia!”.

„Evanghelia era lectura ei preferată. Când vorbea despre ea, avea în ochi o lumină particulară. Citea, medita, trăia Evanghelia cu perseverență şi cu o mare bucurie a Duhului Sfânt”, scrie sora Rosetta La Zara. Aceasta spune în continuare:

„Într-una din discuțiile pe care le-am avut cu ea, mi-a spus: «Oh, dacă am reuşi să intrăm în profunzimea tuturor cuvintelor pe care le-a spus Isus. De fiecare dată, am descoperi noi lumini şi am deveni mai bune. Trebuie să ne rugăm pentru ca Evanghelia să fie răspândită, iubită, trăită.

Cu ajutorul tuturor mijloacelor moderne, cât de uşor ar fi ca Evanghelia să ajungă în familii, în societate. Dar în schimb...

Să oferim rugăciunea noastră pentru ca acest lucru să se realizeze. Şi lumea va deveni mai bună»”.

La gândul păgânismului şi al ateismului, uneori i se umpleau ochii de lacrimi, spune sora Elvira Bauleo. Dar credința ei a fost puternică. Nu i-a slăbit niciodată. Nici măcar când revolte neprevăzute, în Congo, au pus în pericol viața surorilor, în timp ce un preot din Familia Paulină, Michelino Gagna[22], murea în timp ce-şi împlinea misiunea. În acele momente, am văzut-o pe Prima Maestra suferind mai mult, şi pentru faptul că nu i-a fost permis să meargă în Africa pentru a aduce consolare".

---

[22] Michelino Gagna, născut la Narzole (1910), intră în „Societatea Sfântul Paul” în 1920. Merge în misiune în Congo unde moare pe data de 10 decembrie 1961, ca martir al Sfintei Euharistii.

Dar unde nu putea ajunge, trimitea o parte din ființa sa: se ruga şi îşi oferea suferința.

Chiar şi când i s-a interzis să lucreze şi să călătorească, Prima Maestra nu a rămas inactivă. Se ruga, suferea, oferea pentru apostolatul căruia i se dedicase de la începutul congregației până la deplina expansiune a acesteia în diversele puncte al lumii pe care ea le-a vizitat în scopuri apostolice.

„Opera părintelui Alberione – spune Luigi Chiesa, fostul director al ziarului *La Valsusa* – cu colaborarea plină de pasiune a Maestre Tecla, a rodit atât de mult, încât din punct de vedere uman nu se poate explica. Este imposibil, de fapt, să înțelegi la nivel uman, cum cele opt tinere de la Susa au ajuns azi să numere surori de diverse naționalități şi culori".

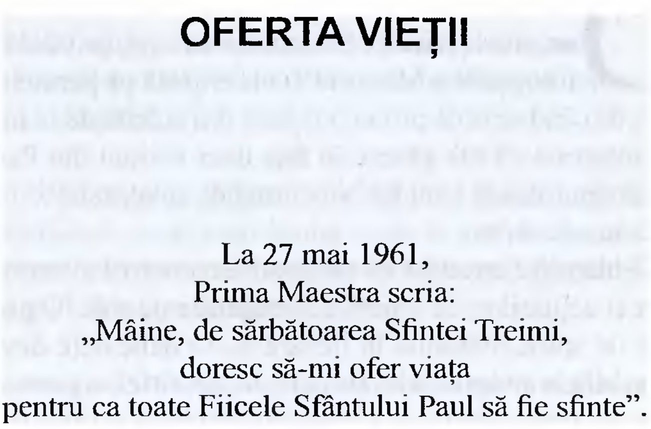

OFERTA VIEȚII

La 27 mai 1961,
Prima Maestra scria:
„Mâine, de sărbătoarea Sfintei Treimi,
doresc să-mi ofer viața
pentru ca toate Fiicele Sfântului Paul să fie sfinte”.

„Deseori merg la clinica voastră din Albano – a spus un preot, Fiicelor Sfântului Paul – şi, privind marea fotografie a Maestrei Tecla expusă pe peretele care se vede când se urcă prima porţiune din scările de la intrare, am impresia că mă găsesc în faţa unei viziuni din Paradis. Un surâs dulce şi simplu. Nici urmă de severitate”.

Este adevărat.

O blândeţe cucerită cu un continuu control al sentimentelor şi acţiunilor, cu o perfectă stăpânire de sine. O prospeţime de spirit reînnoită în fiecare zi. O delicateţe devenită deosebită în timpul bolii, pe care ea, de altfel, o presimţea.

Scrie o soră: „Pe 15 februarie 1963, Prima Maestra mi-a făcut o confidenţă care m-a determinat să-mi intensific rugăciunile pentru ea.

Mi-a spus: «Ştii, nu mă simt bine...». După o scurtă pauză, adăugă: «Chiar aşa». O altă pauză, după care reia: «Deci, trebuie să mergem înainte, chiar dacă ne simţim rău şi suferim. Chiar simt că ceva nu merge... Dar va fi ceea ce doreşte Domnul».

Vocea ei avea o inflexiune tristă. În zâmbetul său se amesteca o nuanţă de duioşie şi melancolie.

În ultimii ani, pe chipul ei se vedea amprenta oboselii şi a durerii. Dar şi-a păstrat până la sfârşit obişnuita-i seninătate.

După un an, Prima Maestra a murit.

Prima oară, a fost lovită de boală în timpul nopţii.

Infirmiera care i-a fost mai mult alături în perioada bolii, povesteşte:

„În dimineaţa zilei de 16 iunie 1963, Prima Maestra nu s-a simţit bine. Cu toate acestea, nu a schimbat programul

prevăzut pentru ziua respectivă: audiențe pentru novicele care erau adunate în casa de exerciții spirituale la Ariccia și conducerea Consiliului General care se întâlnea pentru a hotărî admiterea novicelor la prima profesiune.
În timpul întâlnirii Consiliului, surorile și-au dat seama că se simțea rău”.

„Vorbea cu greu (spune sora Assunta Bassi, una dintre consiliere), ca și cum limba i s-ar fi umflat. Repeta des cuvinte care nu erau potrivite în contextul frazei. Și am început să ne preocupăm”.

„Acesta era începutul spasmului cerebral cu pericolul de tromboză – continuă infirmiera în jurnalul său. În jurul datei de 22, boala s-a manifestat în toată gravitatea ei. S-a hotărât să i se administreze ungerea bolnavilor. În timpul pregătirilor, Prima Maestra a scos un suspin, corpul i s-a contractat și și-a pierdut conștiința.
După câteva momente, chipul a luat o culoare pământie iar respirația i-a devenit greoaie. Surorile și consilierele s-au înspăimântat în fața rapidei evoluții a bolii care părea de neoprit.
Și, din punct de vedere uman, nu era nimic de făcut. Dar, dimineața, către ora trei, contrar previziunilor, starea ei s-a îmbunătățit ușor.
La ora cinci, Prima Maestra și-a deschis ochii și mi-a spus:
– Oh, ce faci aici?
Când i-am auzit vocea, după teribila teamă de a nu o mai auzi niciodată, m-am emoționat profund.
După câteva zile, se putea spune că criza fusese depășită. Dar fizicul ei era slăbit și nu i s-a permis să-și reia programul de muncă. Deși suferea din cauza inactivității

forțate la care nu era obișnuită, a acceptat situația. A fost docilă față de medici, infirmiere, program. Era obișnuită să vadă în toate mâna lui Dumnezeu.

Din când în când, mergea să le viziteze pe bolnavele mai grave. Se interesa de lucrările care începuseră pentru construcția noii biserici și a pavilioanelor clinicii.

De pe veranda camerei sale, urmărea mișcarea de pe șantier. Iar într-o seară, la apus, în timp ce se îndrepta către terasa pavilionului care se afla în construcție, a spus:

– Să mergem pentru a stropi cu apă sfințită acele ziduri.

În timp ce sora Costantina Bignante, pe atunci superioara clinicii, uda cu apă sfințită locul indicat, Maestra Tecla a intonat antifona care se cânta în biserică cu această ocazie. Credința ei, puternică și simplă, s-a manifestat încă o dată prin acel gest, care de atunci va deveni o obișnuință printre Fiicele Sfântului Paul. Printre cărămizile suprapuse ale caselor pauline, mereu se găsesc ascunse câteva picături de apă sfințită.

În lunile august și septembrie, surorile care aparțineau comunității din Roma au avut consolarea de a o avea în mijlocul lor pe Prima Maestra pentru câteva ore. Dar revenea în clinică foarte obosită.

Pe 18 august a participat, cu plăcere, la o serată pregătită în onoarea ei de către surorile din clinică. La sfârșit, le-a felicitat în mod personal pe organizatoare, a dat tuturor un sărut și le-a binecuvântat pe cele prezente.

Pe 22 noiembrie, un nou atac spasmo-cerebral a privat-o și de acele scurte călătorii între Roma și Castelli, de acele scurte plimbări de la camera ei la a celorlalte bolnave. Această a doua criză a deschis capitolul cel mai dureros din viața Primei Maestre. I-a fost luată chiar și bucuria de a comunica, de a-și exprima gândurile. Când și-a dat seama că boala i-a luat chiar și vorbirea, a plâns. Nu va mai putea să exprime ceea ce mintea îi dicta cu claritate să spună sau să scrie. A încercat o dată, dar nu a reușit. A durut-o mult acest sacrificiu. A ascuns hârtia unde făcuse câteva mâzgâlituri, pentru a o arăta după câteva ore unei surori, căreia îi spune: „Vezi, nu mai pot nici măcar să scriu". Nu a reușit să vorbească, dar s-a făcut înțeleasă cu claritate: „Vezi ce am făcut? Numai niște mâzgâlituri...". Iar lacrimile i se scurgeau pe chip. Dumnezeu îi limitase cuvintele și posibilitățile așa cum de acum îi erau numărate și zilele. Ea a înțeles, a plâns, dar și-a dat consimțământul la voința Tatălui, ca de obicei.

Pe 29 noiembrie a început novena cu ocazia sărbătorii Neprihănitei Zămisliri. Către cea de-a treia zi a novenei, simțindu-se un pic mai bine, a reușit să se roage „Bucură-te Marie". Și-a fixat asupra mea privirea inteligentă și nu și-a putut abține lacrimile de bucurie și de recunoștință. Deseori își exprima dorința de a merge în capelă.
– Când? reușea să spună, indicând către acel loc.
Într-o zi, după prânz, văzând că nu i se permitea să meargă în capelă, a făcut semn cu vivacitate că dorea să se scoale.
– Să mergem! a spus, îndreptându-și ochii către capelă.
Îți era imposibil să-i reziști, atât de mult se vedea nerăbdarea de a se întâlni, măcar pentru o clipă, cu Domnul. A ajuns în capelă foarte încet și cu mare greutate. Ochii ei s-au fixat imediat asupra tabernacolului. A rămas ca extaziată pentru câteva minute, apoi, docilă la vocea infirmierei, a spus:
– Să mergem, și ieși satisfăcută.

Din acea zi, în fiecare după-amiază a făcut o scurtă vizită lui Isus. Era singura ieşire din timpul zilei: cinci metri de coridor.

În ianuarie 1964, a fost transferată în noul pavilion. Totul îi făcea plăcere. Se arăta recunoscătoare pentru orice. Dar a putut să se bucure de noul salon pentru puțin timp".

Moartea se apropia cu paşi repezi. Dar ea o aştepta cu seninătate.
Nu a muncit din vanitate.
Nu a încercat să apară superioară în fața celorlalți.
A fost mereu umilă şi modestă, ascultătoare şi generoasă până la eroism; dornică de a-i face plăcere lui Dumnezeu.
A căutat mereu gloria lui Dumnezeu. Spunea: „Toată viața noastră trebuie să fie dăruită lui Dumnezeu. Totul în noi trebuie să tindă către el. Binecuvântați sunt paşii făcuți pentru Dumnezeu şi pentru gloria sa".
Salvarea sufletelor a avut pentru ea un caracter de urgență.
Repeta surorilor: „Să-l iubim pe Domnul şi sufletele. Să ne umplem inimile de aceste mari iubiri. Atunci, toate celelalte lucruri vor trece pe un plan secundar".
Era în mod complet detaşată de orice; şi-a conformat în mod deplin viața la voința lui Dumnezeu; se afla într-o intimă comuniune cu el chiar şi în mijlocul activității.
Cum ar fi putut să se teamă de moarte?

Moartea, pentru ea, era chemarea lui Dumnezeu.

„Să fim mereu gata pentru această chemare – îndemna ea – nu numai cu o conştiință curată, dar trebuie să fim pline de merite".

O întrebare pe care şi-o punea în mod constant era: „Cine ne poate asigura că mâine vom mai trăi?”. Iar la această întrebare urma nelipsitul răspuns: „Timpul zboară. Să muncim bine pentru veşnicie!”.

Moartea era pentru ea întâlnirea cu Tatăl ceresc.

„Cât de frumos va fi să ne întâlnim cu Tatăl! spunea părintelui capelan. Acolo sus vom fi în casa noastră”.

Dintre conversațiile pe care le purta cu capelanul clinicii înainte de cel de-al doilea atac, pentru ea, aveau un farmec particular cele despre întâlnirea cu Dumnezeu, despre semnificația profundă a viziunii lui Dumnezeu, despre transformarea corpului uman într-un trup spiritual care se va îmbrăca în nemurire.

„Spunea aproape mereu «Mulțumesc lui Dumnezeu» – afirmă medicul care se ocupa de ea. A-i mulțumi în mod constant lui Dumnezeu are o semnificație particulară. «Mulțumesc lui Dumnezeu» sunt numai două cuvinte, dar spun mai mult decât un întreg discurs.

Acest fapt, mă ducea cu gândul la un alt personaj din istoria creştinismului: sfântul Francisc din Assisi. În «Cântecul Creaturilor», el îi mulțumea şi îl lăuda pe Dumnezeu pentru toate lucrurile din lume: inclusiv pentru moarte. Sfântul Francisc o chema „soră”. Iar Prima Maestra, cu siguranță, mulțumea şi pentru moarte”.

Din când în când, se minuna cu simplitate prin expresii de tipul: „Ce lucruri frumoase! Cât de bun este Isus! Mereu m-am străduit să fac voința lui Dumnezeu. Când fac vizita euharistică, deseori mă gândesc la Tatăl şi la Duhul Sfânt, care sunt acolo, cu Isus...”.

Acestea sunt doar câteva din exploziile de har pe care ea le exprima cu un entuziasm tineresc şi cu simplitatea care nu a părăsit-o niciodată pe Prima Maestra. Chiar şi hotărârile cele mai importante erau luate de ea cu o umilinţă deosebită. A asimilat lecţia transparenţei evanghelice.

Moartea era pentru ea poarta de intrare către „frumosul Paradis care o aştepta".

Încuraja o soră bolnavă:

„Ai curaj şi răbdare. Apoi vei merge într-un Paradis frumos, unde te vei simţi bine pentru veşnicie". Şi adăuga: „Paradisul se cucereşte cu răbdare. Iar răbdarea se cumpără în faţa tabernacolului".

Într-o conferinţă ţinută surorilor, cu o înflăcărare crescândă, a spus: „Să trăim cu gândul îndreptat către Dumnezeu. Trebuie să aşteptăm totul de la el, de la bunătatea lui. Să privim mereu în sus, la Paradis. Acolo este adevărata noastră Patrie, acolo este locul pe care ni l-a pregătit Divinul Învăţător. La el trebuie să aspirăm, acolo trebuie să ajungem, cu orice preţ. Şi nu într-un loc oarecare, ci trebuie să avem o aspiraţie înaltă, să ne dorim locul pregătit pentru noi...".

Acest mod de a gândi şi de a simţi, de a vorbi şi de a trăi, nu se improvizează. Se dobândeşte printr-o reflecţie şi o rugăciune de o viaţă întreagă; printr-o muncă generoasă, prin stăpânire de sine, prin utilizarea bună a talanţilor primiţi pentru veşnicie, despre care Prima Maestra vorbea cu o expresivitate şi cu o forţă particulară.

Ea a ştiut să pună totul în serviciul lui Dumnezeu, până la sfârşit:

„Nu voi aprecia niciodată destul privilegiul de a o fi asistat pe Prima Maestra în ultima perioadă a bolii – a spus părintele Carlo Tommaso Dragone, capelanul clinicii – deoarece am putut cunoaşte acel suflet, în care era reflectată, atât de limpede, imaginea lui Cristos. Am avut privilegiul de a citi în inima ei, deoarece mi s-a deschis în mod total în timpul conversaţiilor şi a frecventelor întâlniri pe care le-am avut cu ea şi în afara spovezii. Ce comori şi ce bogăţie de haruri în acel suflet! A ştiut să valorifice la maximum perioada bolii. Făcându-se discipolă penitentă, a fost mare în calitate de maestră de penitenţă.

A cerut cu umilinţă:
– Aş dori să mi se dea sacramentul Ungerii Bolnavilor pentru a sfinţi suferinţa şi boala, şi pentru a mă pregăti bine pentru moarte, dacă Domnul doreşte.
Revenindu-şi, după câteva zile de la primul atac care o lăsase fără conştiinţă, mărturiseşte cu sinceritate şi simplitate:
– Simt că în mine este mai mult har, am mai multă lumină. Mă simt mai dispusă să fac binele, să îmbrăţişez voinţa lui Dumnezeu. Şi acest lucru îl datorez sacramentului Ungerii Bolnavilor.
Dorea să se spovedească în fiecare zi pentru a se pregăti mai bine pentru întâlnirea cu Isus. Spunea: În acea întâlnire, vreau ca ochii lui Isus să nu găsească nimic în inima mea care să-i displacă”.

În timpul bolii, aspectul ei a devenit foarte blând. Pe chip avea o lumină diferită, privirea era mai blândă decât de obicei iar inima-i era plină de gingăşie.

Surorile care i-au fost alături, presimţeau ceva din sfinţenia ei.

Prima Maestra a devenit o rugăciune vie. Aproape mereu avea rozariul în mână. Alterna cuvintele cu sărutul pe care îl dădea Răstignitului.

– Cum te simţi? a întrebat-o o soră din Congregaţia „Micile discipole ale lui Isus”.

– Cum vrea Isus, a răspuns. Suntem în mâinile lui Dumnezeu.

Se afla cu adevărat în mâinile lui Dumnezeu, disponibilă pe deplin la voinţa lui, din dorinţa de a-i plăcea: calmă, blândă, în aşteptare ca Domnul să o cheme.

Din inima ei se înălţa acum cântecul suferinţei, acceptată în Dumnezeu şi cu Dumnezeu, având un surâs care era atât de plin de prezenţa lui. În fiinţa ei, acum era un alt fel de curaj, ea, care mereu a fost o persoană neînfricată. Acel curaj care lua forma eroismului.

A înţeles până în profunzime valoarea bolii, a suferinţei, a morţii.

A spus preotului capelan:

„În viaţa mea am muncit. Iar acum Domnul îmi cere să sufăr. La acţiune trebuie alăturată şi durerea, deoarece Isus însuşi în viaţa lui, mai întâi a lucrat, iar apoi a suferit. A murit pe cruce. Iar noi trebuie să-l urmăm pe Isus, să-l imităm. La puţinele mele opere pe care am putut să le fac, adaug suferinţa. O accept, deoarece mă uneşte cu Isus răstignit. Sfântul Paul spunea că împlineşte în trupul său ceea ce lipseşte suferinţelor lui Cristos. Ei bine, şi eu mă unesc cu Isus aflat în suferinţă, cu Isus răstignit. Doresc ca el să accepte suferința și moartea mea. Moartea va fi cea care mă va uni în mod deplin cu el".

Suferea cu iubire. O iubire care a devenit un sacrificiu complet. Spusese fiicelor sale: „Ne-am dăruit lui Isus. Și să nu acceptăm să-l urmăm până pe Calvar?".

A lucrat mereu pentru Fiicele Sfântului Paul, iar acum suferea. Adevăratele mame suferă.

> „După ce a atins profunzimea rugăciunii – a spus Mons. Mancini – a ajuns să trăiască valoarea sacrificiului. Iar ea a oferit rugăciuni lui Dumnezeu cu buzele, dar și prin propriul sânge. În toată viața ei a suferit. Noi, privind la tot ceea ce a realizat, ne minunăm: Fiicele Sfântului Paul sunt prezente în atât de multe națiuni, iar milioane de persoane beneficiază de opera sa. Dar uimirea noastră crește dacă ne gândim că munca ei era mereu sub amenințarea de a trebui să lase această lume de la un moment la altul. Tocmai ea, care dădea atât de mult umanității. Nu a dorit să aibă în această viață nicio bucurie, nici măcar cea a unei sănătăți robuste pentru a putea să călătorească mai ușor dintr-o națiune în alta. Dar în ciuda a toate acestea, a călătorit. Și aceasta este minunea. Bineînțeles că este lucrarea lui Dumnezeu care și-a dorit ca această congregație să se răspândească în întreaga lume: deoarece s-a născut nu numai din rugăciunea buzelor, dar mai ales a fost stropită de rugăciunea sângelui, a suferinței pe care Prima Maestra, în calitate de mamă, a oferit-o Domnului pentru ca operele lui să prindă rădăcini".

Acum, când corpul ei este doborât de boală, când îi este negată vorbirea, își îndreaptă către cer sufletul, chipul și privirea ca și cum ar fi dorit să se înalțe deasupra naturii omenești. Și, în intimitatea inimii, repetă intenția: „Să sufăr, să-mi ofer viața pentru sfințenia Fiicelor Sfântului Paul".

„A fost mamă, a spus un preot, vorbindu-le surorilor. Pentru fiicele sale şi-a dat viața, a acceptat totul, a urcat drumul Calvarului. A murit ca Isus: pentru bine, pentru progres, pentru salvarea celorlalți dar, în mod special, pentru Fiicele Sfântului Paul”.

În timp ce viața ei se stingea, ea a rămas ca o mamă care-şi reînnoia oferta vieții pentru un ideal sublim. O *reînnoia,* deoarece deja îşi oferise viața în urmă cu trei ani. De fapt, pe 27 mai 1961, într-o scrisoare adresată maestrei novicelor, scria: *„Mâine, de sărbătoarea Sfintei Treimi, doresc să-mi ofer viața pentru ca toate Fiicele Sfântului Paul să fie sfinte!”.*

Cu ocazia Crăciunului, în acelaşi an, şi-a făcut această decizie oficială, scriind tuturor surorilor: „Doresc ca toate să fiți sfinte: pentru aceasta mi-am oferit viața”.

Cu dăruirea vieții, Prima Maestra a atins punctul cel mai înalt din drumul ei către Dumnezeu.

De acum nu mai trăia decât cu speranța şi aşteptarea deplinei posesii a lui Dumnezeu, în gloria sa.

Preotului, care considera un privilegiu deosebit posibilitatea de a o asista în ultima parte a bolii, îi spunea:

„Paradisul este starea în care se dă glorie deplină lui Dumnezeu. Acolo, sus, nu ne vom mai confrunta cu mizeriile care sunt aici, şi vom fi perfecți, nu-i aşa? Oh, vom învia! Frumoşi, tineri, în plinătatea puterilor. Vom învia! Fără a mai trebui să suferim, să mai murim!”.

Când spunea aceste lucruri, era plină de bucurie. Chipul ei părea transfigurat, ochii îi străluceau de o bucurie profundă şi intensă.

„Vom învia şi vom fi perfecți, aşa încît nu va mai fi nimic care să-i displacă lui Dumnezeu. Vom putea sta în prezența

Domnului, îi vom cânta laude, ne vom asemăna lui. Îi vom fi plăcuți în toate. Iar el va fi mulțumit de noi, în mod deplin”.

Acestea au fost dintotdeauna dorințele arzătoare ale Primei Maestre, dar au devenit mai vizibile în ultimele luni de viață.

În ultima perioadă, a fost plină de lumină, de daruri, de haruri supranaturale. După ce primea Sfânta Împărtăşanie, se părea că sufletul ei se afla în Domnul iar Domnul era în ea.

Spunea: „Mai întâi cu sufletul, iar apoi cu trupul, vom merge în casa noastră, nu-i aşa?”.

„Pe cât de întunecos a fost începutul – a spus Fondatorul, pe atât de clar şi glorios i-a fost sfârşitul”.

Scrie medicul care o asista:

„Astfel, în timp ce boala, în progresul ei implacabil, ajungea la centrii vitali, închizând şi distrugând cele din urmă surse de viață, în disperata luptă, corpul reacționa prin ultimele tresăriri puternice, aşa cum a reacționat şi a opus rezistență la primele atacuri; iar în timp ce acea minte aleasă se stingea şi ceda printr-o convulsie finală, iar acel trup care găzduise un suflet atât de mare îşi dădea ultima suflare, mulțumit de binele care fusese împlinit, sufletul se ridica, în sfârşit, către spații libere şi senine, şi i se putea simți în aer eterna dorință de viață, de virtute, de înțelepciune, de o atât de infinită bunătate”.

Despre ultima ei zi, sora Assunta Bassi scrie:

„Pe 4 februarie 1964, eram adunate la Alba, Laziale pentru a ne pune de acord asupra anumitor lucruri. Înainte de a începe munca, ne-am dus să o vedem pe Maestra Tecla. M-a impresionat văzând-o atât de slabă, cu ochii plini de lumină. Părea că avea chipul şi privirea unui copil nevinovat. O privire detaşată, limpede, în care nu mai erau gânduri şi preocupări umane. Ne privea şi zâmbea. Când am intrat în cameră, părea că ne aşteaptă. Nu mai vorbea, după cum ştim, dar auzea şi înțelegea totul.

I-am spus:

– Prima Maestra, noi ne întâlnim pentru a lucra.

Roagă-te pentru noi.

– Da, da, ne-a răspuns.

Şi surâdea continuu.

După ce am terminat întâlnirea, sau mai bine spus, la ora prânzului, sora Costantina ne-a spus:

– Prima Maestra a luat deja masa, vă aşteaptă pentru a vă saluta, înainte de a adormi.

Ne-am întors în camera sa. Iar ea era acolo, absorbită în contemplarea a ceva ce nu aş putea spune ce era.

Din nou m-a uimit privirea ei: o privire absorbită, deosebit de bucuroasă. Avea zâmbetul unei persoane care nu mai aparținea lumii, pe care nu o mai interesau deloc lucrurile pământeşti. Mi-am spus mie însămi: «Ce expresie are astăzi Prima Maestra!».

Era o prevestire, deoarece în ziua următoare, la aceeaşi oră, începea agonia ei.

La primele ore ale dimineții de 5 februarie, a avut mângâierea de a primi vizita Primului Maestru.

Îşi petrecuse dimineața în suferință, dar mereu cu acel surâs ceresc. Către orele 11, sora Ignazia Balla, care trebuia să meargă la Fiumicino, a trecut să o salute.

– Prima Maestra, a informat-o, merg la Roma, dar mă voi întoarce curând.

Prima Maestra a fixat-o îndelung cu privirea.

– Bine, bine! i-a spus zâmbind.

Sora Ignazia s-a întors, îndreptându-se către uşă. Dar infirmiera, care era lângă pat, o chemă din nou, deoarece Prima Maestra, făcând semn cu degetul, îşi exprimase dorința de a o avea încă o dată aproape de ea.

Sora Ignazia s-a aplecat uşor asupra ei. Prima Maestra, fără să spună nimic, şi-a întins brațele, a binecuvântat-o, a îmbrățişat-o şi a sărutat-o.

Apoi, sora Ignazia s-a dus în secția de chirurgie pentru a saluta o soră care de curând fusese operată. Nu a reuşit nici măcar să intre în salonul acesteia, că este chemată de urgență: „Prima Maestra se simte rău" i se spune.

A coborât repede scările, a ajuns la uşa ei şi a putut constata neaşteptata înrăutățire. Puțin după aceea, Prima Maestra va intra în agonie. Sărutul şi îmbrățişarea pe care le-a primit sora Ignazia au fost ultimul rămas bun.

„Nu pot uita cel din urmă salut – scrie superioara clinicii care fusese prezentă la acea scenă. Nu pot uita ultima îmbrățişare pe care Prima Maestra a dat-o vicarei generale, înainte de a intra în agonie. Acel salut şi acea îmbrățişare păreau un semn prin care ea îşi încredința moştenirea: congregația".

Agonia ei a început către orele 12.30 – continuă sora Assunta. Iar noi ne-am aşezat în jurul patului pentru a ne ruga. Chipul ei se poate spune că se asemăna cu cel al lui Isus muribund. De fapt, la capul patului era tabloul lui Cristos aflat în agonie, care fusese pictat pentru ea de una dintre surorile internate în clinică. Prima Maestra, în pat, avea capul înclinat în aceeaşi parte cu capul lui Isus, din tablou, iar expresia ei era a unei persoane care se află în agonie.

Avea un horcăit insistent, care devenea când mai puternic, când mai lent.

Îmi spuneam: „Doamne, cât suferă!... Dar aceasta nu este moartea ei. Ea moare pentru altcineva...".

Primul Maestru, care era şi el prezent, ne-a spus:

– Citiţi pasajul din Evanghelie în care este prezentată patima lui Isus.

Sora M. Teresa, nepoata Primei Maestre, a deschis paginile Evangheliei şi a început să citească până la cuvintele: „Plecându-şi capul, şi-a dat duhul". Ajungând la acest pasaj, Primul Maestru a spus:

– Ajunge, acum recitaţi cu glas tare formula de profesiune.

Agonia continua, manifestându-se prin contracţii care îţi sfâşiau sufletul.

Primul Maestru s-a apropiat de pat şi i-a sugerat:

– Prima Maestra, oferă-ţi viaţa şi suferinţa pentru congregaţie, pentru ca toţi membrii să fie sfinţi.

Apoi a tăcut, deoarece i s-a pus un nod în gât.

După un timp, s-a apropiat din nou şi s-a rugat: «Isuse, sper în tine, cred în tine. Te iubesc cu toată inima...».

A urmat o pauză de tăcere, în jurul acelui pat care devenea un altar pe care era sacrificată o persoană plină de credinţă şi iubire.

Horcăitul devenea mereu mai lung, cu pauze, până când Prima Maestra a deschis ochii, i-a închis şi şi-a întins degetele. Dintr-o dată, horcăitul a încetat. Suferise până atunci. Ultima clipă a fost foarte dulce".

Prima Maestra a căutat perfecţiunea sufletului său şi dezvoltarea deplină a congregaţiei. Acestea au fost două obiective mereu prezente înaintea ochilor ei. De aceea a atins „perfecţiunea".

Unirea ei cu Dumnezeu, când a murit, pe data de 5 februarie 1964, a ajuns la un nivel mistic.

Şi a putut să vadă creşterea şi răspândirea congregaţiei condusă de ea cu iubire şi tărie, cu înţelepciune şi prudenţă. Surorile ei se aflau acum în sute de comunităţi, răspândite peste tot în lume, cu scopul de a răspândi Evanghelia prin mijloacele moderne de comunicare socială.

Documentul despre mijloacele de comunicare socială „Inter Mirifica” aprobase într-un mod indirect congregaţia în fruntea căreia se afla Prima Maestra Tecla.

Micul decret i-a fost dat la Albano. Ea l-a luat, l-a privit cu o bucurie profundă. Ar fi putut să spună: „Acum lasă, Doamne, ca sluga ta să meargă în pace”. Deoarece, cu această aprobare oficială, avea certitudinea că a slujit Biserica şi putea avea siguranţa de a fi lăsat un patrimoniu sigur, util, eficient pentru a face cunoscut Cuvântul lui Cristos.

A reuşit să citească decretul. Iar din gura şi inima ei a înflorit una dintre cele mai entuziaste exclamări: „Mulţumesc lui Dumnezeu!”

Promulgarea decretului „Inter mirifica” de către Conciliul Vatican II, care recunoştea în mod definitiv misiunea specifică a Fiicelor Sfântului Paul în cadrul Bisericii universale şi aprecia valoarea intrinsecă a acesteia, a fost pentru Prima Maestra, ultima bucurie inefabilă.

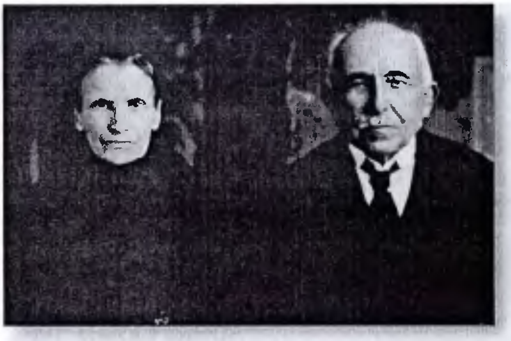

Părinţii Teresei: Ettore Merlo şi Vincenza Rolando.

Teresa la 21 de ani, vârstă la care îl întâlneşte pentru prima dată pe părintele Giacomo Alberione, care i-a propus să îmbrăţişeze apostolatul mijloacelor moderne de comunicare socială, o misiune cu totul nouă pentru Biserica de atunci.

Familia Teresei. În primul rând sunt fraţii: seminaristul Costanzo, Giovanni şi Teresa, la 19 ani. În rândul al II-lea este tatăl Ettore, bunicul, mama Vincenza şi bunica. În centru este fratele Carlo.

Oraşul Alba, Italia. Aici a luat naştere Familia Paulină şi, tot în acest oraş, Teresa a intrat în grupul tinerelor care au format primul nucleu al Congregației „Fiicele Sfântului Paul”.

Albano Laziale, 1963. Maestra Tecla alături de pr. Alberione în fața clinicii „Regina Apostolilor”. Această operă s-a născut în mintea Fondatorului şi a fost realizată de Prima Maestra câțiva ani după cel de-al II-lea Război Mondial pentru a oferi surorilor bolnave asistență fizică şi spirituală.

Fiicele Sfântului Paul fotografiate la Alba în luna iulie 1922 după prima profesiune religioasă privată. Teresa stă pe scaun, fiind prima din partea stângă. În această circumstanță, Teresa este numită Tecla – prima discipolă a sfântului Paul – iar părintele G. Alberione o alege superioara congregației care luase naştere de curând.

Maestra Tecla în Portugalia.

Prima Maestra înconjurată de novicele din Canada cărora le transmite dorința ei arzătoare de a duce Evanghelia tuturor popoarelor.

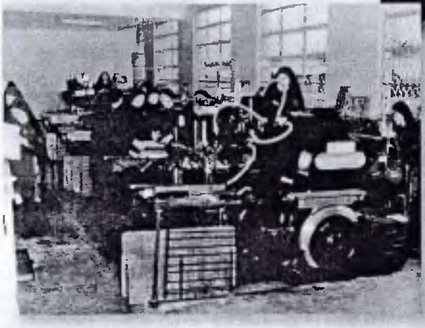

Insulele Filipine.
Fotografie făcută într-un sector al tipografiei Fiicelor Sfântului Paul.

Tokio 1962. Maestra Tecla în cea de-a IV-a vizită în Japonia primește un buchet de flori de la o fetiță japoneză îmbrăcată în kimono.

Albano, august 1963. Papa Paul al VI-lea vizitează clinica „Regina Apostolilor” unde Prima Maestra era internată.

Roma. Maestra Tecla se află în rugăciune în capela casei „Divinul Învățător”, din strada Antonino Pio.

Maestra Tecla exprimă bucuria de a-și fi dăruit întreaga viață lui Dumnezeu. Ea spunea: „Aș vrea să am mii de vieți pentru a răspândi Evanghelia”.

PROFILUL SPIRITUAL AL MAESTREI TECLA AŞA CUM REIESE DIN CARNEŢELELE EI PERSONALE

Ca eu să ajung la deplina transformare în Cristos.

CÂTEVA ASPECTE ALE CARACTERULUI SĂU

Despre sora Tecla Merlo cunoaştem viaţa, opera apostolică pe care a desfăşurat-o alături de părintele Alberione, inima ei mare faţă de toţi. Biserica i-a recunoscut virtuţile eroice pe data de 22 ianuarie 1991, declarând-o venerabilă.

Dar cum era cu adevărat tânăra Teresa Merlo şi ce tip de drum spiritual a făcut? Cum a răspuns lui Dumnezeu care o chema prin intermediul persoanei părintelui Alberione la o misiune atât de nouă şi îndrăzneaţă cum este cea de a anunţa Evanghelia prin intermediul mijloacelor de comunicare socială? Cum s-a lăsat modelată de propunerea spirituală a Fondatorului?

Şi Teresa avea bagajul ei de limite cu care a trebuit să lupte. În urma unui examen grafologic realizat asupra unor hârtii scrise de ea la vârsta de 22 de ani, reiese dorinţa de a face o impresie bună, de a produce un anumit efect asupra celorlalţi şi un pic de căutare de sine, de vanitate. Nu-i place să depindă de ceilalţi şi doreşte ca propriile păreri să-i fie respectate. Are o voinţă puternică şi nu-şi schimbă opiniile pe care şi le-a format. În raporturile cu ceilalţi, este dominată de simpatie şi antipatie.

Prin urmare, portretul Teresei, schiţat în urma examenului grafologic, este cel al unei persoane energice, cu simţul datoriei, convinsă de ceea ce face, cu o puternică sensibilitate emoţională care nu o lasă să rămână indiferentă în faţa diverselor situaţii, severă cu ea însăşi dar şi cu ceilalţi.

Mai târziu, însăşi surorile ei vor recunoaşte că avea un temperament foarte puternic şi că încerca să se domine şi să se corecteze. Iar celor care îi atrăgeau atenţia că este severă, le răspundea cu sinceritate că avea nevoie să se schimbe.

Întâlnirea Teresei cu părintele Alberione va fi fundamentală pentru viaţa ei: aceasta va îmbrăţişa cu credinţă şi entuziasm proiectul paulin care lua naştere. Fondatorul va trasa pentru ea un drum de sfinţenie intens şi matur, caracterizat de o continuă conformare a vieţii ei la Cristos.

ITINERARUL DE CONFORMARE LA CRISTOS PROPUS DE PĂRINTELE ALBERIONE

Sunt semnificative orientările pe care părintele Alberione le oferă între anii 1927-1928 Maestrei Tecla şi primelor Fiice ale Sfântului Paul, la Alba, când surorile vor trăi sub conducerea Fondatorului un an important de formare pentru viaţa lor:

„Acum să vedem calea care trebuie urmată pentru a ajunge la sfinţenie. Trebuie să avem un model pe care să-l imităm, iar acesta este Isus Calea, Adevărul şi Viaţa. Divinul Învăţător, el ne va învăţa, ne va trasa calea, de fapt el însuşi este Calea noastră”.

Itinerarul de creştere spirituală constă în a ne modela după Divinul Învăţător. Scopul ultim care trebuie să motiveze zelul persoanei pentru munca spirituală este sfinţenia sau, mai bine zis, transformarea acesteia în Cristos.

Propunerea spirituală-apostolică a părintelui Alberione este „codificată” în textul „Donec formetur Christus in vobis”[23], publicat în 1932.

Acest itinerar îşi are originea în invitaţia pe care ne-o adresează Tatăl, care i-a chemat pe toţi oamenii să fie asemenea imaginii Fiului său (cf. *Rom* 8,29), şi duce la o continuă creştere, până când Cristos Învăţătorul se formează în persoană. Modalitatea prin care „se formează Cristos Calea, Adevărul şi Viaţa" în noi este cea a „muncii spirituale" care antrenează mintea, voinţa şi inima.

---

[23] „Până când Cristos se va forma în voi” (*Gal* 4,19)

În 1932, vorbind tinerelor surori Pauline, părintele Alberione le invită să progreseze, folosind un limbaj simplu, uşor de înţeles:

„Când harul ia în posesie un suflet, îl face să crească atât de mult încât îl schimbă în Isus", astfel încât acesta „vorbeşte ca Isus, gândeşte ca Isus, iubeşte ca Isus; nu mai trăieşte el, ci Isus trăieşte în el".

Păcatul este unicul „mare rău" deoarece distruge viaţa divină în noi. Mijloacele care favorizează victoria asupra răului sunt examenul de conştiinţă, rugăciunea, angajamentul din partea persoanei, meditaţia, adoraţia.

În 1938, părintele Alberione invită surorile să facă un drum de creştere în viaţa de rugăciune şi să se angajeze intens în auto-formare: „În fiecare zi trebuie să creştem în credinţă şi în gândurile supranaturale, sfinţindu-ne mintea. În fiecare zi trebuie să ne conformăm mai bine la viaţa lui Isus Cristos, la exemplele, normele, sfaturile pe care el le dă, sfinţindu-ne voinţa... în fiecare zi trebuie să creştem în har, în spiritul de rugăciune şi în iubirea de Dumnezeu, sfinţindu-ne inima".

În 1945, Fondatorul le invită pe surori să dezvolte darul vieţii de har. „Noi trebuie să ne gândim că trebuie să trăim în Cristos: «Pentru mine a trăi este Cristos» (*Fil* 1,21); să-l punem pe Cristos în noi: aceasta înseamnă să creştem în har; să cerem lui Dumnezeu ca prin intermediul lui Isus Cristos să facă mai puternică, mai viguroasă viaţa noastră spirituală, prin acţiunea Duhului Sfânt (...). Viaţa divină este în noi deoarece avem harul, dar este atât de redusă, atât de comprimată, încât Isus, să mă exprim astfel, nici măcar nu poate respira! Îl primim în Sfânta Împărtăşanie dimineaţa dar apoi îl lăsăm singur; dimpotrivă, nu dorim ca acesta să vorbească, deoarece vrem să vorbim noi (...). Să-l iubim pe Isus Cristos: aceasta este metoda metodelor! În timpul adoraţiei trebuie să ne purificăm mintea, inima, viaţa pentru ca să-l putem iubi tot mai mult pe Isus Cristos, care este Viaţa noastră. Atunci vom avea virtuţile, darurile Duhului Sfânt şi vom trăi cu adevărat din Isus Cristos, pentru a putea spune precum sfântul apostol Paul: „Pentru mine a trăi este Cristos”.

Părintele Alberione nu se oboseşte niciodată să indice punctul de sosire:

„Când o soră Paulină a ajuns să trăiască cu adevărat spiritualitatea sa, gândeşte precum Cristos, iubeşte precum Cristos, doreşte precum Cristos... Pentru ea, apostolatul nu este o muncă oarecare, ci a acţiona în Cristos, cu Cristos şi pentru Cristos. Pentru ea, surorile nu sunt simple colege, ci imaginea lui Dumnezeu; din iubire pentru Dumnezeu ea le iubeşte şi le respectă”.

„Sufletul care este cu adevărat posedat de Duhul Sfânt gândeşte, acţionează, se roagă, vorbeşte în Isus Cristos şi aproape că se face voce şi devine limbă a lui Isus. Toată fiinţa, toată acţiunea, toată viaţa este a lui Isus Cristos”.

Maestra Tecla, sub îndrumarea părintelui Alberione, care va fi directorul ei spiritual pentru aproape 50 de ani, a parcurs în mod complet acest itinerar de conformare. A îmbrăţişat efortul unei „sfinţenii care este în primul rând despuiere de noi înşine”, făcând să moară tot ceea ce ar fi putut să-l împiedice pe Divinul Învăţător să ia în mod deplin în posesie viaţa ei. Şi-a dorit cu ardoare să fie în întregime a lui Dumnezeu: „Domnul şi Dumnezeul meu! Ajunge cu jumătăţile de măsură. Să fiu toată a ta, doresc să fac în toate şi mereu sfânta ta voință”. A trăit abandonul şi deplina conformare la Cristos: „Să ajung la deplina transformare a vieții mele în Cristos. Să-l iubesc pe Tatăl ceresc; sunt fiica lui. Abandon în Dumnezeu”.

Însemnările care ne-au rămas din carnețelele ei personale sunt o lungă, o luminoasă mărturie a acestui drum spiritual şi a disponibilității ei de a se lăsa condusă pe căile lui Dumnezeu.

Carnețelele Maestrei Tecla care au ajuns la noi sunt în număr de 32 şi conțin însemnări spirituale, date istorice şi administrative. Acoperă un interval de timp din 1 decembrie 1926 până în noiembrie 1963. Sunt toate scrise de mână, cu excepția câtorva care sunt dactilografiate.

În această lucrare sunt examinate carnețelele de la numărul 1 la 8 şi 3 bis, deoarece conținutul exprimă în mod mai clar munca spirituală a Maestrei Tecla.

Limbajul este colorat, spontan; de mai multe ori, luând notițe în timpul predicilor, Maestra Tecla îşi adaugă imediat aplicațiile pentru ea însăşi. Era obişnuită să noteze indicațiile, sfaturile spirituale şi orientările pe care i le dădea părintele Alberione.

Aceste însemnări reflectă o mare precizie în munca spirituală. Dezvăluie angajamentul ei constant în examenul de conştiință cotidian, în propunerile pe care le ia, în frecvența spovezilor, în îndrumarea spirituală.

În continuare sunt redate pasaje din carnețelele ei, însoțite de o explicație a contextului în care acestea au fost scrise şi de scurte comentarii, redate în caractere italice.

CARNEȚELUL NUMĂRUL 1

(decembrie 1926-1928)

Pentru a fi mai liberă în drumul către Dumnezeu.

Context:

Pentru tinerele comunități pauline de la început, anii 1927-1928 au reprezentat o perioadă caracterizată de o specială ardoare apostolică, de o dorință mai intensă de a creşte pe plan spiritual şi de o surprinzătoare activitate. Spiritul care alimentează „Casa", caracterizat de o puternică orientare către sfântul Paul, se îmbogățeşte cu celelalte devoțiuni specifice: Isus Învățătorul adorat în Sfânta Euharistie şi cunoscut prin intermediul Sfintei Scripturi, Sfânta Fecioară Maria, venerată cu titlul de Regina Apostolilor.

În acest timp, părintele Alberione ține (aproape pentru un an) o serie de meditații, din 11 octombrie 1927 până pe 23 mai 1928, perioadă care este definită „an de formare deosebită" sau noviciat. În aceste luni, le prezintă itinerarul spiritual cu ajutorul exercițiilor ignațiene şi a metodei Isus Învățătorul Calea, Adevărul şi Viața, punând bazele viitoarei formări. Părintele Alberione spune: „Acum suntem într-o perioadă de tranziție. Mai înainte, se depindea cu totul de „Societatea Sfântul Paul"; acum începem să devenim independente, până când ne vom dezlipi cu totul. În ceea ce priveşte spiritul, programul... hotărăşte Prima Maestra, iar pentru apostolat, ea se va consulta cu mine până când inițiativele vor fi despărțite...".

Drumul spiritual al Maestrei Tecla:

Iunie 1927

Se face atât de mult efort pentru nouă şi nu se pune o jumătate de punct care lipseşte... Care este firul care mă ţine legată? Doresc să-l rup! Marie, sfinte Paul, ajutaţi-mă!

Este conştientă de sărăcia sa.[24]

16.04.1927

Pe cât de păcătoasă mă cred, nu voi ajunge niciodată să ating profunzimea mizeriei mele.

11.08.1927

Mândria este cea care împiedică vocaţiile. Fii mulţumită că binele îl fac doar celelalte, tu faci numai rău... Câtă confuzie pentru tine care doreşti numai să te faci văzută, iubită, stimată.

27.10.1927

Eu fac parte din acele suflete care merg mereu cu gândul şi cu inima în căutarea atâtor fleacuri şi nu fac voinţa lui Dumnezeu în datoriile pe care le am; vreau să judec mereu *de ce, cum,* şi dau ascultare repulsiilor naturale.

Îşi percepe fragilitatea. La sfârşitul cursului de exerciţii spirituale are un moment de descurajare şi, în faţa gândului posibilităţii morţii sale, se întreabă:

20-07-1927

Şi unde voi găsi puterea, ajutorul în luptă? Mă simt atât de slabă. Isus, Divina Euharistie, iată hrana sufletului. Isus îmi hrăneşte sufletul cu trupul său... O Doamne, mă simt atât de slabă, ajută-mă! Ai milă de mine!

---

[24] Comentariile pe care le găsim intercalate între fragmentele din carneţelele Maestrei Tecla, cu caractere italice, sunt scrise de către Silvia Parenzan, o soră Paulină.

Pentru ea, examinarea conştiinţei nu este ceva tehnic, făcut cu scrupulozitate, ci este un angajament pentru a da la o parte tot ceea ce o îndepărtează de Dumnezeu:

30.10.1927

Isuse al meu, ai milă de mine! Cât de mult rău fac mereu. Când mă voi converti în mod serios? O Maria, Mama mea, ajută-mă. Vreau să devin o sfântă mare, curând.

Maestra Tecla este conştientă de sărăcia ei, dar îşi doreşte sfinţenia, şi pentru aceasta este capabilă să-şi asume angajamente apăsătoare pentru a elibera sufletul de defecte şi a primi darul harului:

14.02.1928

Penitenţe pentru Postul Mare. Să fac contrariul a ceea ce simte inima mea, să mă comport mai bine cu cei faţă de care simt antipatie.

Martie 1928

Ce fac eu? Sunt ataşată de atâtea lucruri care nu sunt Dumnezeu. Dar doresc să-mi dezlipesc inima de acestea. Vreau să devin o mare sfântă, cât mai curând.

01.01.1927

În acest an, cu harul lui Dumnezeu, vreau să cresc în sfinţenie, să devin o mare sfântă (...). Singură nu pot nimic, sunt capabilă numai să comit păcate. Cu Domnul, pot totul.

Nu lipsesc la ea expresii foarte intense de comuniune profundă cu Domnul. La începutul anului 1927 se angajează:

Acest an pe care, Doamne, prin bunătatea ta, mi-ai permis să-l încep, vreau să-l trăiesc bine, dacă îmi vei permite să merg mai departe. Dacă însă doreşti să mă chemi la tine, să se împlinească voința ta sfântă. Acest an îl pun sub protecția Divinului Învățător şi a Reginei Apostolilor. Promit să nu pierd niciun minut. Toate intențiile pe care le are Isus în Sfânta Euharistie vreau să devină intențiile mele cu care mă voi ruga, voi munci, voi suferi şi doresc să reînnoiesc această ofertă la fiecare bătaie a inimii... În timpul nopții, când dorm, vreau ca respirația mea să fie o continuă comuniune cu Domnul. La fiecare respirație doresc să spun: Isus este cu noi iar noi suntem cu Isus.

1928 – Un an nou, o viață nouă.

Acest an pe care, prin harul lui Dumnezeu, l-am început, îl pun sub protecția dragii mele Mame, Regina Apostolilor şi a sfântului apostol Paul. Mă angajez ca tot timpul în care Domnului îi va plăcea să mă țină în viață, totul să fie numai pentru Isus. Vreau ca fiecare respirație, fiecare mişcare internă sau externă să fie din iubire pentru el. Cu ajutorul lui Dumnezeu, doresc să progresez în toate, dar în mod special în îndeplinirea datoriilor mele.

Maestrei Tecla nu-i lipseşte atenția pentru umanitate.

14.04.1928

Mă gândesc la oamenii care trăiesc în lume. Un miliard de necredincioşi. Eu trebuie să dau cont lui Dumnezeu de aceste suflete. Mă gândesc la aceasta? Văzându-mă atât de mică şi de incapabilă, mă reculeg în tăcerea inimii lui Isus; acolo sunt toate sufletele, toate dorințele sale, şi mă rog cu intențiile lui Isus, mă rog pentru toți.

Maestra Tecla are un raport de completă încredere în Maria. Se abandonează în mâinile ei ca o copilă.

30.04.1927

Eu sunt toată a ta, o Mamă, formează-mă cum l-ai format pe Isus. Sper totul doar de la tine o Mamă, tu eşti călăuza mea, sprijinul meu, refugiul meu. Marie, ai milă de mine.

15.05.1929

O voi iubi mult pe Mama mea din Paradis şi îi voi încredinţa totul ei, iar în ea şi prin ea doresc să obţin iubirea lui Isus şi să devin sfântă, cât mai mare, cât mai curând.

În dificultăţi, îşi caută refugiu în Maria.

Septembrie 1929

Când Isus ne vorbeşte şi ne reproşează ceva, trebuie să ne ducem la Mama, iar ea va rezolva orice problemă. În lupta interioară, trebuie să mă retrag un moment cu Sfânta Fecioară Maria.

Pentru ea, Maria este un model.

30.04.1927

Voi începe luna mai cu multă încredere în Fecioara Maria, voi lua de la ea umilinţa, caritatea, zelul.

20.05.1927

Maria a iubit atât de mult Biserica, câtă grijă a avut pentru a o ajuta şi a o forma... şi eu trebuie să fac ca ea...

CARNEȚELUL NUMĂRUL 2

(ianuarie 1931 – februarie 1935)

Pentru o continuă creștere în umilință
și credință în Dumnezeu.

Context:

Anii 1930-1932 sunt foarte importanți pentru dezvoltarea congregației. „Părintele Alberione percepe pentru toți necesitatea unei intervenții formative mai specifice și profunde. El însuși se reculege în lungi perioade de rugăciune, se supune unei asceze rigide, iar între anii 1930 și 1932, închis în camera sa, face de două ori exerciții spirituale de o lună. În urma acestora, a scris însemnările spirituale din care se poate vedea angajamentul său de a se deschide în mod total misterului lui Cristos, trăit în integralitatea persoanei:«să-l încarnez pe Isus Cristos în mine și în ceilalți prin acțiunea Duhului Sfânt»" (noiembrie 1930).

Temele care revin des în meditații, reculegeri, adorații în acest an sunt: munca spirituală, simțul păcatului, viața religioasă, apostolatul, devoțiunile specifice congregației, Sfânta Scriptură și rolul pe care îl are aceasta în viața spirituală și în misiune.

Drumul spiritual al Maestrei Tecla:

01.01.1931 An nou, viață sfântă.

Este nevoie de o mare umilință și încredere. Sunt 365 de zile de har, 365 de zile în care Duhul Sfânt ne va da lumini, Fiul Divin ne va hrăni cu trupul său, tabernacolul va fi mereu deschis... Tatăl Ceresc ne va trimite în fiecare zi alimente, haine, îngerul ne va asista. Vom fi hrănite cu Sfânta Euharistie, vom fi hrănite cu Sfânta Evanghelie. Să devenim sfinte în acest an. Să-l imităm pe Isus, Divinul Învățător. Să spunem mereu: cum ar face Isus? Doresc să-l imit pe Divinul Învățător și să devin sfântă. Mulțumesc lui Dumnezeu!

21.08.1931

Să-i ceri Mariei Îndurerate, în luna septembrie, o inimă mare, o iubire mare de Dumnezeu.

Să cauți numai gloria Sfintei Treimi și pacea oamenilor. (Primul Maestru)

Părintele Alberione o îndeamnă pe Maestra Tecla nu numai să îndepărteze păcatul, dar și să se umple de Dumnezeu.

06.10.1931

Viața noastră trebuie să fie o continuă respirație, să-l inspirăm pe Dumnezeu și să expirăm eul nostru.

13.10.1931

Să încercăm mereu să îndepărtăm eul și să-l punem pe Dumnezeu. El este cel care acționează; uneori ne lasă să ne simțim singuri pentru ca astfel să ne facem merite. (Primul Maestru)

Și în anii '30, Maestra Tecla își continuă munca spirituală care constă, în primul rând, într-un examen de conștiință făcut cu atenție, care îl are mereu ca punct de referință pe Isus.

19.10.1931

Defectul meu principal este mândria. Trebuie să lupt împotriva ei prin:
– a vedea multele mele defecte și puțina virtute;

– a mă umili în fața lui Dumnezeu pentru păcatele din trecut și pentru a obține milostivire pentru viitor;

– a face ca gândurile și sentimentele mele să devină mereu tot mai asemănătoare cu cele ale lui Isus. Să mă unesc cu el, să mă transform în el.

23.10.1931

Trebuie să facem doar două lucruri: să ne disprețuim pe noi și să ne încredem numai în Dumnezeu. (Primul Maestru)

28.10.1931

Nu este suficient să ne cunoaștem micimea, trebuie să ne umplem inima de Dumnezeu, să săpăm groapa eului nostru și să o umplem de Dumnezeu.

Să faci ceea ce te costă, studiu, apostolat, sărăcie. (Primul Maestru)

Maestra Tecla își măsoară în mod continuu sărăcia, iar părintele Alberione o orientează către o substituire radicală: să-l lase pe Isus însuși să locuiască în ea.

27.11.1931

Este atât de mare răutatea pe care o avem în noi încât nu se va putea niciodată măsura îndeajuns.
Să o rugăm pe Sfânta Fecioară să ne obțină de la Isus harul de a ne schimba inima, să ne dea inima lui.
Iată, viața lui Isus în noi este aceasta: să înlocuiască inima noastră cu inima lui. (Primul Maestru)

19.12.1931

Să mergem la Copilul Isus așa cum suntem: zdrențuiți, murdari, cu încălțămintea ruptă și cu ulcica goală... El o va umple... În fața Domnului suntem astfel: chiar și ceea

ce avem este al său. Multă umilință. Isus s-a născut într-o iesle, acea iesle care a devenit un paradis.
Inima noastră, din murdară şi urât mirositoare precum un staul, se va transforma într-un Paradis... (Primul Maestru)

1932

Să trăiesc bine fiecare moment, în fiecare clipă să fac voința lui Dumnezeu. Intenție dreaptă. Să plac nu oamenilor, ci lui Dumnezeu.

23.01.1932

Noi pregătim numai terenul, cel care face să crească este Dumnezeu. Să avem multă încredere în el. (Primul Maestru)

Părintele Alberione nu permite ca Maestra Tecla să cadă în descurajare şi îi aminteşte bunătatea lui Isus.

25.02.1932

Persistența în păcat, mândria sunt cele care împiedică harurile lui Dumnezeu.
Poate ai fost o mare păcătoasă, dar acum te-ai convertit şi poate că Tatăl ceresc vrea să-ți dea o sfințenie foarte mare. „Dumnezeu nu dispreţuieşte inima căită şi umilă". Bunătatea lui Dumnezeu este atât de mare încât nu se înțelege. Nu te teme suflete, ai de-a face cu Isus care este bun. (Primul Maestru)

01.03.1932

Să nu las să-mi scape nicio ocazie de mortificare. Să-mi mortific în mod special iubirea de sine.

29/30.03.1932 – reculegere lunară.

Sfântul Rozariu: Este rugăciunea cea mai frumoasă, cea mai simplă. Serveşte pentru toate nevoile, obţine toate harurile; să încerce cei care trebuie să-i conducă pe ceilalţi. Când chiar nu mai este speranţă, mai este încă Rozariul. Acesta este lanţul care ne uneşte cu Maria.

Trebuie să am mai multă încredere în Sfântul Rozariu.

Părintele Alberione o invită să se încredinţeze în mod deplin milostivirii lui Dumnezeu.

09.07.1932

Dacă este cineva care trebuie să profite de comorile congregaţiei, aceea eşti chiar tu. Să te încrezi în infinita milostivire a lui Dumnezeu. Chiar dacă am avea toate păcatele tuturor oamenilor, trebuie să avem încredere mereu în Divina Milostivire! (Primul Maestru)

Părintele Alberione o invită să recurgă deseori la ajutorul Mariei.

09.08.1932 – reculegere lunară.

Exerciţiu de umilinţă, acţiuni pozitive, şi anume: să faci măcar 10 acte de umilinţă şi de încredere în Dumnezeu de-a lungul zilei. Fie ca Sfânta Fecioară să ia această inimă şi să o ducă cu sine, să o ridice sus, aproape de ea. (Primul Maestru)

Lupta Maestrei Tecla cu iubirea de sine nu cunoaşte pauză.

15.08.1932

Tu ai nevoie numai să îndepărtezi iubirea de sine şi să o pui sub picioare. Te va ajuta Sfânta Fecioară. (Primul Maestru)

Este capabilă să-şi ironizeze slăbiciunile.

26.10.1932

Iubesc umilința, doresc umilința, îmi place umilința dar nu vreau să fiu umilită. Ce contrast! Isuse, ai milă de mine! Iată, unde sunt pretinsele tale virtuți? Nu poți să faci o meditație fără să-ți vină somnul și să nu dormi. Ce rușine că apoi ai atât de multe pretenții... și te crezi bună, te crezi deja pe jumătate sfântă! Ce nebună ești...

Faptul că este conștientă de păcatul ei nu-i micșorează voința fermă de a ajunge sfântă, cu ajutorul lui Dumnezeu.

noiembrie 1932 – reculegere lunară

Fie ca voința noastră să fie fermă, să fie întărită de voința lui Dumnezeu. Doresc să devin sfântă cu orice preț. Voi face bine lucrurile mici, fără să mă uit la sacrificii. Singură nu pot nimic, cu Dumnezeu pot totul.

Propunere: umilință și încredere în Dumnezeu.

Program pentru anul 1933

Aspecte de luat în considerare în examenul de conștiință zilnic:

Minte:

Intențiile mele sunt doar de a aduce glorie lui Dumnezeu și de a face bine sufletelor?

Am lăsat loc gândurilor inutile, lumești, rele? Care nu sunt conforme credinței, speranței, iubirii?

M-am străduit să-mi înalț mintea către Dumnezeu imediat după ce m-am trezit?

Ce gânduri au ocupat mintea mea până la ora 8? Dar de la 8 la 12.30? În timpul după-amiezei?

Am cerut lumină pentru a-l cunoaște doar pe Dumnezeu și datoriile mele?

Gândurile mele sunt ale unei persoane consacrate lui Dumnezeu? Sunt sfinte?

Voința:
Este bună? Ca cea a lui Isus care nu a făcut niciodată ceea ce-i plăcea lui ci numai voința Tatălui Ceresc? Mai am încă dorințe proprii... folosesc cuvinte precum *doresc* sau *aş dori*?
Vreau eu doar ceea ce doreşte Isus? Îmi găsesc odihnă în sfânta voință a lui Dumnezeu? Nu fac un lucru cu mai multă plăcere decât un altul? Cea care mă conduce este doar voința lui Dumnezeu?

Inima:
Cine ocupă această inimă? Dumnezeu sau eul meu, sau oamenii, creaturile?
Care sunt sentimentele mele, ce lucruri se află în această inimă?
Te-ai consacrat Domnului, iar acum eşti cu adevărat în întregime a sa? Inimă, forțe, trup, toată ființa?

Respectarea voturilor:

Castitatea: Delicatețe în toate, în comportament, cuvinte, sentimente, gânduri.

Ascultarea: Nu voința mea, ci a ta să se facă, o Doamne. Clipa cea mai grea este cea în care nu mai am nicio persoană căreia să-i fac confidențe...

Sărăcia: Săracilor le lipsesc toate, chiar şi cele necesare, iar eu pretind toate comoditățile şi tratamentele pe care nu le aveam nici măcar în lume. Aşadar, voi fi mulțumită când îmi va lipsi ceva, chiar şi din ceea ce mi se pare necesar. Muncesc, îmi consum forțele sau iubesc comoditatea şi faptul de a fi tratată bine de ceilalți? Cred eu că săracii sunt fericiți?

Aniversarea zilei de naştere devine pentru Maestra Tecla o ocazie de a reflecta asupra bunătății lui Dumnezeu în ceea *ce o priveşte şi asupra răspunsului pe care ea l-a dat în faţa harurilor primite.*

20.02.1933

Astăzi împlinesc 39 de ani, azi intru în cel de-al 40-lea an al vieţii. Cât bine mi-a făcut Domnul în toţi aceşti ani! Iar din partea mea câte păcate, câte lipsuri! Binefaceri: Botezul, Mirul, celelalte sacramente. Câte Sfinte Împărtăşanii în cei 39 de ani! Sunt aproximativ 10 mii de Împărtăşanii, de 10 mii de ori Isus a venit în inima mea, sunt în jur de 1650 de Spovezi, mai mult de 12 mii de Sfinte Liturghii la care am participat. Câte inspiraţii! Câte Rozarii! De câte ori Domnul m-a eliberat de pericole sufleteşti sau trupeşti! Iar apoi vocaţia religioasă, voturile etc. Trebuie să fiu aproape zdrobită de atât de multe daruri, de o atât de mare bunătate din partea Domnului.

Iar eu, cum am corespuns?

Ce responsabilitate pentru toate harurile la care nu am corespuns! Aceste 10 mii de Împărtăşanii făcute cu atât de multă răceală! Şi se spune că ajunge una pentru a face un sfânt... iar în ceea ce priveşte Liturghiile şi adoraţiile? Doamne, nu simt nimic altceva decât confuzie şi motive de a mă umili, îmi vine să stau cu capul plecat la pământ şi să cer iertare şi milostivire.

Pentru a repara, promit, cu ajutorul harului pe care sper să-l primesc din partea Domnului, să încep o viaţă sfântă, să mă umilesc deoarece sunt plină de mândrie. Isuse al meu, ai milă de mine!

08.12.1933

Sunt atâţia ani de când îmi propun să devin sfântă şi sunt mereu la acelaşi punct. Trăiesc prea mult în exterior, îmi lipseşte virtutea; încerc doar să ies cu faţa curată în relaţiile pe care le am cu oamenii, dar cum mă voi descurca în faţa Domnului?

01.01.1934

Reînnoiesc propunerile pe care le-am luat la începutul anului 1933, deoarece le-am respectat prea puţin. Sper, cu ajutorul harului lui Dumnezeu care nu lipseşte niciodată celor care îl cer, să mă apuc să lucrez serios la creşterea mea spirituală. Pun toate propunerile în mâinile Mariei.

CARNEȚELUL NUMĂRUL 3

(martie 1933 – octombrie 1940)

Pentru a-i face pe plac lui Dumnezeu.

Context:

Între anii 1933-1936, se poate observa un tot mai mare angajament pentru organizarea apostolică, pentru îngrijirea atentă a vieții spirituale și pentru formare. Maestra Tecla intermediază indicațiile pe care le dă părintele Alberione surorilor Pauline deoarece, spune ea, fiecare dintre acestea reflectă „voința lui Dumnezeu" și le îndeamnă pe surori la o fidelitate absolută față de Primul Maestru.

Drumul spiritual al Maestrei Tecla:

La cursul de exerciții spirituale din perioada 10-18 septembrie 1933, Maestra Tecla dorește să-l urmeze pe Divinul Învățător, bazându-se pe ajutorul Mariei.

În ciuda tuturor păcatelor mele, a răutății, a risipei de haruri, Domnul mă dorește aproape de el. Ca și în cazul fiului risipitor, Dumnezeu uită jignirile, nerecunoștința pe care i-am arătat-o și își amintește doar de iubirea sa de Tată strângându-mă la inima sa și mă repune în harul său... Iar tu vei fi nerecunoscătoare față de un Tată atât de bun și de milostiv și vei continua să-l ofensezi? Nu este posibil. Amintește-ți mereu că: „Singură nu poți nimic". Încrederea și ajutorul tău, speranța este în Maria.

O Marie, mă încred în tine... nu mă lăsa să cad, nu mă îndepărta nici măcar o clipă... Pentru a-l urma pe Isus Învățătorul pe calea adevăratei sfințenii.

În exercițiile spirituale din perioada 5-13 octombrie 1937 „a face voința lui Dumnezeu" este prezentată ca maximă desăvârșire.

O Doamne! Eu doresc numai ceea ce vrei tu, ceea ce-ți place.

O Maria, Mama mea, fă ca eu să pot face mereu sfânta voință a lui Dumnezeu. Pentru a-ți plăcea ție, o Dumnezeul meu, vreau să mă exercit în credință, speranță și iubire.

Mă voi gândi deseori la Paradis unde se află Dumnezeul meu, bunul meu Tată, și la faptul că el dispune totul pentru binele meu.

Voi alunga gândurile rele de descurajare.

Voi încerca să fac bine meditațiile și să profit de lecturile spirituale. Voi face totul cu intenție dreaptă.

Voi trăi cu credința că Domnul îmi va da toate harurile de care am nevoie pentru a mă face sfântă. Voi înălța des mintea și inima către Paradis și voi sta de vorbă cu Isus și Maria.

Voi pune în toate o mare ardoare. Voi trăi în prezența lui Dumnezeu mereu, voi face des acte de credință, de speranță și de iubire.

Deseori, voi face împărtășanii spirituale și examenul de conștiință.

Voi împlini cu fervoare practicile de pietate.

Dimineața îmi voi dărui imediat inima Mariei și mă voi pune sub protecția ei.

Voi recita în fiecare zi 3 „Bucură-te Marie" către sfinții care au avut o mare fervoare pentru de ea ca să obțin o devoțiune plină de iubire față de această Mamă bună.

Voi începe şi voi încheia ziua cu un act de iubire pentru Dumnezeu.

Să îndepărtez mai mult decât orice mândria, care împiedică harurile, iar eu am multă!

Cine este Dumnezeu? Iar eu cine sunt? Domnul este Totul, conduce totul. El este Cel care Este. Nu a avut început şi nu va avea sfârşit.

Iar acest Dumnezeu mă priveşte, mă iubeşte, se gândeşte la mine şi mă doreşte cu el în Paradis.

În această perioadă Maestra Tecla trăieşte multe dificultăți: i se cere să devină punct de referință pentru Fiicele Sfântului Paul, pentru Pioasele Discipole şi pentru noua congregație care lua naştere, Surorile Bunului Păstor, al căror fondator era părintele Giacomo Alberione. Dar caută în toate voința lui Dumnezeu.

01.01.1938

Încep acest an, dar îl voi termina? Nu ştiu. Sunt sigură că dacă voi face bine voința lui Dumnezeu, dacă îl voi iubi mult pe Domnul, voi merge în Paradis cu el.

Vreau, cu ajutorul harului său, să trăiesc bine acest an, ca şi cum nu aş ajunge la sfârşitul lui. Nu contează dacă trăiesc mult sau puțin, ceea ce este important este să-l iubesc pe Domnul.

Fie ca fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii, fiecare acțiune să fie un act de iubire pentru Dumnezeu.

Fie ca toate gândurile mele să fie ale lui Dumnezeu, sentimentele inimii, voința mea, totul să fie orientat către Dumnezeu.

O, Dumnezeul meu, fie ca acest an pe care mi l-ai dat, lunile, zilele, să le trăiesc pentru tine, numai pentru tine.

Detest încă de pe acum orice gând, sentiment, suspin care să nu fie făcut pentru tine.

Pun acest an 1938 în mâinile tale, o Marie. Fă tu ca toate Fiicele Sfântului Paul să-i aparţină lui Dumnezeu şi să nu-l jignească niciodată.

06.08.1938

În această călătorie am învăţat:

1. Că trebuie să mă încred în Dumnezeu şi să stau liniştită în braţele ascultării, căci totul va fi bine.
2. Că nu trebuie să ne bazăm pe noi, pe judecăţile noastre, pe punctele noastre de vedere, ci este nevoie să avem numai credinţă, mereu.
3. Că atunci când ne plângem de sacrificiile pe care trebuie să le facem pentru surori, pentru a ne împlini datoriile sau pentru a face ascultare, este semn că avem încă multă iubire de sine.
4. Că celui care se încrede în sine şi nu ascultă, Domnul îi ia harurile.
5. Că ascultarea face miracole.
6. Să nu credem că noi, care suntem consacrate, facem mare lucru. Sunt laici care ne depăşesc cu mult... şi prin urmare trebuie să trăim în umilinţă.

Maestra Tecla învaţă tot mai mult să trăiască docilitatea la voinţa lui Dumnezeu.

05-13 noiembrie 1938

În aceste zile trebuie să îmi golesc inima de iubirea de sine. Dacă voi face aceasta, Domnul o va umple.

Tot ceea ce avem, în ceea ce priveşte trupul şi sufletul, totul am primit de la Dumnezeu. Ce avem care să nu fie de la Dumnezeu?

Suntem proprietatea lui Dumnezeu. El poate să facă din noi ceea ce vrea. Iar eu mă voi răzvrăti? Nicidecum!

12.02.1939

Propunere: Să trăiesc în aşa fel încât să mă prezint cu seninătate la Tribunalul lui Dumnezeu. Să primesc din mâinile lui totul, în pace.

CARNEȚELUL NUMĂRUL 3 BIS

(octombrie 1941 – martie 1946)

Să văd voința lui Dumnezeu în totul și să o împlinesc cu o bucurie sfântă.

Context:

Sunt anii de război. Maestra Tecla le susține pe Fiicele Sfântului Paul care, împreună cu toți ceilalți oameni, trăiesc neliniștile și dificultățile inerente acestei perioade. Părintele Alberione face următoarea promisiune: dacă „ai noștri" și „ale noastre" vor scăpa nevătămați, cât mai curând posibil, voi construi la Roma biserica *Regina Apostolilor*.

Maestrei Tecla i se cere o tot mai mare deschidere și acceptare a voinței lui Dumnezeu. Crește în ea dorința unei vieți ascunse în Domnul. Părintele Alberione, în fața căutării ei spirituale, o invită să trăiască această alegere, nu în viața de clauzură, ci prin păstrarea tot mai puternică a minții și inimii în unire cu Dumnezeu, chiar și în mijlocul ocupațiilor pe care le presupune poziția sa.

Drumul spiritual al Maestrei Tecla:

06.09.1941

Voința lui Dumnezeu în toate și mai presus de toate, fără să mă scuz niciodată sau să mă plâng de evenimente. Doamne, fă ca eu să te cunosc pentru a te iubi și să mă cunosc pe mine pentru a-mi vedea micimea.

Tu ești sfânt, tu ești mare, atotputernic, etern, imens! Ești bunătate, milostivire, dreptate infinită.

Octombrie 1941

Doamne, nu ceea ce-mi place mie, ci ceea ce-ți place ție. Eu nu înțeleg nimic. Tu știi totul și dispui totul pentru binele meu. Doar tu, Isuse, doar ceea ce-ți place ție.

Vreau să fiu slujitoarea tuturor, să mă sacrific pentru suflete.

Maestra Tecla avea foarte puternic simțul limitelor sale, al păcatului.

Puncte de examinare pentru ziua de reculegere:

Sunt atât de mândră, plină de iubire de sine, sunt cauza mândriei comunității. Sunt ca un punct negru în mijlocul celorlalte. Toate sunt mai bune decât mine.

Iar părintele Alberione îi răspunde:

Desigur, asupra acestui aspect trebuie să lucrezi dar cu simplitate, cu seninătate. Trebuie să insiști asupra umilinței simple, recreând în tine o inimă și un suflet de copilă bună.

Angajamentul ei pentru drumul de purificare este continuu:

Să îmi golesc mintea și inima de tot orgoliul și să-l înlătur de la început, iar apoi să stau în fața lui Dumnezeu ca un nimic, și să aștept ca el să pună totul.

Să nu mă bazez pe mine ci să am mare încredere în Dumnezeu.

Să am o mare devoțiune față de Sfânta Fecioară, ea este Mama mea; trebuie să-i încredințez ei toate greutățile, temerile, neliniștile. Să stau în brațele ei ca cea mai mică copilă care nu este capabilă nici să meargă, nici să se miște deoarece este plină de boli, este plăpândă, anemică, dând repulsie îngerilor.

Doar Mamei mele îi este milă, doar în ea am încredere şi cu ea nu-mi este frică. O Maria, mă încred în tine.

Vindecă-mi sufletul. Schimbă această minte pătrată, această inimă orgolioasă, această voinţă slabă.

Propunere: Să văd voinţa lui Dumnezeu în toate şi să o împlinesc cu o bucurie sfântă.

Aceasta este invitaţia pe care părintele Alberione o dă în octombrie 1941:

Să iubeşti mai mult pentru a repara timpul în care nu te-ai angajat pe deplin. (Primul Maestru)

Propunere: noiembrie 1941
Totul şi numai pentru Dumnezeu, conform voinţei lui, cu aprobarea sa.
Nu contează dacă nu sunt înţeleasă, iubită, dacă sunt uitată.
Dumnezeu vede totul, vede gândurile şi inima.
Eu sunt nimic, nu posed nimic, nu valorez nimic. Doar Dumnezeu este Totul.

De acum Maestra Tecla îl caută tot mai mult pe Dumnezeu şi gloria lui.

25.01.1942

Să mă încred mereu în Domnul, în marea sa bunătate şi milostivire.

Să nu mă încred niciodată în mine însămi, în buna mea voinţă şi în propunerile mele.
Isus a zis: fără mine nu puteţi face nimic.
Sfântul Paul afirmă: totul pot în cel ce mă întăreşte.
Să-l iubesc mai mult pe Isus deoarece eu l-am jignit iar el mi-a iertat totul.

Trebuie să-mi fie teamă numai de mândrie. Am nevoie doar de umilință și de încredere în Divina Milostivire și voi deveni sfântă.

Dacă doresc, pot să devin sfântă. Îmi doresc sfințenia.

21.02.1942

Să accept adversitățile și dificultățile din prezent fără să mă tulbur: să fac ceea ce trebuie din ascultare cât mai bine dar fără să mă intereseze dacă ceilalți sunt sau nu mulțumiți de mine, dacă mă laudă sau mă dezaprobă, dacă țin sau nu la mine. Ajunge iubirea lui Dumnezeu.

Să am în vedere un singur lucru: să-l iubesc pe Dumnezeu și să-i plac în toate.

La cursul de exerciții spirituale din perioada 4-12 iunie 1943, scrie:

Propunere: Comuniune cu Dumnezeu, sau mai bine spus, abandonare în Dumnezeu.

Adevăr: Minte – Să am încredere că Dumnezeu este prezent în mine, în afara mea; trebuie să simt această prezență.

Cale: Voință – Să fac doar ceea ce-i face plăcere lui Dumnezeu, să împlinesc voința sa, să evit ceea ce nu-i place.

Viață: Inimă – Să-i vorbesc cu familiaritate lui Dumnezeu printr-o rugăciune umilă și plină de fervoare. Să cer mereu gloria lui și binele sufletelor.

Să nu mă încred în mine, în sentimentele mele care mi se par bune, în părerile mele care sunt greșite.

În acest carnețel găsim și notițele luate de Maestra Tecla în timpul unei zile de reculegere ținută de părintele Alberione în timp ce se aflau pe navă, în drum spre Statele Unite.

31.12.1945 – reculegere

Să încredințezi totul Sfintei Fecioare Maria. Călătoria de la pământ la Cer. Fie ca Maria să domnească peste toate. Ea este Regina apostolatului, a vieții religioase, a muncii noastre spirituale, a vocațiilor.

Să o trimiți mereu pe Maria înaintea ta.

Ea pregătește drumul, las-o să te preceadă în toate.

Să-i încredințezi ei vocațiile.

Să-i ceri ei ajutor în munca spirituală. Să ne formeze ea voința, inima pentru a face bine voința lui Dumnezeu.

Totul cu Maria, nimic fără ea. (Primul Maestru)

CARNEȚELUL NUMĂRUL 4

(1947 – 1950)

Într-o uniune continuă cu Isus Învățătorul.

Context:

În aceşti ani, Congregația „Fiicele Sfântului Paul” parcurge un important drum care o ajută să aibă o înțelegere mai profundă a propriei identități: sunt deschise noi comunități, se recurge la noi mijloace pentru vestirea mesajului evanghelic, surorile se implică în apostolatul cinematografic.

În 1949, părintele Alberione împreună cu Maestra Tecla vizitează comunitățile din Orient. Acest fapt presupune întâlniri fraterne cu frați şi surori pe care nu le-au mai văzut de mulți ani, un nou avânt apostolic, o creştere vocațională, deschiderea de noi comunități. Dar este şi o ocazia pentru o mai mare conştientizare a noilor şi marilor urgențe pastorale, a dobândirii unei viziuni tot mai universale.

Părintele Alberione subliniază importanța de a trăi spiritualitatea paulină, o spiritualitate care „angajează tot omul pentru a-l conduce la Isus, Calea, Adevărul şi Viața.

Drumul spiritual al Maestrei Tecla:

Propuneri pentru anul 1947

Să mă încredințez Mariei şi să aştept totul de la ea.

Să trăiesc în prezența divină cu mare încredere şi seninătate.

Să mă aflu într-o uniune continuă cu Dumnezeu.

O Doamne, vreau să-ți aparțin cu totul ție, singură nu pot nimic, cu tine totul este posibil. Tu eşti totul pentru mine. Încrederea mea în tine este deplină, completă.

Doresc ca anul 1947-1948 să fie pentru mine un an sfânt, indiferent dacă voi trăi mult sau puţin. Fiecare respiraţie, fiecare sentiment, fiecare bătaie a inimii, fiecare mişcare interioară sau exterioară a fiinţei mele, fizică sau spirituală, vreau să fie pentru tine, Doamne. Prin acestea doresc să-ţi spun în fiecare moment: te iubesc, Doamne, să se împlinească mereu voinţa ta.

Vreau să fii recunoscut şi iubit de toţi oamenii. Ajută-ne să te putem face cunoscut şi iubit.

Fie ca toate Fiicele Sfântului Paul să devină sfinte, ca niciuna dintre ele să nu te jignească vreodată.

(Cu un stilou diferit adaugă:) Propuneri repetate pentru anul 1948.

Prima Maestra notează astfel îndrumările pe care le primeşte de la Primul Maestru.

Noiembrie

1. Prezenţa lui Dumnezeu.
2. Să mă încred în Dumnezeu în totul.
3. Să am răbdare cu mine, cu toţi.

Să alungi gândurile şi sentimentele de vanitate precum praful de pe stradă.

Când nu simţi şi nu înţelegi nimic, să reciţi un „Tatăl nostru” şi să te laşi purtată de mână de Isus, să mergi cu el.

Să ai multă încredere.

Doresc să mă pregătesc pentru Crăciun astfel: mă voi gândi că Isus vine la mine făcându-se tot mai mare iar eu voi merge la el devenind tot mai mică, şi el mă va purta în braţele sale.

În cursul de exerciții spirituale din aprilie 1947, elaborează următorul program de muncă.

Program de muncă

Imediat după ce mă trezesc: Iată o Doamne, vorbește, că slujitoarea ta ascultă. Mă voi pune sub mantia Sfintei Fecioare şi mă voi pregăti pentru Sfânta Liturghie şi Sfânta Împărtăşanie.

Examen preventiv; voi cere haruri pentru a trăi ziua în sfințenie.

Voi fi atentă să primesc cu calm, cu umilință şi răbdare lucrurile potrivnice. Voi vorbi fără să mă agit. L-am primit pe Isus; trebuie să fac cum s-ar comporta el.

Să împlinesc fiecare lucru pentru Dumnezeu, doar pentru a-i plăcea lui, cu mare încredere în bunătatea sa.

Prezența lui Dumnezeu în interiorul şi exteriorul meu.

Împărtăşanii spirituale, deschidere față de voința lui sfântă. Să manifest o caritate şi o răbdare egală față de toți, în mod special față de surori.

Să-mi amintesc că eu sunt slujitoarea tuturor. Să-l văd pe Dumnezeu în toți.

Care este zelul meu pentru salvarea sufletelor?

Accept cu bunăvoință crucile pe care bunul Dumnezeu mi le trimite?

Să-mi amintesc că fiecare minut valorează cât o veşnicie, să folosesc bine fiecare minut.

Îmi îndeplinesc datoriile cu iubire şi zel?

Propunere:

Să am ca busolă sfânta voință a lui Dumnezeu.

Încredere deplină în marea bunătate a lui Dumnezeu.

Încredere în mijlocirea Sfintei Fecioare.

25.05.1949 – Exerciții Spirituale – Tokio

Să mă cobor atât de mult încât să-l atrag pe Dumnezeu la mine. Pentru aceasta este suficient să mă gândesc la micimea mea. Să mă înalț atât de mult cu încrederea, încât să ajung la Dumnezeu. Isuse al meu, ai milă de mine!

CARNEȚELUL NUMĂRUL 5

(1950-1960)

Toată a lui Dumnezeu.

Context:

Scrierile Fondatorului din anii ‘50 sunt un adevărat proiect de formare permanentă:

- creştere umană (1953-1954)
- creştere spirituală (1953-1964)
- creştere apostolică (1951-1962).

Drumul spiritual al Maestrei Tecla:

Este emoționant cum Maestra Tecla este îndreptată cu spiritul către Dumnezeu. Este dispusă să facă orice sacrificiu pentru a-i face plăcere. A suferi şi a nu spune nimănui: aceasta este virginitatea suferinței.

25.01.1950 – zi de reculegere

Țelul nostru: A-l cunoaşte, a-l iubi şi a-l servi pe Dumnezeu. Este unicul lucru pe care trebuie să-l facem.

Iar eu trăiesc atât de nepăsătoare... Să fac fiecare lucru doar pentru gloria lui Dumnezeu.

Diavolul tentează persoanele consacrate să facă lucrurile pentru propria satisfacție, dând astfel la o parte gloria lui Dumnezeu.

Propunere: Abandonare în Dumnezeu, completă, absolută: în luna aceasta voi lucra asupra acestui aspect.

Cine vrea să devină sfânt, trebuie să se sacrifice. Să renunțăm la noi înşine. Să ne luăm crucea. Să rămânem în uniune cu Dumnezeu, să-l urmăm pe Isus.

Prea multe suflete doresc să ajungă la uniunea cu Dumnezeu fără ca înainte să renunțe la ele însele, și nu reușesc. Viața religioasă este vocație la suferință. Trebuie să încerc să mă lepăd de mine însămi, să îmbrățișez crucea, să mă sacrific cu bucurie, fără să spun nimănui. Să iubesc virginitatea suferinței care înseamnă tocmai a nu vorbi nimănui despre aceasta. Să nu caut consolările umane. Să învăț știința crucii.

Reflecții pe care Maestra Tecla le face după ce părintele Alberione i-a vorbit despre folosirea minții.

Care sunt gândurile care îmi trec prin minte?
Care sunt dorințele, sentimentele?
Ai fi mulțumită dacă le-ar vedea toți?
Dumnezeul meu, încă de pe acum detest orice gând care nu este pentru tine.

Părintele Alberione o îndrumă în drumul spiritual cu următoarele cuvinte:

5 august – Napoli

Paradisul. Să ai încredere. Credință în Paradis; să-l dorești, să lucrezi pentru Paradis. Viața este scurtă, trece repede. Paradisul este veșnic. Gândește-te des la Paradis. Lasă-te condusă de Dumnezeu, el ne va da sfințenia la care suntem chemate. Mergi înainte cu simplitate și cu mare încredere. (Primul Maestru)

La sfârșitul exercițiilor spirituale (care au durat 4 zile), pe data de 9 martie, părintele Alberione o invită la:

renunțare – sacrificiu – umilință – mai ales, mare încredere în Dumnezeu și în iubirea lui, cu gândul la Paradis. (Primul Maestru)

Iar Prima Maestra răspunde cu generozitate şi, din nou, decide să aparţină în totalitate lui Dumnezeu.

12.03.1951

Ceea ce am promis mă va costa mult, dar este timpul să termin cu jumătăţile de măsură.

Toată a lui Dumnezeu. L-am făcut prea mult să aştepte, de prea multe ori l-am lăsat să mă cheme. Acum ajunge. „Mi-e teamă că Dumnezeu trece". Dar văd, şi am experimentat de atâtea ori, că singură nu pot nimic. Am multă încredere că Isus şi Mama mea vor face acest miracol: convertirea mea. Cred numai în Milostivirea lui Dumnezeu, în mijlocirea Reginei Apostolilor şi a sfântului Paul, Tatăl meu.

Mă voi întâlni cu multe dificultăţi, în mod deosebit deoarece defectele sunt înrădăcinate (...). Voi spune: totul pot în cel care mă întăreşte. Nu voi avea frică; dar nu trebuie să mă încred în mine, care sunt atât de slabă. Să mă las purtată în braţe de Maria.

Angajamentele pe care şi le ia Maestra Tecla sunt complete, dinamice.

1952 – Program de muncă spirituală

Sprintenă dimineaţa, voi oferi ziua mea şi pe mine însămi lui Dumnezeu prin mijlocirea Sfintei Fecioare Maria.
Mă voi ruga bine, voi pune intenţii.
Examen preventiv, în mod special asupra sarcinilor pe care le am.

Nu voi vorbi despre defectele surorilor decât pentru a le corecta. Voi gândi bine despre toate.
Fervoare în toate.
Gânduri, sentimente, discursuri sfinte.

Apostolat inteligent, doar pentru Dumnezeu şi pentru suflete.
Voi avea răbdare cu mine şi cu ceilalţi.
Mereu unită cu voinţa a lui Dumnezeu. Să fac totul pentru el.
Reflecţie: Sunt în mâinile Tatălui ceresc care mă iubeşte mult. De ce să-mi fie frică? Trebuie să am o mare încredere.

În Brazilia, părintele Alberione trasează în puţine cuvinte modul în care s-a născut congregaţia.

19 – 20 mai, 1952 – Zi de reculegere – Rio de Janeiro

Fie ca viaţa noastră să dea maximul pentru eternitate.
Congregaţia, să ne amintim, s-a născut din Ostie, după exemplul sfântului Paul şi a fost purtată pe braţe de Maria.
Dincolo de inspiraţiile şi de invitaţiile pe care le-am primit din partea lui Dumnezeu, a fost ascultarea. Eu am acţionat din ascultare.
Astfel şi noi, dacă vom spune da-ul nostru precum Maria, vom trăi mulţumiţi în această viaţă şi apoi... un frumos Paradis.
Acolo vom fi mereu împreună. Curaj!
Mereu „da" până la ultimul spus pe patul de moarte, care ne va introduce în Paradis. (Primul Maestru)

Maestra Tecla continuă să parcurgă drumul ei de micime fiind sigură de prezenţa încurajatoare a lui Dumnezeu.

12.10.1956 – Albano

Să aprofundez micimea mea, pentru a înlătura piedicile din calea Duhului Sfânt.
Domnul meu! Tu eşti cu noi; i-ai spus Primului Maestru: nu vă temeţi.

Nu, nu mă tem, în ciuda mizeriei, păcatelor, defectelor mele. Eu vreau să fiu mereu cu tine.
Singură nu pot nimic, cu tine pot totul. Când lăsăm spațiu eului nostru, Dumnezeu are mai puțin spațiu de acțiune.
Domnul nu cere lucruri imposibile, sfințenia este posibilă mereu. Când se trăieşte umilința şi credința până la capăt, atunci vine harul. Noi suntem cei care punem piedici harului.

1957

Să trăiesc uniunea cu Divinul Învățător. Abandonare în Dumnezeu, completă, totală.

Propuneri:

Voi fi dispusă să le ascult pe toate, pe oricine vrea să-mi vorbească. Mereu veselă.

Voi fi maternă, înțelegătoare, umilă şi mă voi considera aşa cum sunt cu adevărat: slujitoarea tuturor. Trebuie să o simt.

Punctuală la program, la viața comună. Detaşată de lucruri şi de mine însămi.

Mă voi servi de lucruri ca şi cum nu m-aş servi, după cum spune sfântul Paul.

Voi căuta mereu adevăratul spirit paulin: glorie lui Dumnezeu şi pace oamenilor.

Să mă simt mereu tot mai mică, prin urmare mare încredere în Dumnezeu şi în Sfânta Fecioară Maria; umilință.

Sunt nimic, nu pot nimic. Aştept totul de la Dumnezeu. Multă încredere şi curaj. Trebuie să iubesc umilirile şi virtuțile ascunse. Cu Maria totul este mai uşor.

Când trebuie să fie operată, totul devine ofertă.

22.02.1957

Intențiile pe care le am cu ocazia acestei operații sunt aceleaşi pe care le-a avut Isus când s-a jertfit.

Intențiile Mariei, ale sfântului Paul, ale Papei.

În mod special intențiile Primului Maestru.

Pentru mine, cer să obțin o mai mare uniune cu Dumnezeu şi detaşare de mine însămi.

Pentru congregație şi pentru întreaga Familie Paulină: ca toți să devină sfinți.

Totul pentru Dumnezeu şi pentru suflete.

Sunt pregătită să mor.

31.03.1957

Domnul meu, fă ca eu să mă ascund în tine, să mă pierd în tine ca o picătură în ocean. Mă abandonez în tine în mod complet.

Domnul mă iubeşte mai mult decât mama. Are mereu ochii îndreptați asupra mea. Să am încredere.

Lui Dumnezeu nu i se aduce cinste prin teamă ci prin credință şi iubire.

CARNEȚELELE NUMĂRUL 6, 7, 8

(ianuarie 1961 – noiembrie 1963)

Totul din iubire.

Context:

Pe 30 iunie 1960 este declarat „Anul Biblic". Fiicele Sfântului Paul se angajează să ducă în fiecare familie şi şcoală Biblia, care este tipărită într-o ediție economică, la un preț modic de 1000 lire, pentru ca toți să-şi permită să o cumpere. Această difuzare este deseori însoțită de conferințe care au ca tematică Cuvântul lui Dumnezeu.

Drumul spiritual al Maestrei Tecla:

Ianuarie 1961

Să renasc la o viață nouă. Toată a lui Dumnezeu. Abandonată în el, să fac mereu ceea ce îi place lui Dumnezeu.
Avem Sfânta Liturghie, Isus este cu totul al nostru în Sfânta Împărtăşanie, garanție pentru gloria viitoare.
Uniune cu Dumnezeu. Adorațiile, înflăcărate de iubire, să fie de reparație, de mulțumire şi de cerere.
Totul, mereu şi numai pentru Dumnezeu, pentru gloria sa, pentru toate sufletele, pentru ca să se salveze.
O viață de comuniune cu Isus Învățătorul: gânduri, voință, inimă, totul să-i aparțină lui. Toate acestea cu ajutorul Sfintei Fecioare şi a Îngerului meu Păzitor.

28.01.1961 – Zi de reculegere

Cine este Isus pentru mine?
Mă gândesc la el, lucrez pentru el, pentru a-i face plăcere?
Sau sunt prea ataşată de mine însămi?

Ştiu să uit de mine pentru a mă gândi la Isus? Când voi ajunge la „Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine”? Să rămân în legătură cu Isus, „să-i telefonez” în timpul zilei prin scurte rugăciuni etc.

În toate nevoile sufleteşti, ale inimii, voi merge mereu la Isus. Să-l văd în grădina Ghetsemani, pe drumul Calvarului, biciuit, încoronat cu spini, crucificat; a făcut totul pentru mine.

Mă abandonez în Isus în toate lucrurile. Doresc să-l consolez şi să nu-l întristez niciodată.

În exercițiile spirituale din 13 martie 1961 (pe care nu le-a terminat ca urmare a unor probleme de sănătate), părintele Alberione o invită pe Maestra Tecla la sinteza iubirii:

Să reduci totul la iubire. Iubeşte-l pe Dumnezeu, fă sfânta lui voință în toate şi mereu.

Abandonare în Dumnezeu şi în Maria.

Răbdare umilă. (Primul Maestru)

15.01.1962

Să reduc totul la iubire. Să-l iubesc pe Dumnezeu care m-a iubit atât de mult. Sunt un membru al Trupului său Mistic. Totul din iubire, cu iubire şi în iubirea lui Dumnezeu. (Primul Maestru)

21-2-1962

Odihneşte-te. Acum pe pieptul lui Isus; apoi în brațele Mariei; într-o abandonare senină, chiar şi fără să te rogi, lăsându-l pe Isus să te inspire: noi în el iar el în noi. Tatăl nostru care este în ceruri ne vrea binele.

Ai încredere numai în el, în toate, mereu. (Primul Maestru)

Iar Prima Maestra pune în practică sfatul primit prin oferta vieții sale... din iubire.

28.05.1961 – Ariccia – Sărbătoarea Sfintei Treimi

Oferta vieții mele pentru ca toate Fiicele Sfântului Paul să devină sfinte.

Cu o inimă umilă şi căită, vă rog Divine Persoane ale Sfintei Treimi, Tată, Fiule şi Duhule Sfânt, să acceptați oferta vieții mele pentru întreaga Congregație a „Fiicelor Sfântului Paul”, pentru ca toate să devină sfinte.

Totul vă aparține, chiar şi această săracă viață; doresc ca totul să se împlinească pentru gloria şi după sfânta voastră Voință.

Pun totul în mâinile Sfintei Fecioare deoarece şi tu, o Maria, faci parte din Sfânta Treime în calitate de Mamă a Fiului şi Mireasă a Duhului Sfânt.

Sfinte Paul, dă tuturor iubirea ta pentru Dumnezeu şi zelul pentru suflete. Aşa să fie. Acum şi mereu. Sora Tecla Merlo

Este frumos să vedem cum anumite date fac să răsune în ea amintiri semnificative:

28.06.1961

Amintiri: Pe 27 iunie 1915 am mers cu mama să vorbesc cu Primul Maestru, pe care încă nu-l cunoşteam. Pe 28 iunie trebuia să merg acasă pentru a lua unele lucruri şi a mă întoarce. Am pierdut trăsura, şi atunci am mers în ziua următoare, pe 29 iunie, şi m-am întors în aceeaşi zi, mi se pare, sau în dimineața următoare.

Acum, după 47 de ani, îmi revin în minte aceste amintiri şi doresc să le mulțumesc în mod particular sfinților Petru şi Paul. Câte haruri în aceşti ani! Şi cât de puțin am corespuns! Este meritul milostivirii lui Dumnezeu dacă sunt încă în congregație.

Fie ca sfântul Paul să-mi dea mie şi tuturor Fiicelor Sfântului Paul spiritul său.

Relația cu Maria devine mereu tot mai intensă.

08.12.1961

Să trăiesc intimitatea cu Maria. Mereu cu tine, o Maria, totul de la tine, pentru tine.

Însoțește-mă pretutindeni. Sugerează-mi tu ceea ce trebuie să fac, să spun.

Pune-mi în minte, în inimă, pe buze ceea ce tu consideri că este mai bun pentru mine şi pentru surori, care sunt fiicele tale. O Maria, mă încred în tine.

Fă să fiu capabilă să-ți imit umilința, caritatea, spiritul de sacrificiu, iubirea ta pentru Isus şi suflete.

Iar când va veni momentul morții, vino tu să iei acest sărac suflet al meu şi să-l duci în Paradis. Nu merit, ştiu, dar tu eşti atât de bună, eşti mama mea. Eu mă încred în tine! Aşa să fie.

10.03.1962

Să mă pun la dispoziția tuturor, chiar dacă mă costă şi trebuie să uit de mine însămi. Încredere deplină că Domnul va face el în mine ceea ce eu nu pot.

13.03.1962

O Divinule Învățător, serveşte-te de acest sărac instrument pentru a face un pic de bine acestor suflete, doresc să fiu docilă. Gândeşte tu, iubeşte tu, vorbeşte tu... nu eu. Tu.

Virginitatea suferinței a devenit realitate în viața sa cotidiană.

„Marea fericire constă în a fi ascunsă de ochii tuturor. Doresc să devin sfântă, dar să rămân ascunsă, văzută doar de Dumnezeu, să-l iubesc pe el, să-i fac plăcere lui. Iată totul. Să fiu mereu dispusă pentru orice. Să am mintea, voința şi inima unite cu Isus. Dar sunt atât de săracă!

Şi totuşi, cu harul lui Dumnezeu, doresc să devin sfântă. Sfântă Marie, ajută-mă! Mă încred în tine.

12.08.1962

Dumnezeu – eu. Dacă tot pământul ar fi al meu? Ce aş avea dacă inima mea nu are merite? Nimic.

Dacă eu sunt uitată, dispreţuită, necunoscută, săracă etc., dar sufletul meu este bogat de merite, ce am? Totul.

Să-l cauţi doar pe Dumnezeu. Dumnezeu este Totul – eu nimic.

Vineri, 9 august

Doresc să renunţ la mine însămi şi să-mi port crucea după tine, o Divinule Învăţător. Mă abandonez în tine, acum şi pentru totdeauna (...).

Marie, tu care faci ca lucrurile dificile să devină uşoare, ajută-mă.

Vineri, 13 septembrie

Isus este Calea... sărăcie, efort, obscuritate, tăcere, foame, sete, durere, moarte.

Doresc să fac totul pentru a te imita pe tine, o Isuse al meu.

Fă să pot ajunge la „nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine”.

Sfântă Marie, rămâi aproape de mine. Îngerule Păzitor, ajută-mă!

SĂ-L IUBESC PE DUMNEZEU CARE M-A IUBIT ATÂT DE MULT

„Este necesar, pentru a ne pune viața în linie directă cu eternitatea, măcar de un anumit spațiu de timp; pentru a ne dezlipi de lucrurile create şi a ne familiariza cu cerul". Maestra Tecla nu a plecat de la zero în acest itinerar. Deja în familie şi în parohie primise o bună formare religioasă. Iar din momentul în care a decis să-l urmeze pe părintele Alberione (iunie 1915), a făcut-o cu toată inima. Dar mai trebuia să lucreze asupra ei însăşi pentru a îndepărta mândria („adevăratul duşman este mândria care se încrede în ea însăşi"), invidia, gelozia.

Observă la ea însăşi antipatii, îşi vede propria slăbiciune. Iubirea de sine, stima pe care o are față de propria persoană, uneori convingerea că doar ea face bine lucrurile: toate acestea sunt zone care trebuie verificate nu doar dând câte ceva la o parte ci chiar lăsându-se purificată până la rădăcina cea mai adâncă a răului.

Instrumentul pe care îl foloseşte în munca spirituală cu fidelitate şi angajament este examenul de conştiință făcut în fiecare zi şi, de asemenea, bilanțul lunar şi anual în ceea ce priveşte progresul făcut; despre această metodă, în scrierile ei, găsim o continuă mărturie. Spovada frecventă (mai mult decât săptămânală), este izvor de har care o ajută să o ia mereu de la capăt.

De mai multe ori, trebuie să se confrunte cu micimea ei. La început o face aproape cu dificultate, se descurajează. Alteori simte greutatea poziției de autoritate pe care o ocupă, care este aproape mereu trăită în situații foarte delicate. Cu hotărâre și voință, dar mai ales cu iubire, se angajează să „sape groapa propriului eu pentru a o umple de Dumnezeu", să „îl inspire pe Dumnezeu şi să expire eul", în aşa fel că, zi după zi, „inima să i se aprindă tot mai mult de Dumnezeu".

Cine a experimentat ce înseamnă să lupți împotriva propriului eu, ştie că nu este un lucru uşor. Dar părintele Alberione îi descoperă o soluție sigură: „Scara este Maria care ia harul de la Dumnezeu pentru a ni-l da, ea ne ia iubirea de sine pe care o înlocuieşte cu iubirea pentru Dumnezeu".

Maestra Tecla a avut mereu cu Maria un raport special de mare încredere. O alege ca model în tot ceea ce trăieşte şi ca însoțitoare de drum în dificultăți. Ei i se încredințează în problemele pe care le are, ca o mică copilă.

Drumul ei de purificare este tot mai mult o eliberare continuă de orice piedică pentru a se lăsa umplută de Dumnezeu: „să aştept ca el să pună totul".

Fraza cheie pe care ea o alege este: voința lui Dumnezeu în toate şi mai presus de toate. La început îi este greu şi trebuie să lupte; o luptă care încet-încet, se transformă într-o abandonare totală la voința Tatălui.

Rețeta sigură de sfințenie pe care Teresa o pune în practică în fiecare zi este: umilința şi încrederea în Dumnezeu. Faptul de a se simți „nimic" este rezultatul umilinței care îi vine din propria incapacitate, pentru ca cu timpul să se maturizeze într-un „nimic" care este plinătatea Sfintei Treimi.

La sfârşitul anilor 40, îşi recunoaşte realitatea păcatelor, dar se simte plină de haruri şi are o încredere tot mai mare şi nelimitată în puterea lui Dumnezeu: singură nu pot nimic, cu Dumnezeu totul este posibil.

Cu cât crește abandonarea, cu atât mai mult crește capacitatea ei de a cânta „Magnificat". Cu cât crește conștientizarea micimii propriei persoane, cu atât mai mult este evidențiată „virginitatea suferinței".

Iubirea este creativă, știe să găsească mii de forme pentru a se încredința și a se dărui: tot ceea ce nu este perfect este văzut ca o piedică pentru ca Isus să trăiască în ea. Numai el trebuie să locuiască în gânduri, dorințe, sentimente: „Viața ta trasează viața mea; învățătura ta îmi confirmă și îmi luminează pașii; harul tău mă susține și mă sprijină în drumul către cer".

„Isus este Calea... sărăcie, oboseală, obscuritate, tăcere, foame și sete (...), durere, moarte. Doresc să fac totul pentru a te imita pe tine, o Isuse. Vreau să ajung la „nu mai trăiesc eu ci Cristos trăiește în mine".

Pe această cale, Maestra Tecla a mers, când mai lent, când mai repede, dar mereu în direcția bună.

Voința lui Dumnezeu, căutată cu pasiune, se transformă în „a locui" în el pentru „a deveni" el: „Fie ca eu să mă pierd în tine ca o picătură în ocean".

În ultimul an de viață (1963), devine mai frecventă invocația pe care o face la sfântul Paul: „Sfinte Paul, Tatăl meu, sunt fiica ta, dă-mi spiritul tău. Să fiu toată a lui Dumnezeu, să ajung la deplina transformare în Cristos".

Sinteza întregii sale vieți este iubirea; „Să-l iubesc pe Dumnezeu care m-a iubit atât de mult". Consecința este renunțarea totală la sine cu oferta vieții pentru ca toate Fiicele Sfântului Paul să fie sfinte, adică să poată să descopere și să se bucure de acea intimă uniune cu Dumnezeu în care ea trăia deja.

La sfârșitul vieții, se pare că a ajuns la „ascunderea" pe care atât de mult și-o dorise și o căutase urmând orientarea

Primului Maestru: „dorința unei vieți ascunse se realizează... păstrând tot mai mult mintea, voința şi inima unite cu Domnul, chiar şi în mijlocul ocupațiilor şi sarcinilor... să mergem tot mai mult către divina uniune până când sufletul nu va dori şi nu se va odihni decât în Dumnezeu”.

Într-o zi, părintele Alberione, vorbind cu un preot, va spune despre ea: „Vezi, Prima Maestra s-a dăruit în mod total lui Dumnezeu, fără rezerve. Nu există nicio fibră a trupului ei care să nu fie orientată după rațiunea spiritului”.

ANEXA I

Fiicele Sfântului Paul

Fiicele Sfântului Paul sunt surori misionare, chemate să vestească Evanghelia cu mijloacele de comunicare socială.

Numele de Pauline exprimă o relație fundamentală cu Apostolul Paul, de la care se inspiră viața, spiritualitatea şi misiunea congregației.

Sfântul Paul a ajuns să trăiască o atât de profundă identificare cu Cristos, încât a afirmat: „Nu mai trăiesc eu ci Cristos trăieşte în mine", iar această iubire profundă pentru Isus i-a dat avânt să-l anunțe tuturor popoarelor.

Pe urmele sfântului Paul şi cu acelaşi spirit, surorile Pauline îşi dedică toate energiile pentru a-l trăi şi comunica pe Isus Cristos în areopagul comunicării.

Congregația „Fiicele Sfântului Paul" a fost fondată de părintele Giacomo Alberione la Alba, în Piemonte, pe data de 15 iunie 1915.

Părintele Alberione s-a născut pe 4 aprilie 1884 la San Lorenzo di Fossano, în provincia Cuneo, în Italia. Din copilărie s-a simțit chemat de Dumnezeu la preoție şi, prin urmare, la vârsta de 12 ani intră în seminar.

În noaptea care despărțea secolul al XIX-lea de secolul al XX-lea, în timpul unei rugăciuni prelungite în fața Sfintei Euharistii, tânărul seminarist Alberione, primind o lumină particulară care venea din Ostie, a înțeles mai bine cuvintele lui Isus: „Veniți la mine toți...", şi s-a simțit chemat să retrezească în Biserică un „nou impuls misionar”, utilizând toate mijloacele de comunicare socială pe care progresul uman le va pune la dispoziție, pentru a anunța Evanghelia tuturor.

Această intuiție carismatică, cu trecerea timpului, s-a îmbogățit de noi lumini şi de o solidă pregătire spirituală, pastorală şi intelectuală, până când a prins forme reale. Sfințit preot la 22 de ani, Giacomo Alberione a dat început proiectului său de fondare a Familiei Pauline care astăzi este compusă din cinci Congregații religioase şi cinci Institute seculare; toate sunt bazate pe o profundă spiritualitate apostolică, inspirată de sfântul apostolul Paul.

Alberione a murit la data de 26 noiembrie 1971, la vârsta de 87 de ani.

Biserica, recunoscând virtuțile sale eroice, l-a declarat Fericit la data de 27 aprilie 2003, prin vocea Papei Ioan Paul al II-lea.

Centrul spiritualității pauline: Isus Învățătorul Calea, Adevărul şi Viața

Cristos este pentru noi Învățătorul Calea, Adevărul şi Viața. Această expresie închide în sine întreaga spiritualitate, viața şi misiunea surorilor: „A trăi şi a comunica în mod integral misterul lui Cristos!”

Este o spiritualitate profundă, care orientează la o deplină conformare a propriei vieți la Isus: a gândi, a simți, a acționa, a iubi ca el, până la a atinge țelul sfântului Paul: „Nu mai trăiesc eu ci Cristos trăieşte în mine”.

Meditarea Cuvântului lui Dumnezeu şi adorația euharistică cotidiană, alimentează în surorile Pauline această profundă viață spirituală şi le dă capacitatea de a discerne semnele timpului şi de a răspunde la necesitățile umanității.

Misiunea

Pentru noi, Paulinele, nu există granițe: azi, ca şi la începutul congregației, simțim dorința de a comunica tuturor, cu toate mijloacele, tehnologiile şi limbajele comunicării frumusețea Evangheliei. Suntem mereu pe drum:

– sigure de promisiunea Divinului Învățător făcută Fondatorului nostru: „Eu sunt lumina voastră şi mă voi servi de voi pentru a lumina; vă încredințez această misiune şi doresc să o împliniți" (AD 157);

– pentru a comunica ceea ce am „văzut, atins, auzit";

– pentru a prezenta lui Dumnezeu, în rugăciunile noastre, pe toți cei care lucrează în domeniul comunicării sociale: publicații, radio, internet, realizarea programelor TV etc.;

– pentru „a face tuturor caritatea adevărului";

– pentru a repeta în mod special tinerilor acele cuvinte ale Fericitului Giacomo Alberione care au „atins" viața noastră:

Cine are ştiință,
cine are capacitate intelectuală,
cine are o voință puternică,
cine are o inimă bogată,
cine are spirit de sacrificiu,
cine are o mare dorință de sfințenie,
cine are o mare sete de suflete,
să vină cu încredere;
va vedea cum mereu înaintea lui
calea se face tot mai lungă,
mai amplă, mai frumoasă.

ANEXA II

Familia Paulină:

Este necesar şi urgent să-l dăm lumii pe Isus Calea, Adevărul şi Viața. Din acest motiv, părintele Alberione a dorit o familie „cu multe ramuri”, capabilă să facă față multiplelor exigențe ale noilor timpuri, şi a pus-o sub ocrotirea sfântului Paul, apostolul neamurilor.

Între ramurile Familiei Pauline este o strânsă legătură deoarece toate s-au născut din tabernacol. Au un spirit unic: să trăiască în Isus Cristos şi să slujească Biserica. Sunt independente între ele şi totuşi sunt legate de un lanț de caritate mai nobil decât cel de sânge. Ele se completează unele cu altele pentru a atinge scopul comun: salvarea sufletelor.

Familia Paulină este formată din: 5 congregații, 4 institute seculare şi Cooperatorii Paulini.

Societatea Sfântul Paul

Este prima congregație din marea Familie pe care părintele Alberione o consideră ca fiind nu opera sa, ci a sfântului apostol Paul: „Din el s-a născut, din el s-a hrănit şi a crescut, de la el şi-a luat spiritul”.

Alături de cuvântul predicat prin viu grai este necesar şi cuvântul predicat cu mijloace tehnice. Noi suntem în Biserică pentru a da cuvântul scris. Apostolatul nostru este o continuare a apostolatului Învățătorului Divin: „Mergeți și predicați Evanghelia la toate făpturile”.

Preoților li se alătură Ucenicii Învățătorului Divin. Aceștia sunt călugări care împărtășesc pe deplin idealul religios al preoților și se dedică, în cadrul apostolatului edițiilor, mai ales părții tehnice și de difuzare. Lor li se încredințează, ca o intenție particulară, ispășirea păcatelor săvârșite de presa rea și de mijloacele de comunicare socială.

Fiicele Sfântului Paul

Sunt prezentate în anexa I, această congregație fiind a doua care a luat naștere în cadrul Familiei Pauline.

Pioasele Discipole ale Învățătorului Divin

Având convingerea că rodnicia apostolatului constă în rugăciune, părintele Alberione, după constituirea Fiicelor Sfântului Paul, a dat viață unei alte congregații feminine, „Pioasele Discipole ale Învățătorului Divin”. Acestea au un triplu apostolat născut dintr-o unică iubire. Din iubirea față de Învățătorul Divin se naște apostolatul lor euharistic. Din iubirea față de Isus viu în Biserică, trupul său mistic, se naște apostolatul liturgic. Din iubirea față de Isus Cristos viu în persoana preotului se naște apostolatul slujirii preoțești.

Adorația în fața Preasfântului Sacrament este sufletul vocației lor. Acestea se roagă pentru toate inițiativele și necesitățile Familiei Pauline și ale Bisericii. Scopul lor este „ispășirea și dobândirea de haruri pentru mijloacele de comunicare socială”. Se roagă „pentru un număr mare de vocații la viața de preoție și la viața consacrată, pentru ca preoții să fie ajutați în exercitarea ministerului lor și ca să aibă parte de odihna veșnică după moarte”.

Surorile lui Isus, Bunul Păstor

Sunt a treia congregație feminină. Misiunea lor este aceasta: „Surorile Bunului Păstor iubesc, şi cuvântul iubire rezumă tot programul lor. Acestea nu sunt doar membre ale unei congregații al cărei spirit îl trăiesc activând în parohie, ci asemenea parohului, ele sunt căsătorite cu parohia”.

Surorile Sfintei Maria, Regina Apostolilor

Numite pe scurt „apostoline”, au ca apostolat căutarea, îngrijirea şi îndrumarea vocațiilor preoțeşti şi călugăreşti în Biserică. Moto-ul lor este: „Toate vocațiile, pentru toate formele de apostolat”.

Apostolinele se adresează în mod special tinerilor, căutând să-i orienteze pe cei care dau semne de vocație către congregațiile cele mai potrivite cu exigențele lor interioare.

Institutele seculare:

Institutul Isus Preot este pentru episcopi şi preoți diecezani, cu scopul de a-i însoți pe plan spiritual şi în ministerul încredințat lor, pentru ca acesta să devină mai eficace prin voturile de castitate, sărăcie şi ascultare şi prin folosirea mijloacelor de comunicare socială.

Părintele Alberione rezumă astfel roadele cu totul speciale pe care institutul le oferă membrilor săi: „Un grad deosebit de sfințenie personală, un apostolat mai bogat pentru suflete, o slujire mai generoasă în dieceză. Membrii institutului ating astfel perfecțiunea evanghelică, unind vieții de slujire preoțească pe cea consacrată.

Institutul Sf. Arhanghel Gabriel este dedicat tinerilor şi adulţilor care, rămânând în familiile lor şi la locul propriu de muncă, îşi aleg ca scop sfinţenia personală şi apostolatul paulin.

Institutul Preasfânta Maria a Bunei-Vestiri este pentru tinere, al căror scop este să slujească şi să colaboreze cu Biserica pentru a-l da lumii pe Isus Calea, Adevărul şi Viaţa prin propagarea gândirii creştine. Răspunzând aceloraşi exigenţe ca şi *Institutul Sfântul Arhanghel Gabriel*, tinerele laice care rămân în lume, în familii şi la locul de muncă, sunt şi ele total consacrate slujirii apostolice, într-o stare ascunsă care uneori face ca această consacrare a lor să rămână necunoscută chiar rudelor.

Acestor trei institute li se adaugă al patrulea, **Sfânta Familie** pentru soţii creştini deschişi exigenţelor apostolice ale spiritului paulin, pentru sfinţirea familiilor.

Aceste 4 institute au fost aprobate de *Sacra Congregaţie pentru Călugări* la 8 aprilie 1960 ca operă paulină.

Cooperatorii Paulini

Începând cu 1918 exista deja Familia Cooperatorilor, pentru care părintele Alberione se rugase Domnului, cerând deseori ca părinţii Paulinilor şi toţi acei laici care aveau să se angajeze în activitatea publicistică prin rugăciune, muncă, difuzare, scrieri, oferte, să facă parte din Familia Paulină.

În prezent numărul acestora a crescut simţitor şi foarte mulţi cooperatori îşi folosesc toate resursele pentru a ajuta în diferite feluri Famulia Paulină.

CUPRINS

Prefață 3
O FEMEIE FOARTE ECHILIBRATĂ 5
PRIMA EDUCAȚIE 11
COPILĂRIA ȘI TINEREȚEA 17
MAREA DECIZIE 25
„PRIMA MAESTRA” 37
VIRTUȚILE ASCUNSE 53
CREDINȚĂ, TĂRIE, BLÂNDEȚE 67
IUBIREA PENTRU DUMNEZEU 81
CARITATEA FAȚĂ DE CEILALȚI 89
VIAȚA DE RUGĂCIUNE 101
AVÂNTUL APOSTOLIC 113
OFERTA VIEȚII 127

Profilul spiritual al Maestrei Tecla aşa cum reiese din carnețelele ei personale 149
Câteva aspecte ale caracterului său 151

Itinerarul de conformare la Cristos propus de părintele Alberione 153

Carnețelul numărul 1 157
Context 157
Drumul spiritual al Maestrei Tecla 158
Carnețelul numărul 2 162
Context 162
Drumul spiritual al Maestrei Tecla 162

Carnețelul numărul 3 171
Context 171
Drumul spiritual al Maestrei Tecla 171
Carnețelul numărul 3 Bis 176
Context 176
Drumul spiritual al Maestrei Tecla 176
Carnețelul numărul 4 181
Context 181
Drumul spiritual al Maestrei Tecla 181
Program de Muncă 183
Propunere 184
Carnețelul numărul 5 185
Context 185
Drumul spiritual al Maestrei Tecla 185
Propuneri 189
Carnețelele numărul 6, 7, 8 191
Context 191
Drumul spiritual al Maestrei Tecla 191
Să-l iubesc pe Dumnezeu care m-a iubit atât de mult . 196
Anexa I 200
Fiicele Sfântului Paul 200
Isus Învățătorul Calea, Adevărul și Viața 201
Misiunea 202
Anexa II 203
Familia Paulină 203
Societatea Sfântul Paul 203
Fiicele Sfântului Paul 204
Pioasele Discipole ale Învățătorului Divin 204
Surorile lui Isus, Bunul Păstor 205
Surorile Sfintei Maria, Regina Apostolilor 205
Institutele seculare 205
Cooperatorii Paulini 206

MAEŞTRII SPIRITULUI

Tecla. O viaţă dăruită lui Dumnezeu.
Un mesaj care continuă.
A iubit întreaga umanitate. A înţeles-o.
Având un suflet deosebit de sensibil,
a intuit şi a îmbrăţişat nevoile spirituale
ale tuturor popoarelor.
Fiind numită superioara
Congregaţiei „Fiicele Sfântului Paul”,
Tecla a anticipat timpurile în care a trăit
prin misiunea pe care a desfăşurat-o,
răspândind Evanghelia
cu toate mijloacele de comunicare socială
pe care progresul uman le-a pus la dispoziţie.

Sora Olga Ambrosi, intrată în Congregația „Fiicele Sfântului Paul” în 1939, a frecventat cursurile de Teologie pentru ca apoi să răspundă invitației Fondatorului, Fericitul Giacomo Alberione, de a deveni „stiloul şi gura” lui Dumnezeu. A colaborat la revistele paulinelor „Via, Verità e Vita” (pentru catehеți), „Così” (pentru tinere), a îngrijit colana de formare pentru tineri „Orientarsi” şi a colaborat cu Centrul Editorial Pauline. Aceasta a fost apreciată de asemenea ca profesoară, animatoare de grupuri şi în calitate de conferențiar, cu ocazia săptămânilor biblice şi de cateheză.

ISBN 978-973-1967-10-3
9 789731 967103

Pauline